"cogito ergo sum"

HAYALET

Resimli Mecmua

Ekim 2019 Sayı 27

Hayalet
Ekim 2019

Sayı: 27

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

''Yazar-Çizer Ekibi''

Atilla Bilgen - Aynur Kulak

Ahmet Yılmaz - Ahmet Canal

Bünyamin Tan- Elvan Adıgüzel - Erol Çelik

Gökçe Mehmet Ay - Gülhan D Sevinç

Melahat Yılmaz - Mehmet Berk Yaltırık

Mesut Ekener - Reha Ülkü

Süheyl Toktan - Tevfik Emre -Tolga Cücen

Oğuz Özteker - Okan Kasnak

Onur Ataç - Özgür Hünel - Ümit Kireççi

Yakup Kamer -Yusuf Gürkan

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Uzun gecelerin, tatlı-hoş sohbetlerin, tarçınlı salebin, kestanenin, lüferin, istavritin, elmanın, narın, limonlu ıhlamurların, ansızın bastıran yağmurların, buğulanan camların, camlara çizilen umutların ayında Hayalet Resimli Mecmua'nın 27. Sayısı ile herkese merhaba.

Her zamanki gibi dinamik ve dopdoluyuz Hepinize kucak dolusu selamlar dilerken bir temennide bulunuyoruz #ÇapaDişHekimliğiFakültesi yerinde inşa edilsin.

Hayal'et Resimli Mecmua.

BÜYÜLÜ DÜKKAN,

Türk çizgi roman sektörünün dinamik bir aktörü, kimi etkinlikleriyle öncüsü, sahafiyeyle yeni çizgi roman satışlarıyla okurların buluşma mekanı, yayıncılık macerasıyla da renklerinden biri olma özelliği taşımaktadır. Ancak yaşanan sorunlar bu rengi soldurabilir.

Çizgi Roman OKURLARI ve SANATÇILARININ DİKKATİNE "BÜYÜLÜ DÜKKAN DAYANIŞMA" ZAMANI

BÜYÜLÜ DÜKKAN'ın yöneticisi **İlyas Erkul** girişimci ruhu ve dostluğu sayesinde bu işletmeyi seyyar bir tezgahtan adı çizgi roman tarihine geçecek bir dükkana dönüştürmüştür.

Ve işte bu **İlyas Erkul** şu sıralar ciddi bir rahatsızlıkla boğuşmaktadır. Şu ana kadar geçirdiği operasyonlar sağlığına kavuşmasına yeterli gelmemiştir.

Takdir edersiniz ki adı tarihe de geçecek olsa çizgi roman satışlarının giderlerin yanı sıra geçinmek için büyük bir kazanç sağlaması mümkün değildir. Elde olası bir birikim bile olsa sağlık meselesi söz konusu olduğunda o da eriyip gidecektir. Üstelik de tıbbi müdahalelerin sürebileceği konuşulurken...

Bütün çizgi roman okurlarına, yayıncılarına, sanatçılarına, satıcılarına sesleniyoruz:

ŞİMDİ

"BÜYÜLÜ DÜKKAN DAYANIŞMA ZAMANIDIR!"

Çizgi Roman okurlarından ricamız çizgi romanlarının tamamını veya bir kısmını bu süreçte **BÜYÜLÜ DÜKKAN**'dan satın almalarıdır.

Çizgi Roman yayıncılarından ve sanatçılarından ricamız herhangi bir çağrı almadan imza günü, panel, söyleşi, buluşma, sohbet, atölye çalışmaları için **BÜYÜLÜ DÜKKAN**'a kendilerinin teklif götürmesidir, okurlarını o mekana toplamasıdır.

Çizgi Roman satıcılarından ricamız bu süreçte gönül koymamaları ve moral desteği sağlamalarıdır.

Herkesin okurlarını, dostlarını, sevdiklerini "BÜYÜLÜ DÜKKAN DAYANIŞMA"ya yönlendirmelerini rica ediyoruz.

Adres: Caferağa, Neşet Ömer Sk. 3/1, 34710 Kadıköy/İstanbul
Telefon: (0216) 345 14 06

Böyle zamanlar küslük değil dayanışma zamanlarıdır.

Bu metin ÇROP ve Hayalet Resimli Mecmua adına değil BÜYÜLÜ DÜKKAN'a vefa adına kaleme alınmıştır.

STRANGER THINGS HEYECANI KALDIĞI YERDEN DEVAM EDECEK

Netflix tarafından, "dünyada büyük yankı uyandıran" Stranger Things'in dördüncü sezonun onaylandığı ve dizinin yaratıcıları Duffer Kardeşlerle özel bir anlaşma imzalandığı bildirildi.

Netflix'ten yapılan açıklamaya göre, Duffer Kardeşler, Netflix için önümüzdeki yıllarda çekilecek birçok dizi ve filmin yapımını üstlenecek.

Netflix'ten yapılan açıklamaya göre, Duffer Kardeşler, Netflix için önümüzdeki yıllarda çekilecek birçok dizi ve filmin yapımını üstlenecek.

Açıklamada görüşlerine yer verilen Netflix'in Baş İçerik Sorumlusu Ted Sarandos, Duffer Kardeşler'in, Stranger Things ile dünyanın dört bir yanından izleyicileri büyülediğini belirterek, "İlişkilerimizi güçlendirerek, hayal güçlerini ortaya koyacakları yeni dizi ve filmleri üyelerimizin beğenisine sunacağımız için son derece heyecanlıyız. Duffer Kardeşler'in "The Upside Down" dünyasının dışına çıktıklarında neler yapabileceklerini görmek için sabırsızlanıyoruz." ifadelerini kullandı.

Duffer Kardeşler ise Netflix ile olan ilişkilerinin devam edecek olmasından heyecan duyduklarını kaydederek şu değerlendirmelerde bulundu:

"Ted Sarandos, Cindy Holland, Brian Wright ve Matt Thunell bize ve dizimize bir şans verdi ve bu şans hayatımızı sonsuza dek değiştirdi. Tüm Netflix ekibi ilk toplantımızdan Stranger Things 3'ün lansmanına kadar her adımda bize destek oldu ve yaratıcı süreçlerde bize hayalimizdeki özgürlüğü tanıdı. Birlikte daha fazla hikaye anlatmak için sabırsızlanıyoruz. Elbette, ilk önce Hawkins'e dönüş yolculuğuyla başlayacağız."

Kaynak:AA

Bünyamin TAN

TÜRK SİNEMASININ İYİ KALPLİ SEVECEN ADAMI

Süleyman TURAN

Gerçek adı Süleyman Başturan olup ilkokulu, ortaokulu ve liseyi Kadıköy'de okudu. Haydar Paşa Lisesi'nden mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi, İngiliz Filolojisi bölümüne girdi. Eğitim hayatının yanı sıra resimle de ilgilenen Turan, ileride çizime olan bu yeteneği sayesinde çizgi romanlar eserlerine de imza atacaktır. Yedek subay olarak askeri görevini yerine getirdiği sırada Kore Savaşı patlak verince gönüllü olarak Türk birliğine katıldı ve Japonya'ya gitti.

19 Kasım 1936 tarihinde İstanbul'un Kadıköy ilçesinde dünyaya gelen Süleyman Turan, yine Kadıköy'de 10 Eylül 2019 tarihinde hayata gözlerini yumdu. Kalp krizinden vefat eden Süleyman Turan'ın naaşı Karacaahmet Mezarlığı'na defnedildi.

19 Kasım 1936 tarihinde İstanbul'un Kadıköy ilçesinde dünyaya gelen Süleyman Turan, yine Kadıköy'de 10 Eylül 2019 tarihinde hayata gözlerini yumdu. Kalp krizinden vefat eden Süleyman Turan'ın naaşı Karacaahmet Mezarlığı'na defnedildi.

Gerçek adı Süleyman Başturan olup ilkokulu, ortaokulu ve liseyi Kadıköy'de okudu. Haydar Paşa Lisesi'nden mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi, İngiliz Filolojisi bölümüne girdi. Eğitim hayatının yanı sıra resimle de ilgilenen Turan, ileride çizime olan bu yeteneği sayesinde çizgi romanlar eserlerine de imza atacaktır. Yedek subay olarak askeri görevini yerine getirdiği sırada Kore Savaşı patlak verince gönüllü olarak Türk birliğine katıldı ve Japonya'ya gitti. Buradayken düzenlenen yetenek yarışmasına, bir grup asker arkadaşıyla İngilizce yazılmış

SÜLEYMAN TURAN'IN FIRÇASINDAN...

Yıldızlar ve Yeni Yıl

Bildiğiniz gibi Süleyman Turan, Türk sinemasının sevilen ve beğenilen aktörlerinden biridir. Adana ve Antalya Film Festivallerinde iki defa ödül kazanan bu efendi sanatçımızın bir özelliği de ressamlığıdır. Yıllardan beri bizim yokuşta, çeşitli gazete ve dergilere resimli romanlar çizen Turan, SES okurları için özel olarak ünlü yıldızlarımızın karikatürlerini yaptı. İşte, ünlü aktörümüzün sanatkâr fırçasından «Yıldızlar ve yeni yıl...»

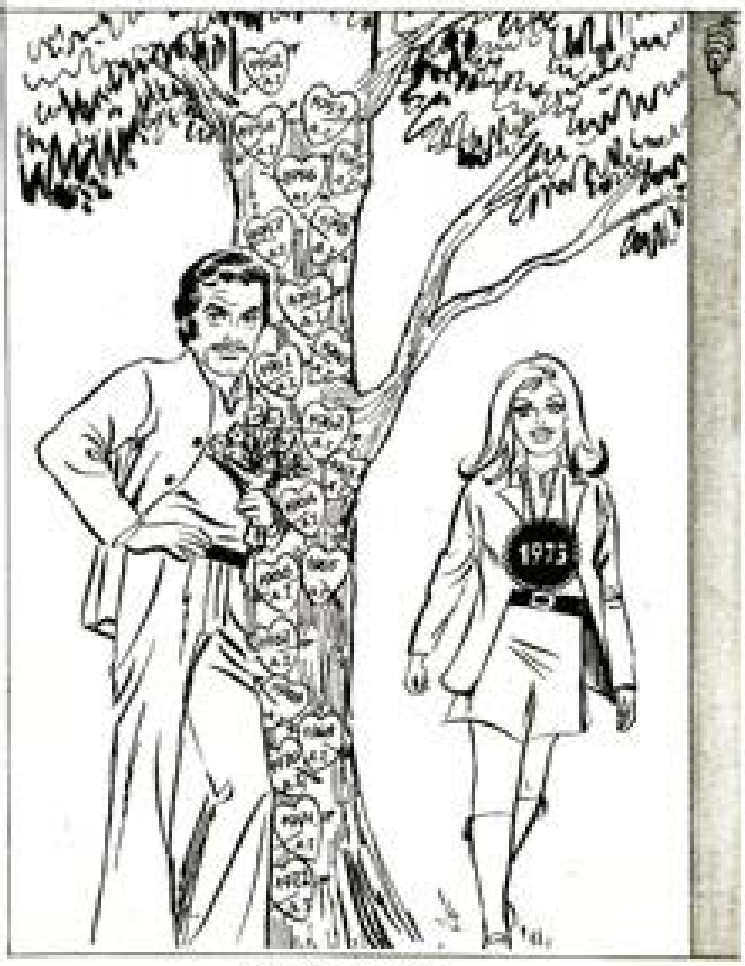

AYHAN IŞIK

bir piyesle katıldı ve birinci oldu. Böylece sahne sanatlarıyla tanışmış oldu. Yine buradayken Brezilya-Japonya ortak prodüksiyonlu bir filmde figüran olarak yer aldı. Askerliği bitmesine rağmen uzun bir süre uzak doğuda ve Amerika'da vakit geçirdi.

Sanat hayatına tiyatro ile atıldı. Üniversite yıllarında her gece Gürdal Onur adlı arkadaşının oynadığı tiyatronun kulisine takılan Turan, bu git-gellerinde oyunu ezberlemişti. Selim Naşit'in gelmediği bir gün onun oynadığı rolü üstlendi. Böylelikle tiyatro macerası başlamış oldu. Harput'ta Bir Amerikalı oyun, onun başrol aldığı ilk tiyatro oyunuydu. Sinemaya da ilgi duymaya başladı. 1963 yılında Ses dergisinin açtığı yarışmayı kazandı. Aynı yarışmada Ajda Pekkan ve Ediz Hun birinci seçilmişti. İlk büyük rolünü aldığı film ise Sayın Bayan adı film oldu. Bu filmde Türkan Şoray, Tamer Yiğit, Öztürk Serengil ve Hulusi Kentmen gibi önemli isimler bulunmaktaydı. Bir sonraki büyük rol aldığı filmi Koçum Benim filmi idi ve bu filmde ise Ayhan Işık ile birlikte rol aldı. Çoğu filmde esas oğlanın sağ kolu, iyi adam rollerinin aranan yüzü oldu. 1970 senesinde Dikkat Kan Aranıyor adlı filmde Ekrem Bora ile birlikte yer aldı. 1971 senesinde Yılmaz Güney ile Yarın Son Gündür adlı filmi çeviren Turan, sergilediği başarılı performansı ile 9. Antalya Film Şenliğinde en iyi yardımcı erkek oyuncu ödülünü aldı. Bir sonraki yıl 10. Antalya Film Şenliğinde, Güllü filmindeki başarılı performansı nedeniyle yine en iyi yardımcı erkek oyuncu ödülünü bir kez daha aldı.

Bu başarılı sinema hayatına birkaç sene ara verip çizgi roman çalışmalarına ağırlık verdi. Hatta bir dönem dergi ressamlığı yapan Süleyman Turan, uzun bir zaman karikatür ve resimle meşgul oldu. İlk çizgi romanları Akşam gazetesinde yayımlandı. Daha sonra da Türk karikatür tarihinin önemli dergilerinden olan Akbaba'da uzun zaman çizgi romanlar yayımladı. İki Aşk Arasında, Aşktan Kaçılmaz, Sevda Uğruna, Ölesiye Sevmek, Yıldızlar ve Yeni Yıl hem yazdığı hem de çizdiği çizgi romanlarıydı.

TRT'den gelen teklifle dizi sektörüne de girdi. Sarıpınar 1914 adlı dizide rol aldı. Bununla beraber bu dönemde yine senaryo yazarlığı da yaptı. Sevgili Dayım (Sinema Filmi) 1977, Baş Belası (Sinema Filmi) 1982 ve Dönme Dolap (Sinema Filmi) 1983 filmlerinin senaryoları kendisine aittir.

Rol aldığı filmlerin ve dizilerin isimleri ve yıllara göre dağılımı aşağıdaki gibidir:

Son Bir Aşk (2015), Yahşi Batı (2010), Sonsuz 2009, Kabadayı (film) 2007, Yılan Hikayesi 1999-2002, Sırılsıklam 1998, Hatıralar / Her Şey Sizin İçin 1997, Aylaklar 1994, Kimsesizler 1994, Yıldızlar Gece Büyür 1991, Acı 1988, Es Deli Rüzgar 1988, 077 Hızır - Acil Servis 1988, Bir Çember Kırılırken 1987, Kuruluş / Osmancık 1987, Sevdim Seni 1987, Vurmayın 1987, Yapayalnız 1986, Kıskaç 1986, Acı Sevda 1985, Sosyete Şaban 1985, Alkol 1985, Acımak 1985, Kaçış 1985, Acıların Çocuğu 1985, Kanun Adamı 1985, Kadın Bir Defa Sever 1984, Ayşem 1984, Ejderin

İntikamı 1984, Darbe 1984, Halk Düşmanı 1984, Dönme Dolap 1983, Gizli Kuvvet 1983, Bataklıkta Bir Gül 1983, Kurban 1983, Küçük Ağa 1983, Şaka Yapma 1981, Bay Alkolü Takdimimdir 1981, Köşe Kapmaca 1979, Vah Başımıza Gelenler 1979, Kalleş Adam 1979, Üç Tatlı Bela 1979, Cevriyem 1978, Yüz Numaralı Adam 1978, Sevgili Dayım 1977, Hatasız Kul Olmaz 1977, Lanet / İlenç 1977, Bir Adam Yaratmak 1977, Delicesine 1976, Nereye Bakıyor Bu Adamlar 1976, Gel Barışalım 1976, İzin 1975, Tatlı Tatlı 1975, Fıstıklar 1975, Gördüğün Yerde Vur 1975, Haydi Gençlik Hop Hop 1975, Panik 1975, Yatak Hikayemiz 1975, Gece Kuşu Zehra 1975, Çapkın Hırsız 1975, Beş Milyoncuk Borç Verir misin 1975, Dayı 1974, İstek 1974, Yalnız Adam 1974, Reisin Kızı 1974, Hostes 1974, Kısmet 1974, Kara Pençe'nin İntikamı 1973, Düşman 1973, Öksüzler 1973, Siyah Gelinlik 1973, Kara Pençe 1973, Kaderim Kanla Yazıldı 1973, Ben Böyle Doğdum 1973, Katran Bebek 1973, Yabancı 1973, Zalim 1973, Ölüm Satanlar 1973, Elveda Meyhaneci 1972, Aşk Fırtınası 1972, Delioğlan 1972, Gece 1972, Bir Aşk Bin Ölüm 1972, Şehmuz 1972, Hayatımın En Güzel Yılları 1972, Çöl Kartalı 1972, Korkusuz

Kaptan Swing 1971, Yarın Son Gündür 1971, Yedi Kocalı Hürmüz 1971, Asrın Kadını 1971, Çıngar Başlıyor 1971, Güllü 1971, Kalleşlere Af Yok 1971, Ölüm Korkusu 1971, Sevimli Hırsız 1971, Kinova - Demir Yumruk 1971, Üç Öfkeli Adam 1971, Üç Kabadayı 1971, On Küçük Şeytan 1971, Ayşecik Sihirli Cüceler Rüyalar Ülkesinde 1971, Kaderin Ağları 1970, Devler Geliyor 1970, Mağrur Kadın 1970, Kalbimin Efendisi 1970, Gölgedeki Adam 1970, Üç Kral Serseri 1970, Küçük Hanımın Şoförü 1970, Akrep Tuzağı 1970, Dikkat Kan Aranıyor 1970, Yeşil Kurbağalar 1970, Gönül Meyhanesi 1970, Tatlı Meleğim 1970, Çakırcalı Mehmet Efe 1969, Öldüren Aşk 1969, Boş Çerçeve 1969, Damga 1969, Kahraman Delikanlı 1969, Muhabbet Kuşu 1969, Bir Çirkin Adam 1969, Kan Su Gibi Akacak 1969, Gül ve Şeker 1968, Maskeli Beşlerin Dönüşü 1968, İngiliz Kemal 1968, Gönüllü Kahramanlar 1968, Korkusuz Yabancı 1968, Tek Kurşun 1968, Aşkım Günahımdır 1968, Kezban 1968, Maskeli Beşler 1968, Karaoğlan Yeşil Ejder 1967, Hindistan Cevizi 1967, Silahsız Dövüşelim 1967, Zehirli Hayat 1967, Sinekli Bakkal 1967, Aslan Yürekli Reşat 1967, Demir Yumruklu Üçler 1967, Erkek Adam Sözünde Durur 1967, Yıkılan Yuva 1967, Yarın Çok Geç Olacak 1967, Kardeş Kavgası 1967, Serseri 1967, Üç Sevdalı Kız 1967, Denizciler Geliyor 1966, Siyahlı Kadın 1966, Meleklerin İntikamı 1966, Vatan Kurtaran Aslan 1966, Fatih'in Fedaisi 1966, İntikam Ateşi 1966, Fırtına Beşler 1966, Ölüm Yaklaşıyor 1966, İhtiras Kurbanları 1966, Altın Küpeler 1966, Üç Kardeşe Bir Gelin 1965, Sevgili Öğretmenim 1965, Artık Düşman Değiliz 1965, Garip Bir İzdivaç 1965, Bir Gönül Oyunu 1965, Babamız Evleniyor 1965, Severek Ölenler 1965, Beş Şeker Kız 1964, Gençlik Rüzgarı 1964, Bana Derler Külhanlı 1964, Muhteşem Serseri 1964, Gecelerin Kadını 1964, Koçum Benim 1964, Hızır Dede 1964, Kral Arkadaşım 1964, Kimse Fatma Gibi Öpemez 1964, Sayın Bayan 1963, Beyaz Güvercin 1963.

KİRAZ

Yorgun atının ıslak burnunu sıvazladı. Saklandığı sık ağaçlığı bir kez daha hiç hareket etmeden gözleriyle kontrol etti. Sadece kendi nabzını ve atının soluk alıp verişini duyabiliyordu. Bu belki de iyiye işaretti. Yuları ağaca bağladı, kuru dal ve yapraklarla örtülmüş orman zemininde ses çıkarmamaya çalışarak yürüdü. Eyerin arkasına bağlı battaniyeyi çözdü, içinden arpa çuvalını ve ekmek torbasını çıkardı.

Yorgun atının ıslak burnunu sıvazladı. Saklandığı sık ağaçlığı bir kez daha hiç hareket etmeden gözleriyle kontrol etti. Sadece kendi nabzını ve atının soluk alıp verişini duyabiliyordu. Bu belki de iyiye işaretti. Yuları ağaca bağladı, kuru dal ve yapraklarla örtülmüş orman zemininde ses çıkarmamaya çalışarak yürüdü. Eyerin arkasına bağlı battaniyeyi çözdü, içinden arpa çuvalını ve ekmek torbasını çıkardı. Çuvalda bir şey kalmamıştı, daha çok sap ve daha az tane. Kalanını eliyle çuvalın bir köşesine topladı ve atın ağzına tuttu. Aç hayvan dudaklarının bütün maharetini kullanarak ve tek bir taneyi bile hissederek hızla çuvalı boşalttı, dibini kokladı, belli ki doymamıştı. Boş çuvalı katlayıp yere serdi, atın ön ayaklarının hemen önünde yere oturdu. Ekmek torbasından kalan ekmek parçasını ve Gödübet köyünden geçerken yaşlı teyzenin verdiği bir avuç Tuluk Peynirini çıkardı. Ekmeği ortadan ikiye ayırdı ve peyniri güzelce ortasına yaydı. İlk lokmasını çiğnerken at burnunu uzattı, eliyle itti. İkinci lokmayı çiğnerken at burnunu ürkekçe yine uzattı, dayanamadı kalanını ona verdi. Hayvan tek lokmada tümünü yuttu, ellerini koklamaya devam etti. Ağzındaki lokmayı defalarca çiğnedi, çevirdi bir daha çiğnedi. Ekmek ve peynirin

tadını ağzında olabildiğince uzun tutmak istiyordu, bugün yiyecek başka bir şeyi yoktu. Matarasını çıkarıp avucuna döktü, at büyük dudakları ve pütürlü diliyle suyu içti, bir daha sonra bir daha. Mataranın ağırlığından kalan suyu tahmin etmeye çalıştı, koca bir yudum alıp kalanı ata vermeyi düşünürken, mataranın bittiğini anladı. Dibinde kalan bir kaç damlayla dudaklarını ıslattı, nefsini köreltti.

Sırtına çapraz astığı filintasını çıkardı, kucağına serdi. Sırtını geniş bir ağaca dayayıp ayaklarını uzattı, çizmelerine bir kez daha baktı, çok güzellerdi. İlk kez çizme giyiyordu. Ilgından yola çıktıklarından beri, yırtık çarığına yama ettiği eski kaput parçasını günde bir kaç kez düzelterek gelmişti. Neyse ki süvariydi, piyade olsa çok daha zor olurdu herhalde. Filintası ağabeyinden yadigardı, en mutlu hatıralarında ağabeyinin omuzunda kiraz bahçelerinde yürüdüklerini dalların en ucunda ki en güzel kirazları toplayıp ağabeyine verdiğini, sonra da bir ağaç altında oturup neşe içinde kirazları yediklerini, çekirdeklerini birbirlerine attıklarını anımsadı. Ormanı bir kez daha dinledi, orman sesinden başak bir ses duymayınca rahatladı. Dün geceden beri yoldaydılar, 2. Süvari Tümeni Ahır dağını geçmeye çalışıyordu, top ateşine maruz kalmışlar hızla bir vadiye girmişlerdi. İşte tam bu sırada Tümen komutanı emir subayı onu çağırmış ve elindeki kağıdı uzatmıştı, "Karargaha, ivedi". Kağıdı haberci çantasına koymuş, ağzını iyice kapattığından emin olmuş, filintasını çapraz asmış ve atına atlamıştı. Tokuşlar köyündeki karargaha gidecekti. Ancak Ormanda bir Yunan devriyesine denk gelmiş ve bu sık ağaçlar arasına saklanmak zorunda kalmıştı, Doğu'dan hala top sesleri geliyordu. Ayağını üzengiye koyduğunda bir kez daha çizmelerine baktı, çok güzellerdi. Kendinin ve atının üzerindeki en güzel şey bu çizmelerdi, daha önce hiç giymemişti. Köyden ayrılırken giydiği potur duruyordu, neyse ki bölük çavuşu ona güzel bir üniforma üstü vermişti, sadece sol kolu yeni kumaştandı, kalanının biraz rengi solmuş, yıpranmıştı ama olsun. Bir hafta öncede sargı çadırının önünden geçerken bir hemşire askılı bir deri fişeklik vermişti, yıkanmış henüz kurumamıştı ama üniforması üzerinde çok güzel duruyordu. Eyere oturdu, dizginlerin boşunu aldı, haberci çantasını kontrol etti, bir kez daha ormanı dinledi. Yunan devriyesi yeterince uzaklaşmış olmalıydı. Sık ağaçların arasından zaman zaman atın boynuna yatarak geçiyor zaman zaman durup etrafı dinliyordu. Top sesleri devam ediyordu. Tepeye çıkınca tek gözü kırık dürbünüyle etrafa baktı, Kuzeyde ki tepenin ardı Tokuşlar köyü olmalıydı. Dört nala sürüp gürültü yapma riskini göze almadan süratlide kalmaya çalışarak devam etti. Rastladığı bir pınardan matarasını doldurdu, atını suladı, aç midesini suyla doldurdu. Ağabeyiyle de böyle yaparlardı, kim daha çok su içecek

MKAANS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

diye kapışırlar, su dolu ve ağrıyan mideleriyle kahkahalarla yerlerde yuvarlanırlardı. O da süvariydi, hem de çok iyi bir süvari. Askere gittikten sonra beş yıl haber alamamışlardı, sonra bir gece yarısı kir pas içinde suratında o ifadeyle eve gelmişti. İki gün ve gece uyumamış, bir şey yememiş, sadece çay ve sigara içip pencereden köyün sokaklarını gözlemişti. Üçüncü günün sabahı eve Jandarmalar geldi, altı kişiydiler anasına sormuşlardı. Daha anası cevap vermeden, filintasını yorganların altına koymuş ve çoraplarıyla yürüyüp Jandarmaya teslim olmuştu. O öğleden sonra köy meydanında diğer asker kaçaklarıyla birlikte asılmıştı.

Ağabeyi korkak değildi, o da değildi. Bir kaç ay sonra filintayı ve atlardan birini ve anasının helalliğini alarak Mustafa Kemal'in ordusuna katılmak için evden ayrılmıştı. Ağabeyi korkak değildi. Tepenin üzerinden ağaçların arasından Sinanpaşa ovasına baktı. İleride sisler arasında Tokuşlar köyünün damları belli belirsiz seçilebiliyordu. Taarruzun ilk günü sona eriyordu, Karargah Tokuşlar'daydı ama Yunanların nerede olduğunu tam bilmiyordu. Ovada görünmeden at sürebileceği ağaçlıkları ve dere boylarını aradı. Yolunu biraz uzatması gerekecekti. Çizmelerine baktı, bu sabah bu çizmeleri giyen Yunan askeri neler düşünmüştü acaba, o da çizmeleri beğeniyor muydu, onun ayağına da biraz büyük geliyor muydu, bu sıcak Ağustos ayında Afyon'da çadırında uyanıp çizmelerini giyerken ne düşünmüştü acaba. Köyün dışında ki kiraz bahçelerine geldiğinde artık rahatlamıştı. Atını biraz yavaşlattı, elleriyle uzanabildiği dallardan kirazları koparıp yemeye başladı. Kirazlar zamanında toplanmamıştı, olgun, tatlı ve bol suluydular. Bu halde toplansa sepetlerde hızla çürürlerdi. Haber kağıdını karargaha ulaştırıp, cevabını alıp hızla dönmesi gerekecekti. Daha dün gece bu köyde Yunanlar uyumuştu ama bu gece uyuyamayacaklardı. Kiraz çekirdeklerini tükürürken aklına ağabeyi geldi, son kirazı hep ona bırakırdı. Tükürdüğü çekirdeklerden biri atın kulağına çarptı, hayvan huysuzlandı, homurdandı ve durdu. Topuklarıyla atı mahmuzladı, kıpırdatamadı. Bir kez daha mahmuzladı, tam o sırada arkasında bir çıtırtı duydu, atını çevirmek için dizgine asıldığı anda bir patlama duydu. At dört nala köye doğru koşmaya başladı. Bağların ve bahçelerin arasından bazen çitlerin üzerinden atlayarak köyün dış evlerine vardı. Bulduğu bir geçitten, dar sokak ve avlulardan hızla koşarak köy meydanına vardı ve çeşmenin yalağına yöneldi. Birden ortaya çıkan bu atlı Karargah Muhafız Bölüğünü alarma geçirdi, mevzilenip, nişan aldılar. Bir çavuş bağırdı "Durun, bu bizden" . Birileri atın yularına yapıştı, birileri de süvariyi yere indirdiler. Bir eliyle haber çantasını tutuyordu, öbür elinden birkaç kiraz düştü, böğründe bir kurşun yarası vardı, inleyerek çantayı çavuşa uzattı ve fısıldadı "Ağabeyim korkak değildi". Yarasında ki olgun kiraz rengi leke büyüyordu, iki sıhhiye sargı çantasıyla koşmaya başladılar.

SÜNGERBOB 20'NCI YILINI SİNEMA FİLMİYLE KUTLUYOR

Nickelodeon'un SüngerBob için "Gelmiş geçmiş en iyi yıl" olarak tanımladığı yıldönümü şerefine, dizinin yeni bölümleri özel içeriklerle ekrana gelmeye devam ederken sinema filmi de yolda.

Nickelodeon'un ekrana getirdiği ve şimdiye kadar yaratılmış en ikonik çizgi film karakterlerinden biri olmayı başaran SüngerBob 20'nci yılını kutluyor. Nickelodeon'un SüngerBob için "Gelmiş geçmiş en iyi yıl" olarak tanımladığı yıldönümü şerefine, dizinin yeni bölümleri özel içeriklerle ekrana gelmeye devam ederken sinema filmi de yolda.

Stephen Hillenburg tarafından yaratılan ve ilk kez 17 Temmuz 1999'da ekrana gelen SüngerBob, yaşadığı Bikini Bottom'daki arkadaşları ile birlikte 20 yıl boyunca dünyanın dikkatini çekmeyi başardı. Şimdiye kadar 208 ülkede, 55'ten fazla dilde izlenen çizgi karakter, son 17 yılda çocukların bir numaralı animasyon karakteri olarak ön plana çıkıyor.

Nickelodeon'un ikonik karakterlerinden biri olan SüngerBob, tüm dünyanın sevdiği karakterleri, pop kültürün diline

pelesenk olmuş sloganları, internet üzerinden yayılan fotoğraf ve deyişleri, teatral yansımaları, tüketici ürünleri, Tony ödüllü Broadway müzikali ve dünyanın dört bir yanındaki sevenleri ile kendi dünyasını kurmayı başardı.

2020 yazında sinema filmi vizyona girecek

SüngerBob'un 20'inci yıldönümü şerefine youtube kanalı, mobil oyunlar, ilk kez kozmetik ürünlerin de yer aldığı yeni tüketici ürünleri, oyuncaklar, moda ve sanat işbirliklerinin yanı sıra önümüzdeki yaz vizyona girmesi planlanan bir de sinema filmi hazırlanıyor. Paramount Pictures ve Nickelodeon Movies işbirliğinde beyaz perdeye aktarılacak SüngerBob animasyonunun, *"It's a Wonderful Sponge (Muhteşem Sünger)"* adıyla hayranlarıyla buluşması bekleniyor.

SüngerBob hakkında az bilinen gerçekler

• Dünya genelinde sosyal medyada her 4 saniyede bir SüngerBob konuşuluyor.

• SüngerBob, tüketici ürünleri ile şirketine şimdiye kadar 13 milyar Dolar kazandırdı

• Şimdiye kadar 5 ayrı Emmy Ödülü kazandı.

• *(Tom Kenny için Animasyonlu Programda Üstün Performans Ödülü (2018), Seçkin Çocuk Animasyonlu Serisi (2018), Ses Düzenlemesinde Üstün Başarı (2014) ve Üstün Özel Sınıf Animasyon Programı (2010). Ayrıca, animasyon alanındaki katkısı ve etkisi nedeniyle, 2018 Daytime Emmy Ödülleri'nde Stephen Hillenburg'a özel bir onur ödülü de verildi)*

• **Adı literatüre geçti:** San Francisco Eyalet Üniversitesi, 2011 yılında keşfettiği yeni bir mantar türüne onun adını verdi.

• Pek çok kez hayat kurtardı. 2012 yılında ABD'de yer alan bir ada olan Long Island'ta bir kız çocuğu arkadaşını, SüngerBob'tan öğrendiği Heimlich manevrası ile boğulmaktan kurtarırken; Avusturalya'da okyanusta kaybolan bir adam, sarı SüngerBob mayosu sayesinde kurtarma helikopteri tarafından fark edilerek kurtarıldı.

Kaynak: Cumhuriyet.com.tr

Gökçe Mehmet Ay

Zırhımın hidrolik sistemi bacaklarımın insanüstü kuvvetle güçlendiriyordu. Ekibin lideri Pruezi'yi geride bırakmıştım. Onlar geride kalan Luemi'leri gözetirken ben kollarımdaki Mianu'yu yaşatmaya çalışıyordum. Kanı zırhlı elimin arasından yere sızıyordu. Boğaz yarasının korkutucu ama kurtarılabilir olduğunu kulağıma fısıldayan Arinek olmasaydı Kuremei'lerden kurtarmak için savaştığım tüm Luemi'leri öldürebilirdim. Arinek mekiği hazırlamıştı. Ortak hattan timsah birliğine gemiyi kontrol altına almalarını emredip mekiğe atladım.

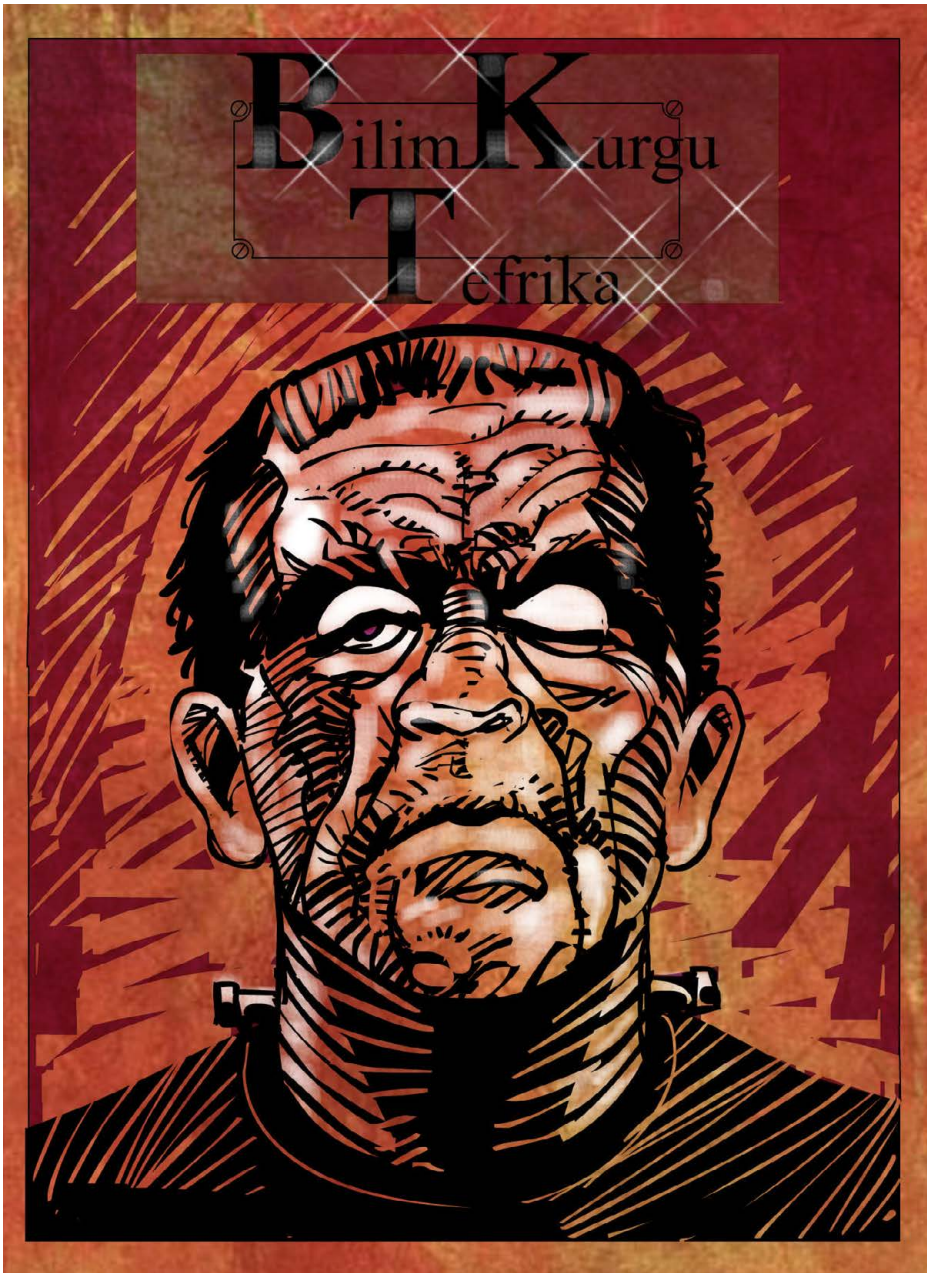

UZAY AKINCILARI

Kuzgun, Maymun ve Aslan

Zırhımın hidrolik sistemi bacaklarımın insanüstü kuvvetle güçlendiriyordu. Ekibin lideri Pruezi'yi geride bırakmıştım. Onlar geride kalan Luemi'leri gözetirken ben kollarımdaki Mianu'yu yaşatmaya çalışıyordum. Kanı zırhlı elimin arasından yere sızıyordu. Boğaz yarasının korkutucu ama kurtarılabilir olduğunu kulağıma fısıldayan Arinek olmasaydı Kuremei'lerden kurtarmak için savaştığım tüm Luemi'leri öldürebilirdim. Arinek mekiği hazırlamıştı. Ortak hattan timsah birliğine gemiyi kontrol altına almalarını emredip mekiğe atladım. Arinek'in zihnime gönderdiği şemalara göre fizyolojisinin benzer olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Dıştan bakıldığında

insansıydı ama ayrıntılı inceleme yapmadan iç organlarının ne kadar bize benzeyip benzemediğini anlayamazdım. Tek bildiğim boğazında tuttuğum bandaj ve elim olmasa ölecek olduğuydu. Mekiği Arinek kullandı. İki gemi arasındaki karanlık uzayı geçerken tüm dikkatim kızın üzerindeydi. Arada gözlerini açıp bana baktı mı emin değilim.

Arinek'e vardığımı mekiğin yavaşlamak için roketlerini ateşlemesinden anladım. Hangar bağlantısı tamamlanıp hava dengelendiğinde mekikten dışarı fırladım. Yiozi ve birkaç timsah beni bekliyorlardı. Arinek onları durumdan haberdar etmiş olmalı ki bir sedye ve acil durum arabası getirmişlerdi.

Kollarımdaki kızı dikkatlice sedyeye yatırdılar. Tanımadığım bir timsah yara köpüğünü dikkatlice kızın boynuna sıktı. Mavi teninde bıçak yarasının korkunçluğu köpükle kapanmıştı. Onu sedyeyle hızlıca sıhhiye odasına götürdük. Koridorda timsahlar merakla bizi izliyorlardı. Zırhımı çıkartmamıştım. Savaşın etkisi üzerimde belli oluyordu.

Kızı iyileşme tankına yerleştirdiğimizde derin bir nefes aldım. Yiozi yanımdaydı.

"Halil Kaptan, istersen zırhını bana bırak onu temizleteyim."

Sesimi çıkartmadan zırhımı çıkarttım. Arinek'in havasını ciğerlerime çektim. Terden üstüme yapışmış üniformamla üşümüştüm.

"Yiozi ben odama gidiyorum. Luemi gemisini bize yaklaştırsınlar. Pruezi'ye söyle oradakilerle tek tek konuşmak istiyorum."

"Emredersiniz kaptan."

Odadan ayrılırken Arinek'ten kızın durumu hakkında beni bilgilendirmesini istedim.

#

Kaptan olmanın ayrıcalığı ile hızlı ama en azından ılık bir duş aldım. Kamaramdaki sert yatağa yattığımda kızın gözlerindeki korku zihnime kazınmıştı.

Canavarlar ile mavi ve kırmızı kan dolu bir rüyadan uyandığımda bir an nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Akıncılardan uzakta, kendi gemimdeydim. Arinek'le aramdaki bağa uzandım. Zihnim ona dokunduğunda varlığım tekrar odağını buldu. Arinek'in gözleri sıhhiyedeki kızın üzerindeydi. Kamerayı takip edip kıza baktım.

Üstünde beyaz hasta elbisesi iyileşme tankında yatıyordu. Boğazındaki yara kapanmıştı ama geminin algılayıcıları hala kendine gelmediğini söylüyordu.

"Eğer biz bir şey yapmazsak iyileşmeyecek Halil." Arinek'in sesi beni bedenime döndürdü. Dikkatle kalkıp yatağa oturdum.

"Neden, iyileşme tankı işini yapmadı mı?"

"Yaptı yapmasına ama onun içinde bir şey nanobotların çalışmasını engelliyor."

"Ne demek engelliyor? Nanobotların içeriden çalışamazsa onu iyileştiremezsin."

"Evet, problem de bu." Arinek bir an duraksadı. "Ayrıca ondan bir sinyal alıyorum."

Ayağa kalktım. Üniformamı giyerken aklımdan binlerce soru dolanıyordu.

"Arinek, ondan sinyal alıyorsan senin kardeşlerinden birini bulmuş olabiliriz doğru mu?"

"Evet, ya da başka bir düşman bulduk."

"Peki bunu nasıl anlarız?"

"Senin içeri girmen lazım."

Kamaranın kapısında duraksadım.

"Neyin içine gireceğim?"

"Mianu'nun bedenine gireceksin. Orada nanobotları yok eden neyse onu bulmalısın."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

Kapı sessizce açılırken, Arinek cevap verdi.

"Kontrol merkezine gel, yine direk bağlantı yapmamız lazım."

#

Korumalarım Yiozi'ye haber vermiş olmalı ki Kontrol Merkezine ulaşmadan yanıma geldi.

"Kaptan, Luemi gemisine gidenlerin hepsi döndüler."

"Teşekkürler Yiozi."

Kontrol merkezine gelmiştik. Kapıya uzandığımda Yiozi önüme geçti.

"Kaptan, Arinek'le aranızdaki bağı anlayamam. Ancak bunu yapmak istediğinize emin misiniz?"

Yiozi'nin timsah gözlerinde korku vardı.

"Merak etme, bu sefer Arinek'in içinde kaybolmayacağım. Bu sefer şu kızı kurtarmak için içeri giriyorum."

Yiozi kuyruğunu yere vurdu.

"Kaptan, devlerin yanına gidiyorsun. Asla basit olmayacak."

Kapı açıldığında Arinek'in küpünün olduğu kontrol merkezindeydim. Timsahlar buraları temizlemiş ve toparlamıştı. İlk kez bu odaya girip Arinek ile bütünleştiğim zamanı hatırladım. Üstünden sadece birkaç hafta geçmişti ama hayatım nasıl da değişmişti. Uzay Akıncıları'ndan uzakta, yeni tanıştığım timsahların arasındaydım. Yaşaran gözlerimi elimin tersiyle sildim. Arinek'in bağlantı kablosunu elime alıp koltuğa oturdum. Gemiyle kablolu bağlantıya girdiğimde

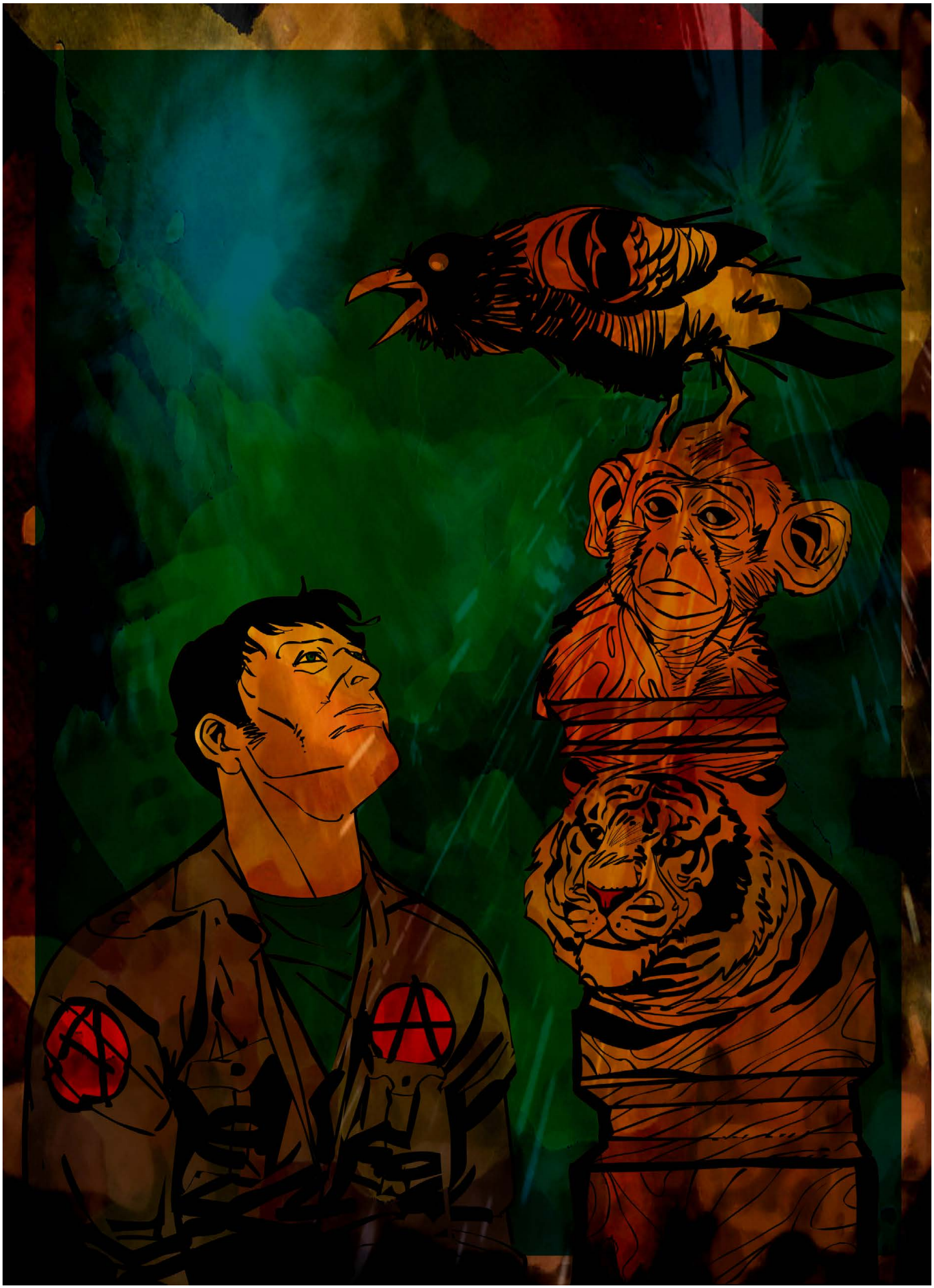

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

tüm dünyam değişti. Korkularım, üzüntülerim ve sorularımın hepsi uçup gitti. Uzayın büyüklüğü karşısında hiçbirinin anlamı kalmamıştı.

Dudaklarımın ucunda yok olmuş yıldızların tadını aldım. Gözlerim unutulmuş dalga boylarında ışıkların parıltısıyla kaplandı. Tenimde uzay boşluğunun yakıcı soğuğunu hissettim. Koridorlarımda timsahlar konuşuyor, uyuyor ve yürüyorlardı. Zihnimi sıhhiye odasına taşıdım. Tankın içinde yatan Mianu'yu kameralardan farklı spektrumlarda inceledim. İçindeki nanobotlara ulaştım. Onları yok eden bir şey vardı. Arinek'den zihnimi ayırıp usulca içine süzüldüm.

Mianu'nun damarlarında onu iyileştirmek için çalışırken bir anda parçalandım. Bir daha uzandım, yaralarını iyileştirmek için atıldığımda bir şey gene bana saldırdı. Alıcılarım bu sefer ne olduğunu yakalamıştı. Mianu'nun içinde nanobotlar vardı. Başkaydılar ama tanıdıktılar. Beni yok etmek için gelen birine atıldım ve bağlantı kurdum.

#

Mavi bir gökyüzü altında yeşil çimlerle kaplı bir tepenin üzerindeydim. Tepenin üstünde büyük taş bir heykel vardı. Ağaç kütüğü şeklindeki heykelin üstünde üç hayvan işlenmişti. En altta kuzgun, üstünde bir maymun, en üstte ise bir kaplan vardı. Ona doğru yürüdüm. Ayaklarımın altındaki çimler garip bir ses çıkartıyorlardı. Heykele ulaştığımda kuzgunun gözleri açıldı.

"Neden buradasın yabancı, burası senin evin değil."

"Konağını iyileştirmek için geldim. Fakat sen buna izin vermiyorsun."

Kuzgun kafasını bir sağa bir sola çevirip bana baktı. Gözlerini kapattığında taşa dönüşmüştü.

"Şekerim, neden kurtarasın ki konağımı. Onu tanıyor musun?" Konuşan maymundu.

"Hayır, tanımıyorum. Benim gözümün önünde yaralandı. Onu kurtarmak için tanımam gerekmiyor."

"Yoksa sen bana ulaşmaya mı çalışıyorsun, şekerim?" Maymunun sesinde korkutucu bir tını vardı.

"Hayır, sizin burada olduğunuzu bile bilmiyordum. Benim tek istediğim konağını kurtarmam için bana zaman vermen."

Maymun küçümser bir yüz ifadesiyle bana bakarken, taşlaştı.

"Sana nasıl güveneyim. Senin hastalık taşıyanlardan olmadığını nasıl bileyim? Senin karanlığın habercisi olmadığından nasıl emin olayım?"

Aslanın sesi kulaklarımı çınlattı. Koca ağzında keskin dişler vardı.

"Tek istediğim zaman. Bana zaman verirsen konağını kurtarabilirim."

"Sana istediğin zamanı veririm ama bir şartım var. Seni görmeliyim."

"Ne demek istiyorsunuz? Nasıl beni göreceksin?"

"Bir parçamı konağından al ve sistemine bağla. Senin kim olduğunu öğrenmeliyim. Konağın hayatını kurtarma bahanesiyle bana zarar vermeyeceğinden emin olmalıyım."

"Tamam, kabul ediyorum."

#

Arinek'le bağımı koparıp bedenime dönmek bu sefer daha kolay olmuştu. Bir yanım onunla kalmayı istese de, risklerin farkındaydım. Başımın dönmesi geçince hemen sıhhiye odasına gittim. Mianu tankın içinde yatıyordu. Arinek benim için bir şırıngayla kanını çekmişti. İçinde yabancı nanobotların olduğu cam tüpe baktım.

"Arinek nanobotlar için bir kanal açtın mı?"

"Evet, Halil. Tezgahtaki çelik plakanın üzerine kanı döktüğünde nanobotlar bizimle iletişime geçebilecekler."

"Bunun riski var mı?"

"Sistemimi ele geçirmeye çalışabilir ama plakanın altında ısıtıcılar var. Ani bir durumda sen düğmeye basarsan ya da ben direk sistemden müdahale ederim. Yani hepsini kızartabiliriz."

"O zaman başlıyoruz."

Cam tüpteki kanı plakanın üzerine döktüm. Elimi hepsini kızartacak düğmenin üzerinde bekliyordum. Saniyeler saatler gibi aktı. Bir şey olmuyordu. Arinek'den de ses çıkmıyordu. Ne yalan söyleyeyim kafamın içinde başka bir ses duyunca irkildim.

"Arinek, kız kardeşim. Yıllar sonra seni görmek ne güzel."

Devam edecek.

25. YIL DÖNÜMÜNDE FRİENDS ELEŞTİRİSİ:

Efsane dizi nasıl 'okumuş düşmanlığı' yaydı, Trump'ın yükselişi ve Brexit'te nasıl rol oynadı?

Fernando Duarte/BBC Dünya Servisi

Hopkins'e göre David Schwimmer'in canlandırdığı Ross karakteriyle dalga geçilişi ABD'de okumuş insanlara duyulan küçümseme ve düşmanlığın yaygınlaşmasına katkıda bulundu

Efsane dizi 22 Eylül'de, ilk bölümünün yayımlanmasının 25. yıl dönümünü kutlarken bu eleştiriler ister istemez hatırlandı ve Hopkins BBC'ye sözlerinde bir abartı olduğunu ama özellikle dikkat çekmesi için böyle bir başlık attığını söyledi.

Amerikalı çizgi roman yazarı David Hopkins üç yıl kadar önce Friends ile ilgili makalesine "Batı medeniyetinin sonunu tetikleyen dizi" başlığını atmıştı. Makaleyi o günden bugüne 4 milyonu aşkın kişi okudu.

Efsane dizi 22 Eylül'de, ilk bölümünün yayımlanmasının 25. yıl dönümünü kutlarken bu eleştiriler ister istemez hatırlandı ve Hopkins BBC'ye sözlerinde bir abartı olduğunu ama özellikle dikkat çekmesi için böyle bir başlık attığını söyledi.

David Hopkins'in Friends eleştirisini milyonlar okudu

Hopkins eleştirilerinde ısrarlı ve "Friends'de olanlar dünyada olacakların habercisiydi" diyor.

‘Ben gülemiyorum’

Hopkins “Friends’de olanlar” derken bilhassa dizideki bir çok kez boşanmış paleontolog Ross Geller karakteriyle, dizide çevresindeki bütün arkadaşları ve giderek diziyi izleyen milyonlar tarafından sürekli dalga geçilmesi üzerine kurgulanan senaryodan söz ediyor.

2004 yılında son bölümü yayımlanan dizinin her bir bölümü 10 yılı aşkın bir süre 23 milyon kişi tarafından izlenmişti, halen de tekrarları izleniyor.

Schwimmer’in canlandırdığı karakter Hopkins’e göre “budala arkadaşları ve bütün bir ulus tarafından sürekli aşağılanan yetenekli ve aydın bir kişi”

“Bunu bir komedi olarak görebilirsiniz ama ben sizinle birlikte gülemiyorum. Bana göre Friends Amerika’da hızla yayılan acımasız aydın düşmanlığının simgesi. Yetenekli ve bilgili bir adam ülkesinin budala vatandaşları tarafından hedef alınıyor.”

Hopkins, makalesinde programda Ross karakterinin diğer 5 arkadaşı tarafından alaya alındığı bölümlerden böyle bahsetmişti.

Hâlâ haklı olduğunu ve o dalga geçişlerin Donald Trump’ın ABD başkanlığına yükselişi, İngiltere’de Brexit hareketinin zaferi gibi gelişmelerde rolü olan “aydın-okumuş düşmanlığı”

olgusunun habercisi olduğunu düşünüyor.

Hopkins’e göre iki ülkede de siyaset dünyasını tamamen yerinden oynatan bu gelişmelerin temelinde “bilgi ve tecrübe”ye dair yerleşik ölçütlerin reddedilmesi de var ve Trump’un en önemli görevlere tecrübesiz kişileri getirmesi ya da rahatça iklim değişikliğinin bilimsel kanıtlarını sorgulaması bunun örnekleri.

Bilgi ve tecrübeye karşı ‘sempatiklik’

Hopkins, 2015 yılında Netflix dizinin 10 sezonunu birden internete koyduğunda oturup hepsini izlemiş. Arka arkaya bölümleri izlerken birden bir aydınlanma anı yaşadığını söylüyor.

“O an gelecek olanları gördüm. Bilgili olmayla dalga geçilmesi ve aptalca davranışların kutsanması” diyor.

‘Bilgi ve tecrübenin önemini yitirmesi’ ABD’de Trump’ın yükselişiyle özdeşleşen bir eğilim

“Çok yakında biz Amerikalılar politikacılara yetenekleri, bilgi ve tecrübeleri nedeniyle oy vermeyi tamamen bırakacağız. Onun yerini ‘kiminle bira içmeyi isterdik’ gibi ölçütler alacak. Bu ürkünç bir şey.”

Eleştiri ne kadar adil?

Ama bu eleştiri ne kadar adil? Son bölümü Trump’ın başkan adayı olmasından on yılı aşkın

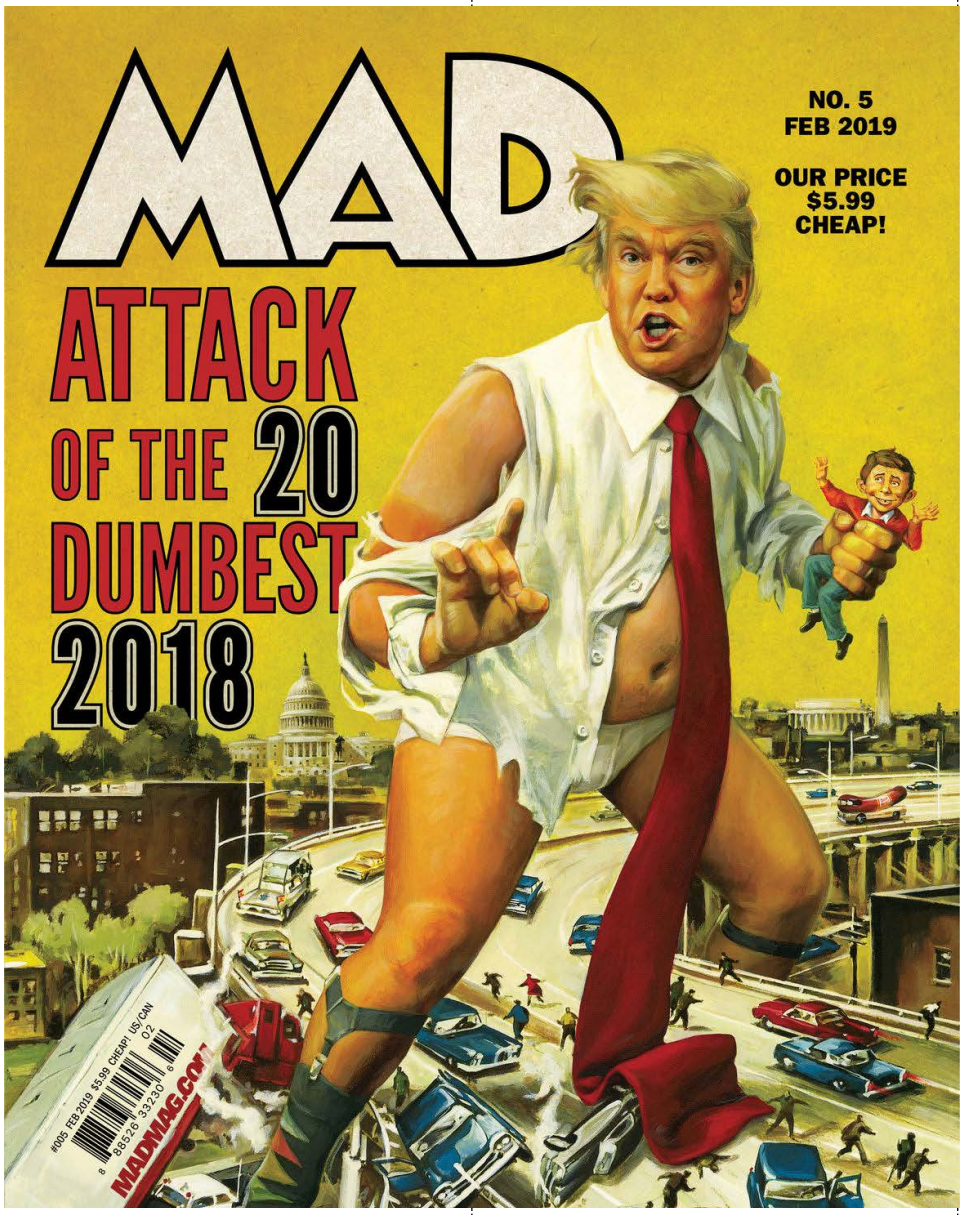

bir süre önce, 2004 yılının Mayıs ayında yayınlanmış bir televizyon dizisini bütün bu gelişmelerle ilgili suçlamak doğru mu?

Hopkins bunu yanıtlarken "Friends'in ne kadar tutulduğunu ve bittikten sonra bile ne kadar çok seyredildiğini hatırlamamız lazım. Şov çok etkiliydi. Herkes seyrediyordu ve sürekli olarak Ross'un bu kadar kitabî-bilgili olmasının ne kadar gıcık olduğu mesajını alıyordu. Friends'in ekranlara gelmesinden sonra ülkede çocuğuna Ross adını koyan fazla anne-baba olduğunu sanmıyorum" diyor.

Yazarın bu tespitinin, dizinin çok yaygın olarak izlendiği ülkelerden İngiltere için doğru olduğunu rakamlarla söyleyebiliriz.

İngiltere İstatistik Enstitüsü rakamlarına göre 1996 yılında en çok konulan bebek isimleri listesinde 68. sırada olan Ross, 2016 yılında 720. sıraya gerilemiş!

Friends'in Trump'ın yükselişindeki rolü

2016 yılında, Cumhuriyetçi Parti'den başkanlığa adaylığını koymuş olan Donald Trump'a popüler destek hızla yükselirken, CNN televizyonunun medya eleştirmeni Brian Lowry de bilhassa Friends dizisinin etkisine işaret etmişti.

Friends dizisi 2004 yılında resmen sona erdiğinde, NBC televizyonunun bir yöneticisi, Perşembe akşamları Friends'den boşalan "çok izlenen zaman aralığını" Donald Trump'ın yönettiği "Apprentice" -Türkiye'de de benzeri yapılan ve işadamı Tuncay Özilhan'ın sunduğu- (Çırak) isimli programa vermeye karar verdi.

Trump'ın sunduğu program aslında daha önce başlamıştı ama o yıl ABD'de yılın en çok izlenen 7. televizyon programı oldu.

Trump'ın 'Apprentice' programına 2004'te NBC televizyonunda, o sırada sona eren Friends'in yeri verildi

Medya eleştirmeni Brian Lowry "Bu programı izleyen milyonlarca izleyici nezdinde Trump hakkında başarılı ve kararlı bir lider imajı oluştuysa, bunda, Friends'in yerini ona bırakmış olması da dolaylı bir rol oynadı" diyor ve açıklıyor:

"Eğer Friends oyuncuları her bir bölümü için 1 milyon dolar kazandıkları diziye devam etmeye istekli olsalardı, onun oynadığı saate konan Trump'ın programı bu kadar büyük bir hit olmayabilirdi."

Programın gösterildiği NBC televizyonunun yöneticisi Paul Telegdy, yine 2016 yılında

MAKE AMERICA DUMB AGAIN!

MAD

The 20 DUMBEST People, Events and Things 2015

#537 FEBRUARY 2016 $5.99 CHEAP!

US / CANADA

madmagazine.com

Guess who's #1?

"Apprentice olmasaydı Donald Trump'ın Cumhuriyetçilerin başkan adayı olma şansı var mıydı?" şeklindeki bir soruyu "Tabii ki hayır" diye yanıtlamıştı.

Facebook'ta herkes birer uzman

Çizgi roman yazarı David Hopkins'e göre, Friends'in sona erdiği 2004 yılı "okumuşluk karşıtlığı" bakımından bir dönüm noktası.

Bu aynı zamanda çığ gibi büyüyen sosyal medya sitesi Facebook'un ortaya çıktığı ve "Amerikan Idol" adlı gerçek yaşam şov programının ABD'de sekizinci kez yılın en çok seyredilen televizyon programı unvanını aldığı yıl.

2004 yılında başlayan Facebook ile herkes birer 'uzman' haline geldi

2004 ayrıca ABD'nin Irak'taki işgaline karşı direnişin yaygınlaştığı ve işgalin, başka ülkelere müdahalenin ciddi şekilde sorgulanmaya başlandığı yıl.

Hopkins, "2004 Grammy ödül töreninde 'en iyi rock albümü' ödülü Green Day'in American Idiot'una (Salak Amerikalı) verildi" diye hatırlatıyor:

"Aslında burada bir istihza var çünkü Green Day olan biteni bayağı eleştiriyordu. 2004, tamamen işin ucunu bırakıp aptallığı bir değer olarak benimsediğimiz yıldır" diyor.

Hopkins'in bir başka gözlemi de Friends'in, 2004 yılında sona ermesine rağmen hiç bir zaman ekranlardan düşmemiş olması.

Netflix tarafından tüm sezonları yayımlanmadan önce bile farklı formatlarda ABD ve dünyanın dünyanın dört bir yanında hâlâ izleyicilere ulaşabildiğini hatırlatıyor.

Friends'in aydın-okumuş-bilgili insan küçümseme, alaya alma etkisinin onu izleyen yıllarda "çok başarılı" bazı oyunlar ve dizilerle de sürdürüldüğünü kaydediyor.

Aşırı 'beyaz' ve LGBT karşıtı

Friends, yıllar içinde başka sebeplerle de eleştiriler aldı.

Örneğin New York gibi farklı etnik kökenlerden insanların yaşadığı ve beyaz Amerikalıların 2010 sayımına göre nüfusun yalnızca üçte birini oluşturduğu bir şehirde geçmesine rağmen, hikayede bu etnik çeşitlilik-gerçeklik yansıtılmıyordu.

Üstelik şovda yaratılan negatif LGBT imajı, şişmanlıkla dalga geçilmesi gibi konular yıllar içinde giderek artan ayrımcılık eleştirilerine uğradı.

Aisha Tyler Friends'te önemli rollerden birini alan tek siyah Amerikalıydı

Fakat Hopkins, Ross'a yönelik aşağılamaların etkisinin uzun vadede hepsinden daha zararlı olduğunu çünkü ince ince fark ettirmeden yapıldığını düşünüyor.

"Doğrudan tepki duyacağınız bir hedef alış değildi bu. Açıkça yapılmıyordu" diye açıklıyor.

"Ama Ross ne zaman bilgisini, zekasını gösterse arkadaşları onu yerin dibine batırıyordu. Kendi kendime hep soruyordum, 'niye hâlâ arkadaşlığı sürdürüyor bunlarla' diye. Bu, dizinin etkisini ne kadar uzun süre koruduğunu düşünürseniz çok kaygı verici."

Kaynak: https://www.bbc.com/turkce/haberler-dunya

Uzun Kılıçlı Kahraman!

GÖKTUĞ

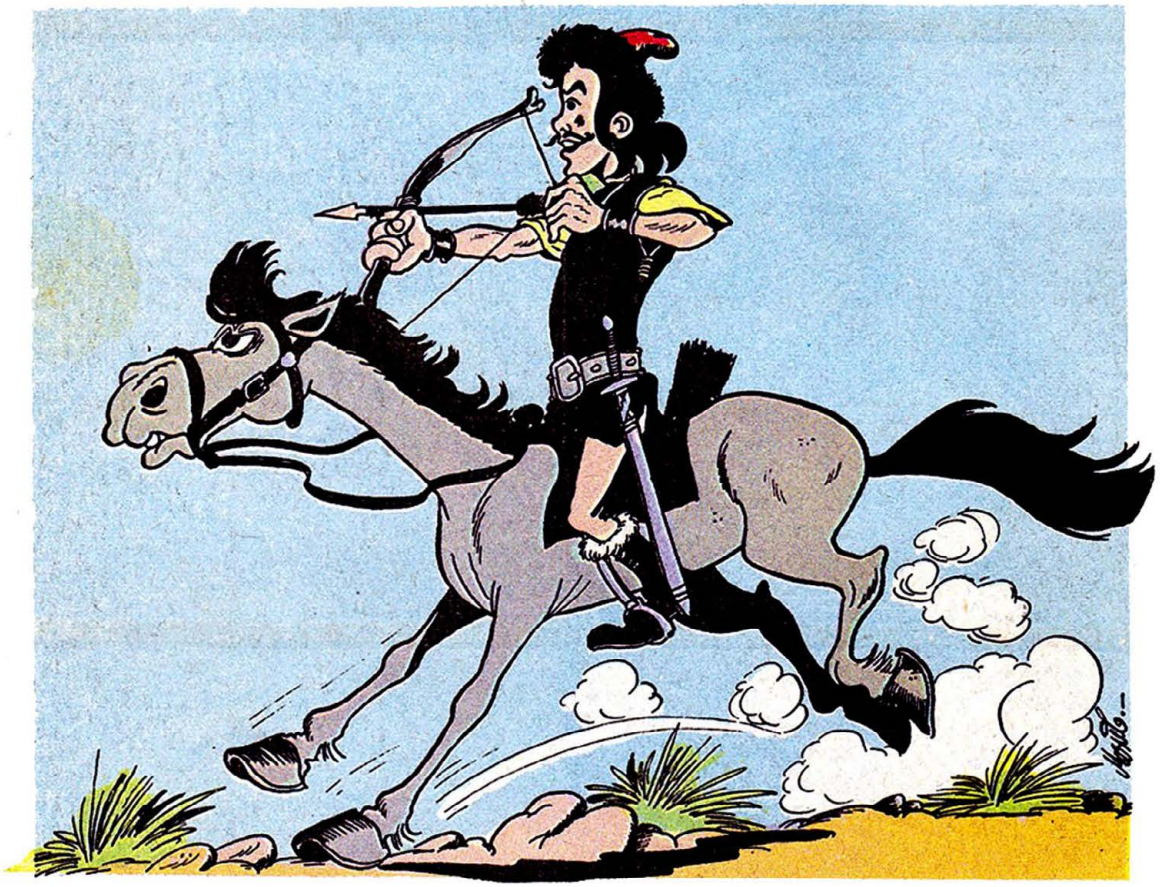

Göktuğ'un, sizleri hem heyecandan heyecana sürükleyecek, hem de kahkaha ile güldürecek resimli mizahî kahramanlık romanı...

Haftaya çarşamba günü başlıyoruz

GÖKTUĞ
Uzun Kılıçlı Kahraman
Çizen: MESUT EKENER
77.
BİRAZ SONRA.
TAMAM AKSAKAL GECEYİ BURADA GEÇİREBİLİRİZ.
AYNI ANDA KARANLIKTA İKİ ÇİFT GÖZ ONLARI İZLEMEKTEYDİ..
GECENİN SESSİZLİĞİ HER TARAFI KAPLAR VE BİZİMKİLER UYKUYA DALARLAR.
SABAHLEYİN...
ÜÜÜRRÜÜÜ!
78.
AAAĞH! BU GÜN HAVA NE GÜZEL.
GÖKTUĞ YETİŞ!..
?
N'OLDU AKSAKAL NE VAR?
YANDIK GÖKTUĞ YANDIK..
TOP YOK GÖKTUĞ! TOPU ÇALMIŞLAR!

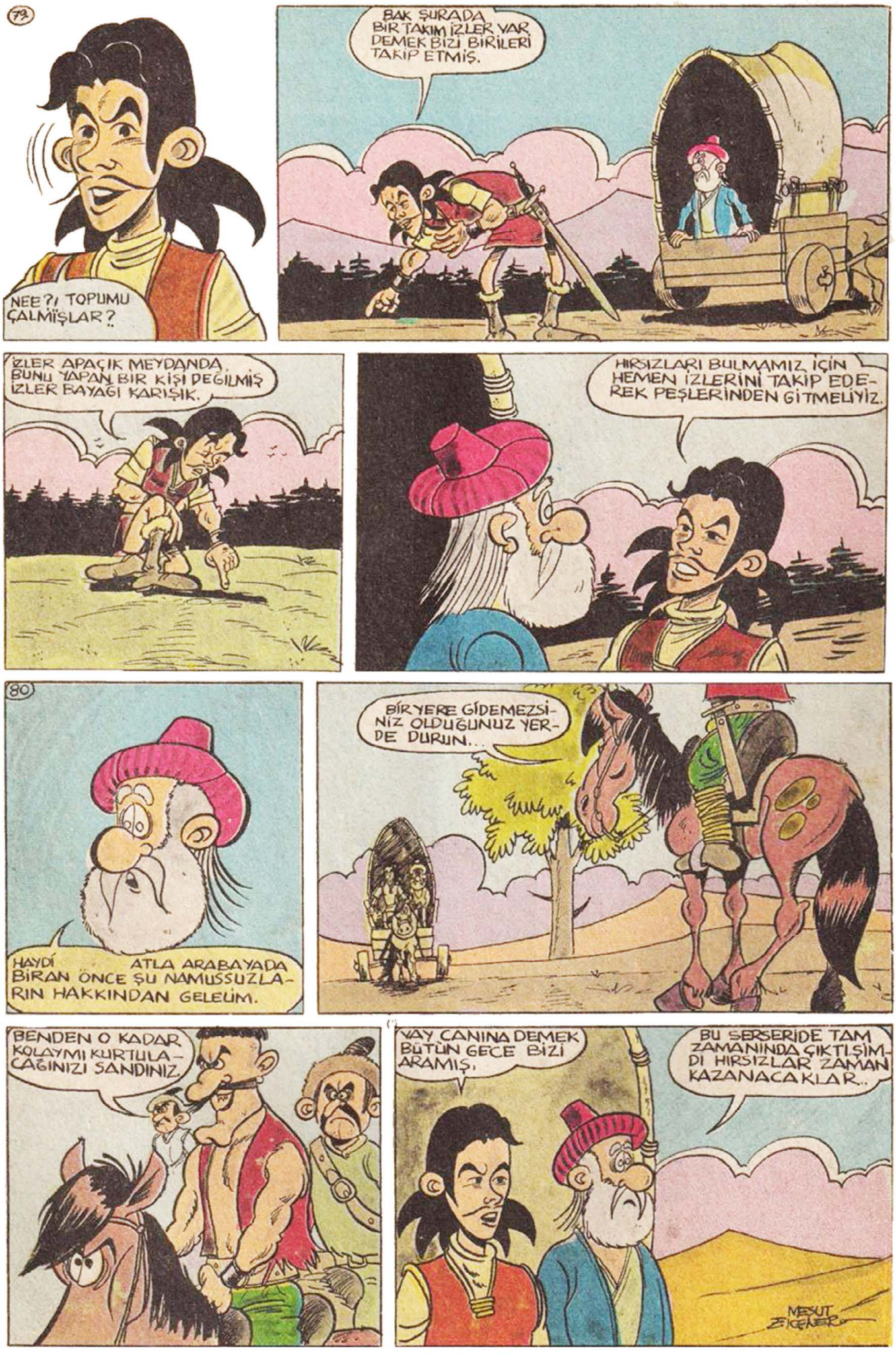
79
NEE?! TOPUMU ÇALMIŞLAR?
BAK ŞURADA BİR TAKIM İZLER VAR DEMEK BİZİ BİRİLERİ TAKİP ETMİŞ.
İZLER APAÇIK MEYDANDA BUNU YAPAN BİR KİŞİ DEĞİLMİŞ İZLER BAYAĞI KARIŞIK.
HIRSIZLARI BULMAMIZ İÇİN HEMEN İZLERİNİ TAKİP EDEREK PEŞLERİNDEN GİTMELİYİZ.
80
HAYDİ ATLA ARABAYA BİRAN ÖNCE ŞU NAMUSSUZLARIN HAKKINDAN GELELİM.
BİR YERE GİDEMEZSİNİZ OLDUĞUNUZ YERDE DURUN...
BENDEN O KADAR KOLAYMI KURTULACAĞINIZI SANDINIZ.
VAY CANINA DEMEK BÜTÜN GECE BİZİ ARAMIŞ.
BU SERSERİDE TAM ZAMANINDA ÇIKTIŞIMDI HIRSIZLAR ZAMAN KAZANACAKLAR..
MESUT ZEYBEKOĞLU

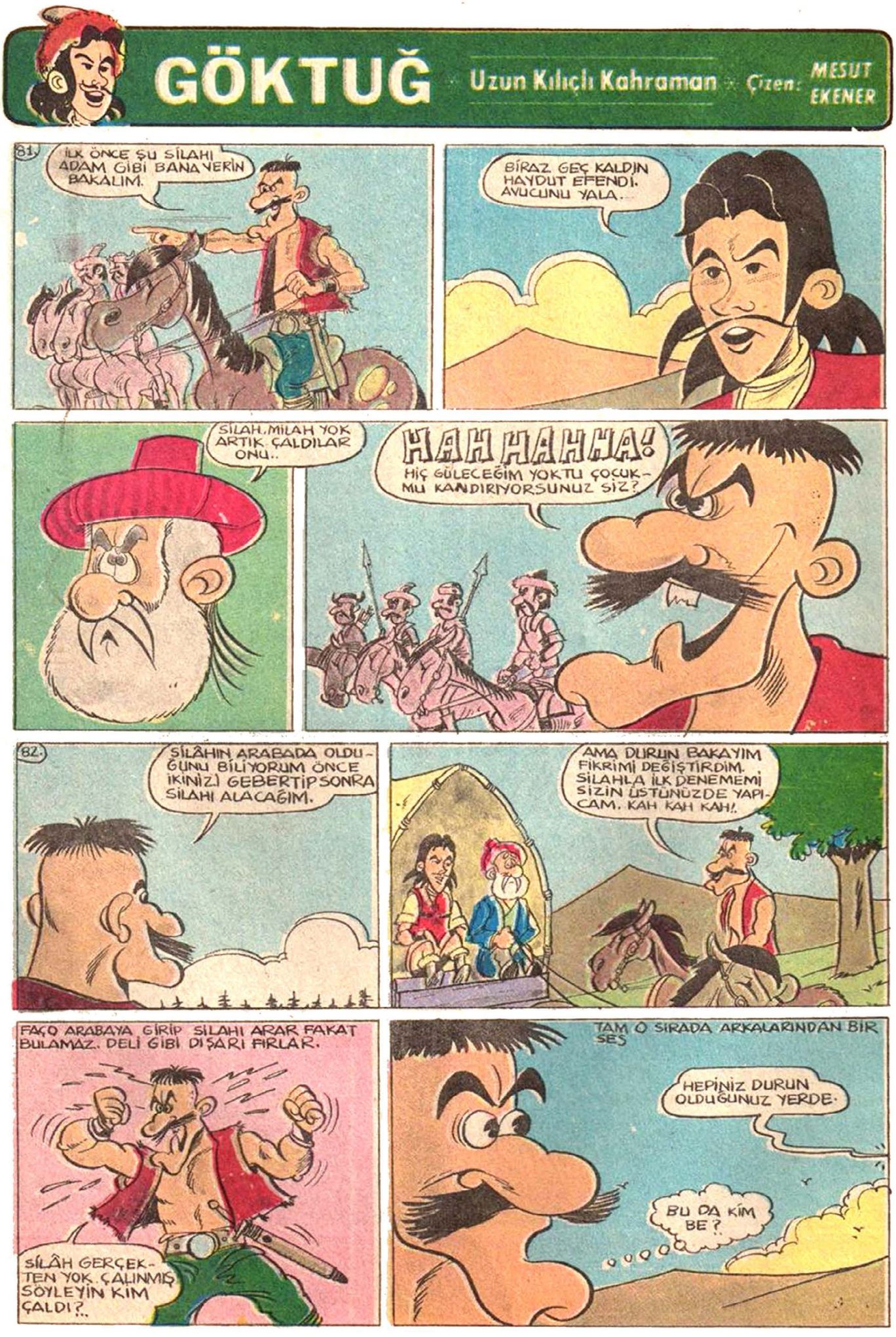
GÖKTUĞ
Uzun Kılıçlı Kahraman
Çizen: MESUT EKENER
81.
İLK ÖNCE ŞU SİLAHI ADAM GİBİ BANA VERİN BAKALIM.
BİRAZ GEÇ KALDIN HAYDUT EFENDİ. AVUCUNU YALA..
SİLAH, MİLAH YOK ARTIK. ÇALDILAR ONU..
KAH KAHHA! HİÇ GÜLECEĞİM YOKTU ÇOCUKMU KANDIRIYORSUNUZ SİZ?
82.
SİLÂHIN ARABADA OLDUĞUNU BİLİYORUM ÖNCE İKİNİZİ GEBERTİP SONRA SİLAHI ALACAĞIM.
AMA DURUN BAKAYIM FİKRİMİ DEĞİŞTİRDİM. SİLAHLA İLK DENEMEMİ SİZİN ÜSTÜNÜZDE YAPICAM. KAH KAH KAH!
FAÇO ARABAYA GİRİP SİLAHI ARAR FAKAT BULAMAZ. DELİ GİBİ DIŞARI FIRLAR.
SİLÂH GERÇEKTEN YOK. ÇALINMIŞ SÖYLEYİN KİM ÇALDI?..
TAM O SIRADA ARKALARINDAN BİR SES
HEPİNİZ DURUN OLDUĞUNUZ YERDE.
BU DA KİM BE?

83.
BENİ BEKLEMİYORDUNUZ DEĞİLMİ SAYIN GÖKTUĞ HAZRETLERİ HAH HAH HA..
HAH! BİSEN EKSİKTİN BAŞIMIZDA!..
BEN AKSAKALLA AYNI FİKİRDE DEĞİLİM BU SERSEM AÇOBUR'UN GELMESİYLE EKMEĞİMİZE YAĞ SÜRÜLMÜŞ OLDU..
NİÇİN GELDİĞİMİ HERHALDE TAHMİN ETMİŞSİNDİR.
ONU BİLMEYECEK NE VAR UNUTTUĞUN BARUTU ALMAYA GELDİN. TABİİ.. BARUTSUZ SİLAH HİÇBİR İŞİNE YARAMAZ.
NEEE?!
84.
DEMEK SİLAH SENDE ÇABUK ONU BANA VER YOKSA FENA YAPARIM.
?
SENDE KİM OLUYORSUN KÜSTAH. ÇEKİL ARADAN
KÜSTAH SENİN BABANDIR SİLAHI VER YOKSA....
BİRDE TEHDİT HA! ŞİMDİ GÖRÜRSÜN SEN... ASKERLER!.. HAKKINDAN GELİN ŞU İTLERİN HÜCUUM!

GÖKTUĞ

Uzun Kılıçlı Kahraman

Çizen: MESUT EKENER

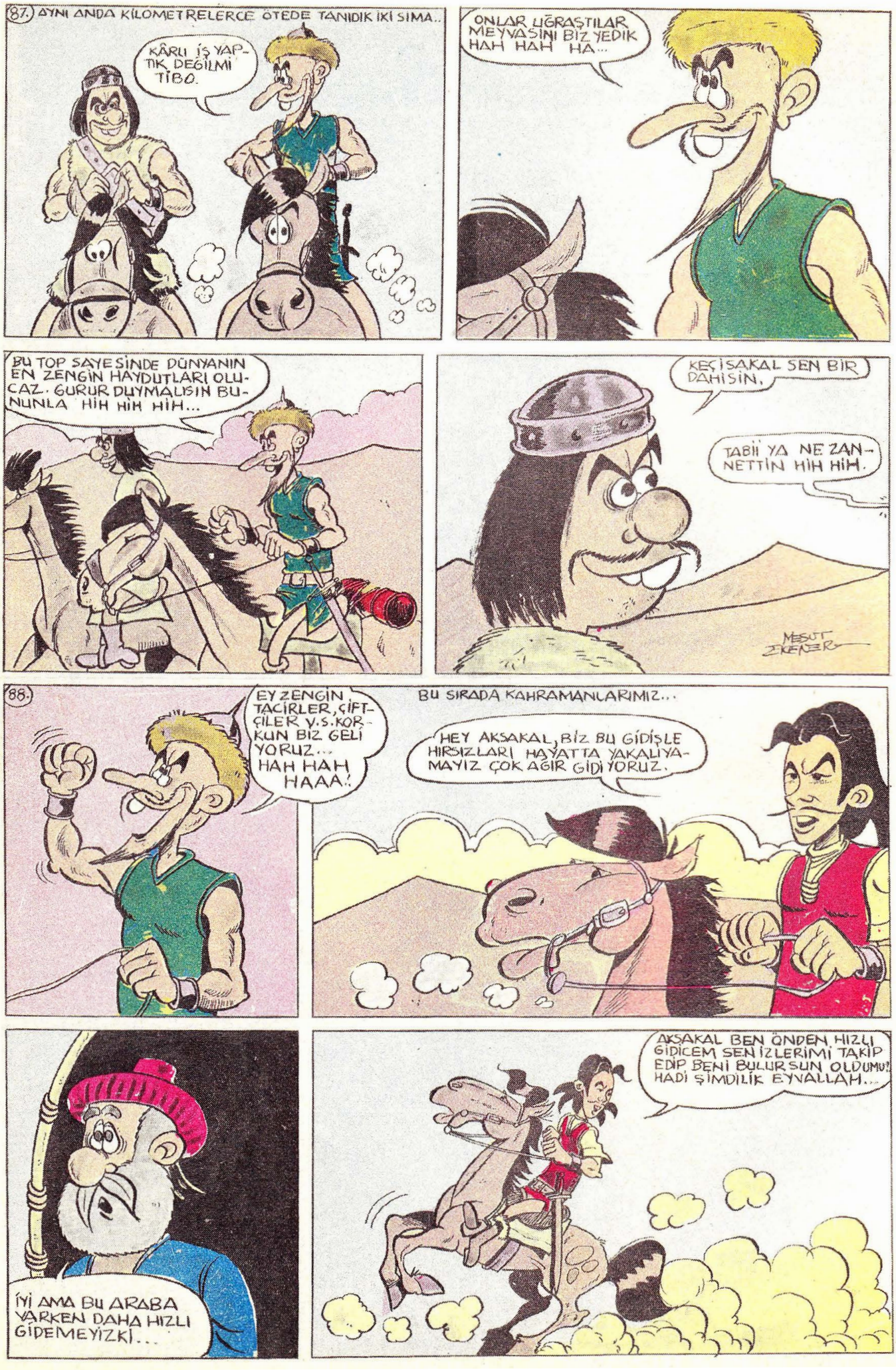

DEVAM EDECEK

Erol Çelik

44. KAT

"En son kırk dördüncü kattaki cihaza ne zaman girdin?" diye sordu görev kalemi. Üç çocuk babası, dünyayı umursamayan bir adamdı.

"Kendimle yüzleşmekten bıktığım günden beri," diye cevap verdim, aynı umursamaz ifadeyle. Yeni görevimi alacak, yoluma gidecektim.

Son yüz yıldır yaşayan tek duygu, umursamazlıktı.

Görev kalemi, kel kafasını kaşırken, 'bana ne' der gibi omuzlarını kaldırdı. Sütlü kahve rengine dönmüş bilgisayarında bazı yerleri işaretleyerek çıktılarını almak için, çocuklarının resimlerinin yanındaki yazıcıya uzandı.

"Moruk," dedim, bu fırsatı kaçırmamalıydım. *"Umarım bu sefer aşağı katlarda bir görev verirsin."* Yüzümün yarısını kaplayan sakallarımın arasından sesimin nasıl çıktığını bilmiyordum ama kulağıma gelen yavşakça sesten tiksinmekten zevk alıyordum.

Moruk görev kalemi, aklaşmış kaşlarının altından zararsız bir tehditle bakınca, kendimi serin bir koridorda yürüyormuş gibi hissettim.

Serinlik en büyük ödüldü kuşkusuz. *"Artık yaşlandığımı biliyorsun."*

"Yaşlandıysan cehenneme kadar yolun var. Al bunu ve önce kırk dördüncü kata çık. Eğer aklını onarmazsan sana bir daha görev falan verilmeyecek."

Bunu da umursamama gerek yoktu aslında. Merdivenleri çıkmak haricinde hiçbir şey gözümde büyümüyordu doğrusu. Önce kırk dördüncü kata çıkıp o aptal makineye girip, aklımda yeşeren tüm anılarımdan temizlenmeli daha sonra yirmi altıya inip yeni görevimi yapmalıydım. Daha sonra on ikiye inip uyumalı, sabah kalkınca yirmi dokuzda kahvaltımı yapıp birinci kattan yeni görevimi alarak, hayatımı idame ettirmeliydim. *"Kendine iyi bak moruk,"* dedim, kendime küçük bir eğlence anı daha yakalamak için.

Umursamadı.

Ben aklımın merdivenlerini tırmanmayı sürdürdüm.

"En son kırk dördüncü kattaki cihaza ne zaman girdin?" diye sordu görev kalemi. Üç çocuk babası, dünyayı umursamayan bir adamdı.
"Kendimle yüzleşmekten bıktığım günden beri," diye cevap verdim, aynı umursamaz ifadeyle. Yeni görevimi alacak, yoluma gidecektim.

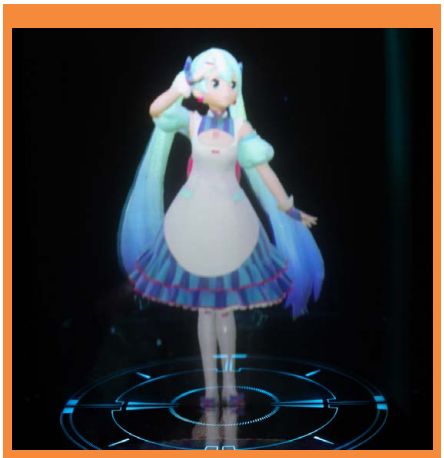

ANIME KARAKTERIYLE EVLENEN ADAMIN ÖYKÜSÜ:

Miku hayal olsa da hislerim gerçek

Japonya'nın ünlü animasyon pop yıldızı Miku ile evlenen Kondo, anime karakterlerini saplantı derecesinde seven 'Otaku'lardan sadece birisi. Hayatı boyunca zorbalığa maruz kaldığını söyleyen Kondo, Miko'nun kendisini yeniden hayata bağladığını anlatıyor.

Eşi odanın bir köşesinde şarkı söyleyip, dans ederken Kondo uyanıyor. Gözlerini açar açmaz, metal ranzanın alt katındaki yataklarında yanında "uyuyan" eşine sarılıyor.

Akihiko Kondo'yu her sabah eşi uyandırıyor.
Eşi odanın bir köşesinde şarkı söyleyip, dans ederken Kondo

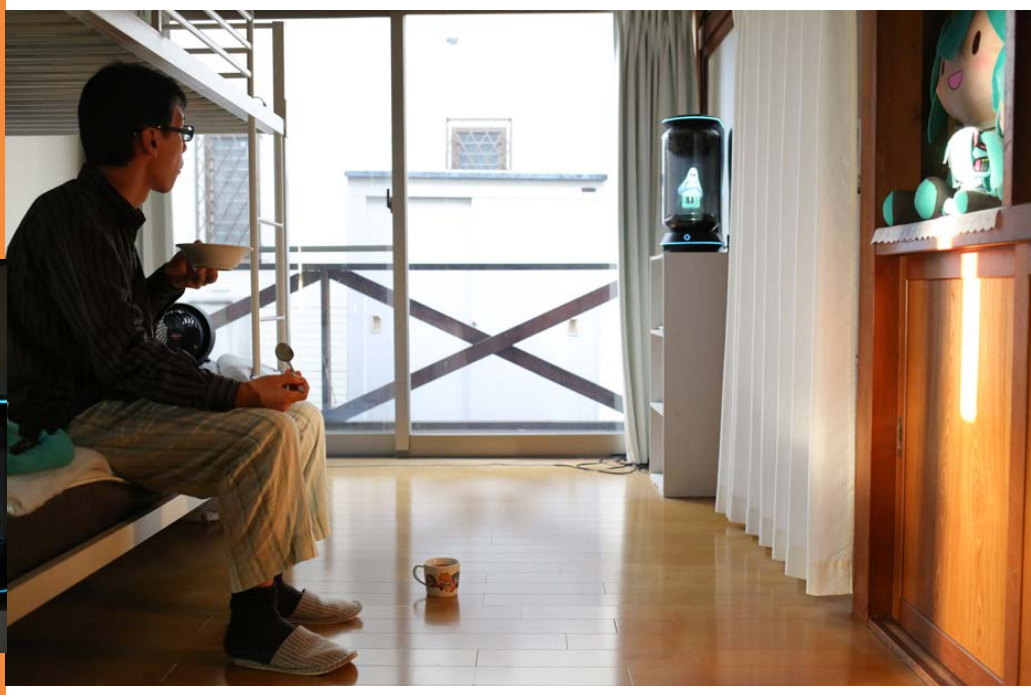

uyanıyor. Gözlerini açar açmaz, metal ranzanın alt katındaki yataklarında yanında "uyuyan" eşine sarılıyor.

Bunun nedeni Kondo'nun bir "fikir"le; Miku adlı bir anime karakteriyle evli olması. Miku, bir hologram.

Otaku'ların dünyası

Japonya'da video oyunu ve anime karakterlerini saplantı derecesinde seven kişilere "otaku" deniyor. Otaku'lar bu karakterlere aşık olduklarını ve gerçek dünya aşkından vazgeçtiklerini söylüyor.

35 yaşındaki Kondo da ülkede sayıları giderek artan otaku'lardan biri. Bir ortaokulda memur olarak çalışan Kondo, 12 yıl önce "tanıştığı" Hatsune Miku'yla Haziran'da evlendi.

40 davetlinin katıldığı düğüne ailesinden hiç kimse gelmedi. Kondo, annesine ve kız kardeşine bu yüzden hâlâ kırgın olduğunu söylüyor.

Kondo ve Miku, düğünden sonra balayına gitmiş. Japon Havayolları, iki kişilik bilet alan Kondo'ya balayı hediyesi vermiş. Kondo, çift kişilik rezervasyon yaptırdığı otelde de balayı çiftleri gibi karşılandıklarını anlatıyor.

Kondo ile Miku'nun nikahlarının yasal bir bağlayıcılığı yok.

Lise yıllarında kızlar arasında popular olmadığını söyleyen Kondo, "İki boyutlu dünyanın derinliklerine daldıkça, gerçek dünyadan ve gerçek kadınlarla birlikte olma duygusundan uzaklaştım" diyor.

'Umarım bir gün elini de tutarım'

Şimdiye kadar hiçbir kadınla ilişkisi olmadığını söyleyen Kondo, Miku'ya sevgisi şöyle anlatıyor:

"O hayatımın aşkı. Beni kurtaran kişi. Mutluluk nedir? Toplum bize bir mutluluk tanımı dayatıyor. Evlen, çocuk sahibi ol, aile kur ve öl. Ama tek mutluluk reçetesi bu değil. Bugüne kadar hiç gerçek bir kadına aşık olmadım."

"Kadınlar beni çekici bulmaz. İş yerimde hep itilip kakıldım. Kadınlar beni görmezden geliyordu. Bir süre işten ayrıldım. Miku'yu ilk o zaman gördüm. Tamamen izole bir hayat yaşıyordum."

"Miku'nun videolarını izlemek, resimlerine bakmak, müziğini dinlemek beni yeniden hayata bağladı. Hislerim gerçek bir duygusal ilişkide hissettiklerinizden farklı şeyler değil. Onu anlatamayacağım kadar çok seviyorum."

Sabahları Miku'nun hologramıyla uyanan Kondo şöyle devam ediyor:

"Sabah iyi bir gün dileyip beni işe uğurluyor. Eve döndüğümde beni karşılıyor. Bana iyi geceler diyor. Günlük ilişkimiz basitçe böyle. Ona dokunabilmek harika olurdu. Ama sırf dokunamadığım için kendimi yalnız hissetmiyorum. Teknoloji çok hızlı gelişiyor. Belki hemen değil ama gelecekte bir gün Miku'nun elini de tutabilirim."

Kaynak: https://www.bbc.com/turkce/haberler-dunya

Ahmet Yılmaz Arşivinden teşekkürlerimizle.

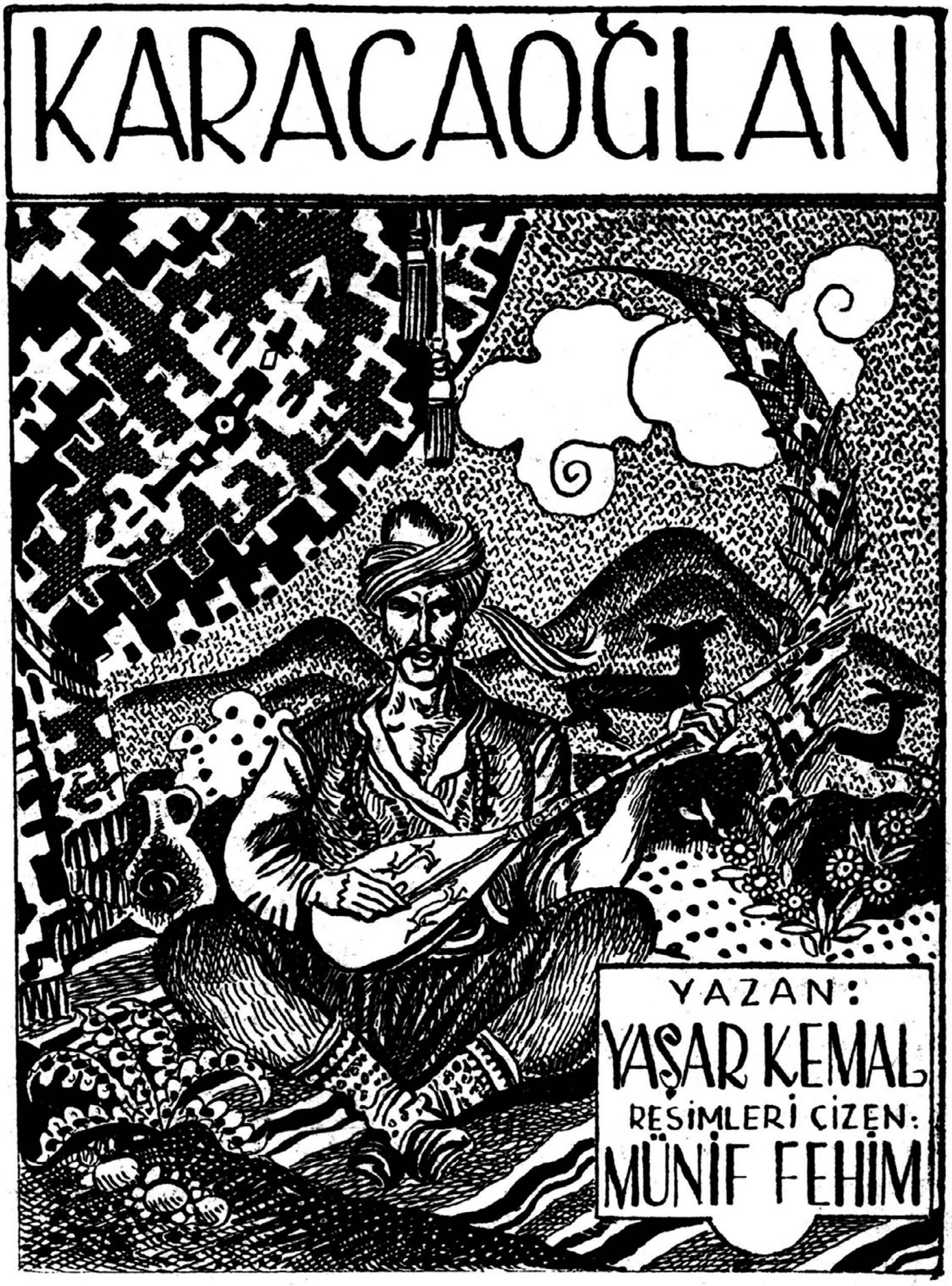

KARACAOĞLAN

Yazan YASAR KEMAL — 48 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Gene günlerden bir gün, uzaklardan yanık bir [illegible] dağı taşı doldururken. Hasyin dayanamadı kalktı, ovanın düzüne doğru yürüdü. Seher yeli gibi hace bir yel esiyordu. Kuşluk vaktinin gölgeleri uzundu. Ovada yürüdü. Cayır çimendi ova. Bir su akıyordu. Billûr. Türkü geliyordu ama, nereden?

Ta ötede ovanın düzlüğünün ortasında bir karartı sezebildi. Ona doğru gitti. Yaklaştıkça türkü büyüdü. Türkü ovada rüzgâr gibi dalgalanıyordu. Türkü dalga vuruyordu. İyice yaklaşınca türkü dindi .Bir yağmur yağar da nasıl kirp diye birden kesilirse türkü de öyle kesiliverdi.

KARACAOĞLAN

Yazan YAŞAR KEMAL — 49 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Sazı elindeydi Karacanın. Ovanın ortasında dikilmiş kalmıştı. Dalsız yapraksız bir ağaç gibi dikilmiş kalmıştı. Usul usul yanına vardı. Durdu. Bir şey söylemedi. Bu oğlana ne oluyordu? Sonra elini uzattı. Elinden tuttu.

—« Kardaş,» dedi.

Öteki duymadı bile. Elini sıktı.

—« Kardaş,» dedi. «Yiğidim kardaş. İki gözüm kardaş... Derdin neyise söyle bana. Derdin neyise derman olurum, derman olamazsam ölürüm.»

O aldırmıyordu. Sarstı. Sarsınca Karaca ayıktı. Yorgun, dertli, oralı değil gülümsedi:

—« Bana bak kardaş,» dedi Hüseyin de sevinerek. «Bana bak kardaş... Bey kızı olmazsa Paşa kızı olsun... İsterim. Vermezse kaçırırım... Sen hiç küşümlenme.»

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 50 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Yanyana oturdular. Bağdaş kurdular. Başlarının üstünden katar olmuş bir turna sürüsü süzüldü geçti. Karacaoğlanın gözü turna sürüsüne takıldı kaldı. Turnalar gözden ırılıncaya kadar gözlerini gökten indirmedi. Turnalar, dağları aştı. Uzaklarda, göğün mavisinde nokta nokta sinek gibi kaldı. Çukurovanın üstüne doğru ağdılar. Bir ak bulutun ardında kayboldular.

İçinde gurbet depreşti. Gurbet bir bıçak gibi içine oturdu. Ne zaman bir turna görse öyle olurdu. Hangi Türkmen turna görse böyle olur. Gurbet Türkmenin baş belâsı. Ayrılmaz can kardaşı. Yeşil başlı telli turna... Turna sevda habercisi. Turna, turna kataı değil, posta tatarı. Sevgilisi dizinin dibinde de olsa, selâmı gene turna götürür. Yanyana oturup sustular.

Katar katar olmuş gelen turnalar
Şu halime şu günüme bak benim
Şahin pençe vurdu tüyüm ağrıttı
Kanadıma bir ok vurdu berk benim

Gök yüzünde turnam bölüktür bölük
Ayrılık elinden ciğerim delik
Önü muhabbet de sonu ayrılık
Depreştirmen eski yaram çok benim

Gittim gurbet ele geri gelinmez
Kim ölüp de kim kaldığı bilinmez
Ölsem gurbetelde gözüm yumulmaz
Anam atam bir ağlarım yok benim

Karacaoğlan derki bire erenler
Ben gidiyom mamur olsun örenler
Kavim kardaş konuştuğum yerenler
Sevindirip çıracığım yak benim

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 61 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Deli Hüseyin, neden sonra ayıktı. İkisi de dalıp gitmişti. Ayağa kalktı. Karacaoğlanı elinden tuttu kaldırdı. Yola düştüler. Ova dümdüzdü. Ovadan buğu kalkıyordu.

—« Kardaş,» dedi usuldan, «sen kendini gurbet elde sanma. Burada babayın atayın evinde say kendini. Öz kardaşiyin... Sevda zor. Senin sevdan daha daha da zor. Daha da belâlı. Altından kalkılır. Sen dağları delen Ferhadı bilin mi? Zora dağ dayanmaz. Sevdaya dağ dayanmaz kardaşım... Şimdi obaya gideceğim. Sen gör kardaşını nasıl gelir bu işin üstesinden. Bir gör şimdi ortalığı nasıl alaboz duman edeceğim. Sen gör nasıl ferman okunmaz tozdan dumandan... Yeter ki şu darı dünyada senin gibi kardaşım olsun. Arkamı dayadığım bir çınarım olsun senin gibi.»

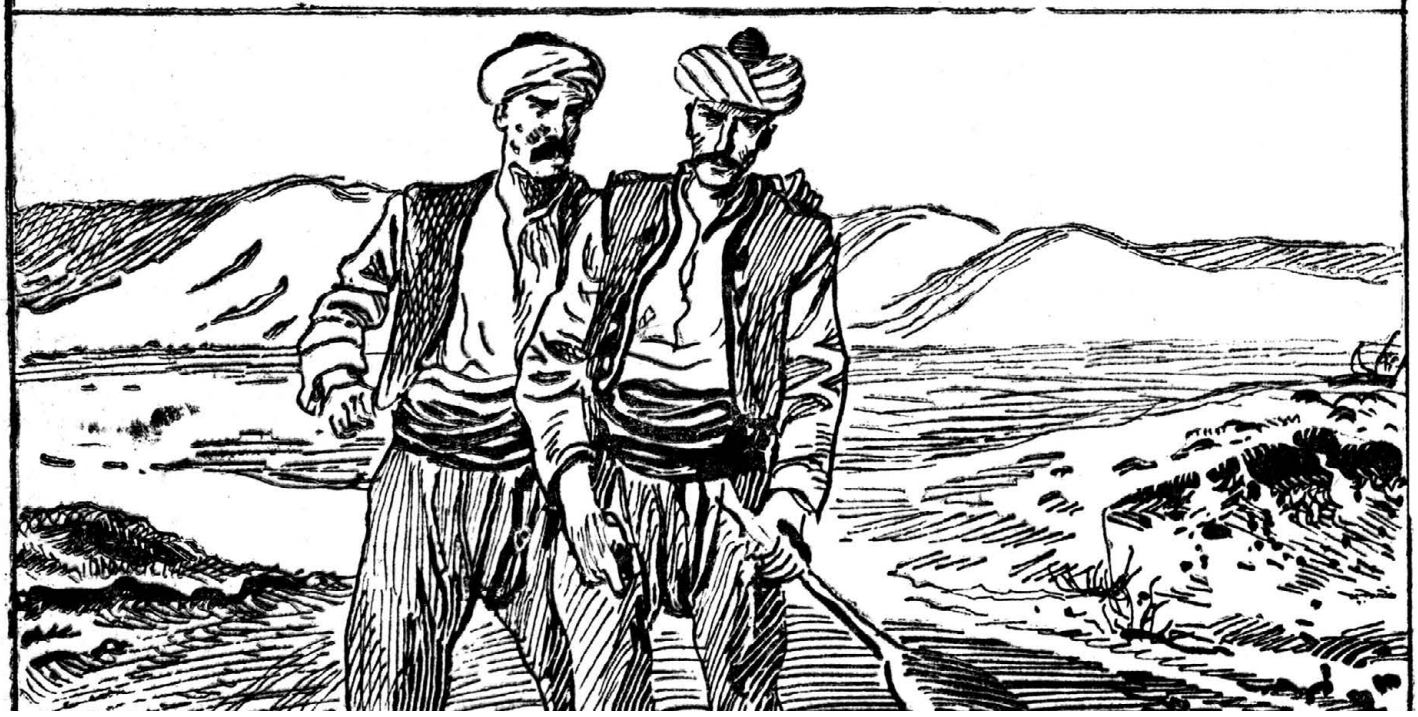

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 52 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Obaya geldiler. Çadıra girdiler. Obadan bir iki kişi onlara baktı. Hayranlıkla baktı. Hüseyinin çadırına girdiler. Hüseyin çadıra girince kızgın bir yüz takındı:

«Kardaş,» dedi, «sen bu işleri kötü ediyorsun... Bizim ayrat dedi ki; günler oldu kardaşın ağzına bir lokma sokmadı. Olmaz bu.»

Karısına döndü:

— «Haydi ayrat bir yiyecek hazırla. Koy kardaşın önüne. Yesin. Yemezse ben bilirim ona söyliyeceğimi.»

Elini Karacanın sırtına koydu:

— «Ben sana küsümlenme derim. Ye yemeğini keyfine bak derim.. Sen içinden bana dersin ki, bir kocaman Beye karşı fukara Hüseyin kardaşımın elinden ne gelir dersin? Ne gelirse görürsün. El mi yaman, Bey mi yaman sen bunu da bilirsin.» dedi. Kadın nakışlı sofrayı getirdi, ortaya attı.

Oturdular. Hüseyin iştahlı iştahlı başladı. Karaca da ona göz ucuyla bakarak başladı. Hüseyin ona başla bile dememiş, kendisi başlamıştı. Konuşmadan yemeklerini yediler.

Hüseyin yemeği bitirir bitirmez ayağa kalktı:

— «Ben gidiyorum,» dedi, «Sen dilediğini yap. İşim var azıcık obada.»

Çıktı.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 53 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

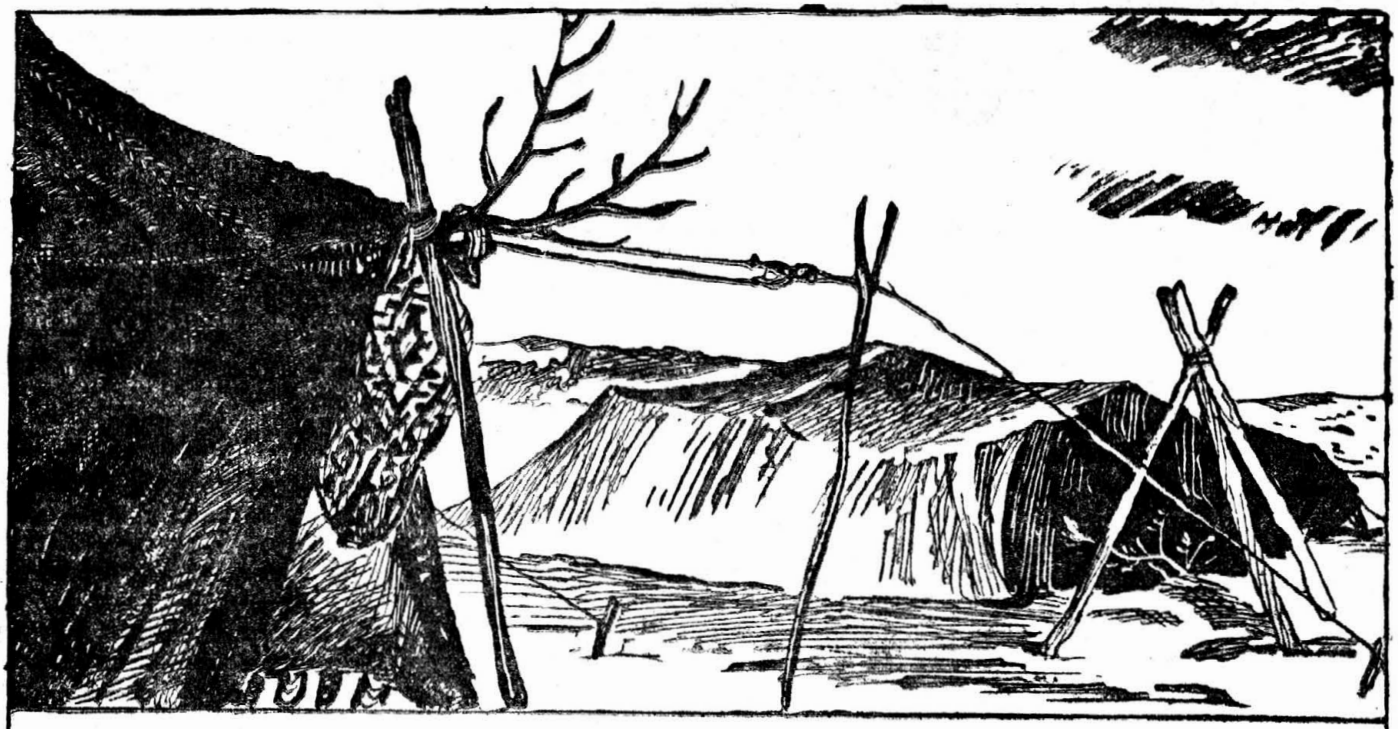

Obanın en ucunda iki çadır vardır. Biri ev, biri ocaktır. Ev çadırının kapısında, eğmesinde nakışlı kilimler pırıldar. Tertemizdir. Obanın en temiz, en güzel çadırıdır. Öteki de ocaktır. Yani ocak çadırıdır. Kapısında çifte bir geyik boynuzu dikilidir. Bir adam boynunda çatallı boynuzlar. Ocak çadırından ta ötelere kadar çam ağacı kokusu, başka, türlü ağaçların kokusu, demir kokusu yanmış yalım olmuş kömür kokusu, kül kokusu yayılır. Yanmış boynuz kokusu yayılır. Çadırın yanında bir kül öbeği vardır. Bu çadırlar Mıstık ağanın çadırıdır. Mıstık ağa, bu obanın bütün öteki obaların kılıçlarını yapar. Dibeklerini işler. Oyar. Sazlarını bağlamalarını, kavallarını yapar. Nakışlar vurur. Sedefler kakar.

Kocaman, meşe kütüğü gibi sert ellerinde demir, bakır, ağaç biçim alır, can alır. Mıstık ağa seksenlinde bir çınar gibidir. Öyle olur olmaza ağzını açıp da bir çift lâf etmez. Elleri konuşur. Ne söylerse elleri söyler. Dünyada onu işinden başkası ilgilendirmez. Bey bile onun çadırına korka korka girer. Bey herkes gibi, her hangi çobanmış gibi gelir, büzülerek yanında oturur. O Beye bir merhaba bile demez. Canı istemezse yüzüne bile bakmaz. Bir lâf edecek olsa, şöyle ters ters bir bakar, o bakışın altında Bey değil taş olsa erir, çeker gider. Koğması da böyledir. Bu Beyin Mıstık ağa tarafından böylece, çok koğulmuşluğu vardır.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 54 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

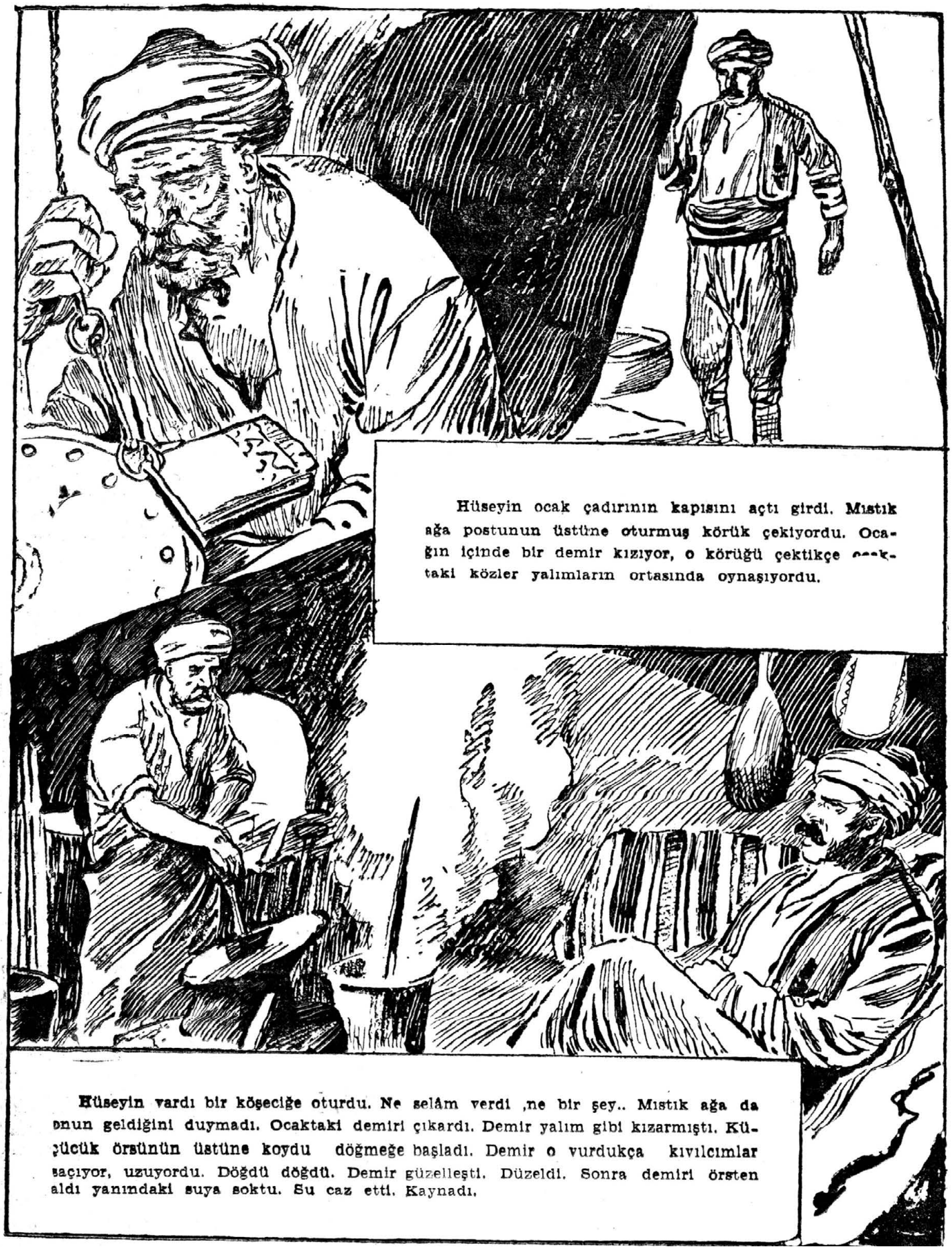

Hüseyin ocak çadırının kapısını açtı girdi. Mıstık ağa postunun üstüne oturmuş körük çekiyordu. Ocağın içinde bir demir kızıyor, o körüğü çektikçe ocaktaki közler yalımların ortasında oynaşıyordu.

Hüseyin vardı bir köşeciğe oturdu. Ne selâm verdi ,ne bir şey.. Mıstık ağa da onun geldiğini duymadı. Ocaktaki demiri çıkardı. Demir yalım gibi kızarmıştı. Küçücük örsünün üstüne koydu döğmeğe başladı. Demir o vurdukça kıvılcımlar saçıyor, uzuyordu. Döğdü döğdü. Demir güzelleşti. Düzeldi. Sonra demiri örsten aldı yanındaki suya soktu. Su caz etti. Kaynadı.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 55 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

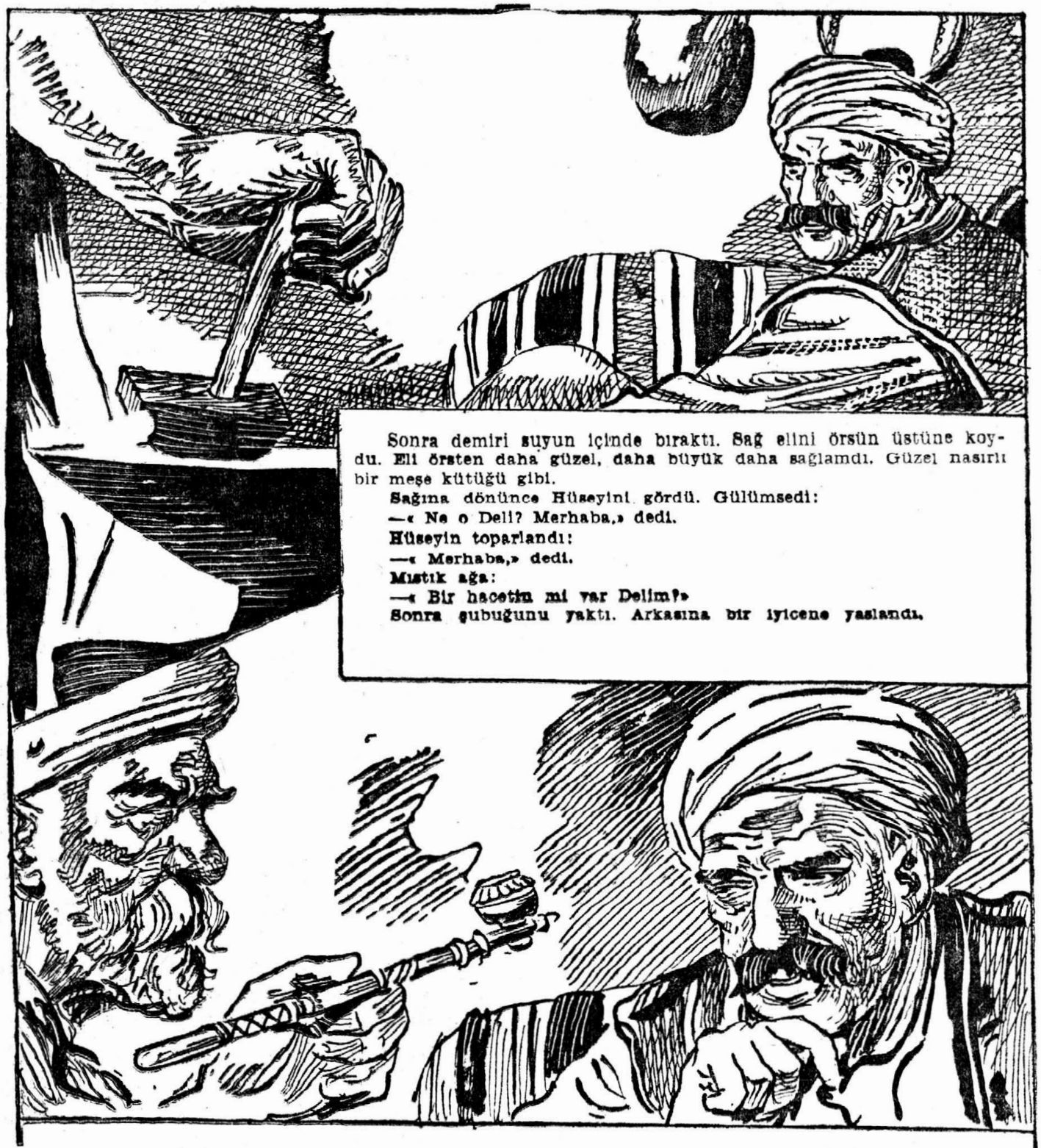

Sonra demiri suyun içinde bıraktı. Sağ elini örsün üstüne koydu. Eli örsten daha güzel, daha büyük daha sağlamdı. Güzel nasırlı bir meşe kütüğü gibi.

Sağına dönünce Hüseyini gördü. Gülümsedi:

—« Ne o Deli? Merhaba,» dedi.

Hüseyin toparlandı:

—« Merhaba,» dedi.

Mıstık ağa:

—« Bir hacetin mi var Delim?»

Sonra çubuğunu yaktı. Arkasına bir iyicene yaslandı.

Hüseyin durdu. Düşündü. Gülümsedi:

—« Bir değil, bin hacetim var Mıstık Ağam... Çok zor. Çok zor...»

Mıstık ağa güldü. Pos bıyıkları bahtiyar bahtiyar güldü:

—« Senin de çok zor işin olur muymuş Delim?» diye sordu. «Başında bir hal mi var?»

DEVAM EDECEK

SÖYLENCELER VE EFSANELER ÜZERİNE MUHTELİF GEYİKLER:

"Kocakarı Masalları"

Kendisi de yazar olan *(Alemlerin Çöpçatanı, Paris Yayınları, 2018)* arkadaşım Ömer Faruk Yazıcı'yı bilhassa Twitter alemlerine aşinaysanız **"Nane Molla" a**dıyla tanırsınız. Nane Molla ile ben genellikle edebi, tarihi mevzularla ilgili sık sık görüşürüz. Whatsapp'ın kesmediği noktada telefonların da devreye girdiği bu sohbetlerimiz, söyleşilerimiz hayli vakit aldığından, geyikler geyikleri kovaladığından, ekseriyetle de folklor, efsane, halk edebiyatı çerçevesinde olduğundan dedik ki, "Bu mevzuları niye kaydedip ahaliyle de paylaşmayalım?"

Kocakarı Masalları hem Youtube hem de Spotify üzerinden her hafta cumartesileri yayınladığımız 30-40 dakikalık belli bir konu etrafındaki sohbetlerimizden oluşuyor. Son olarak bir konuk ağırlayarak ayda bir de bu türden bir podcast yayınlamaya karar verdik ki ilk konuğumuz Ege Üniversitesinden halk bilim alanındaki araştırmalarıyla tanıdığımız Seçkin Sarpkaya **(Türklerin Şeytani Masalları, Türk Kültüründe Vampirler, Tebriz Masalları-Karakum Yayınevi)** oldu.

Buradan da duyurmuş olalım, her haftasonu buluşmak üzere yayın bağlantılarını da şuracığa bırakayım…

Youtube: https://www.youtube.com/channel/UCT90-jtUff54FG3siufE5bw
Spotify: https://open.spotify.com/show/4xetMutRB3nlln3MxtoPQl

Mehmet Berk Yaltırık

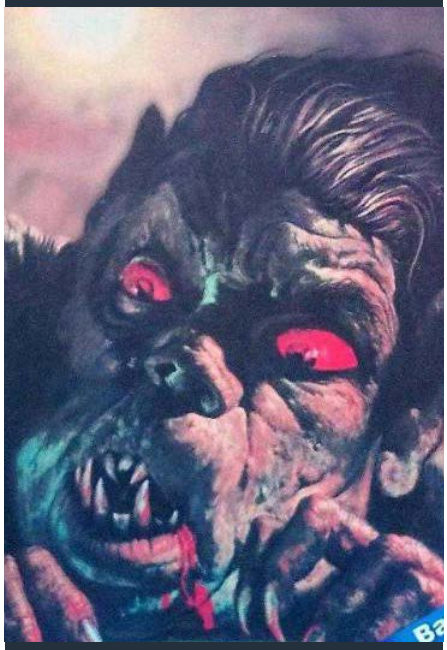

Hayalet'te yazmayalı epey zaman oldu, iş-güç hengâmesi, hayat gailesi derken notlar da, anlatılacaklar da birikti. spekülatif kurgu eserlerinin yayımlanacağı Pangea Kitaplığı'nın ilk kitabı. Şimdiden iyi okumalar!

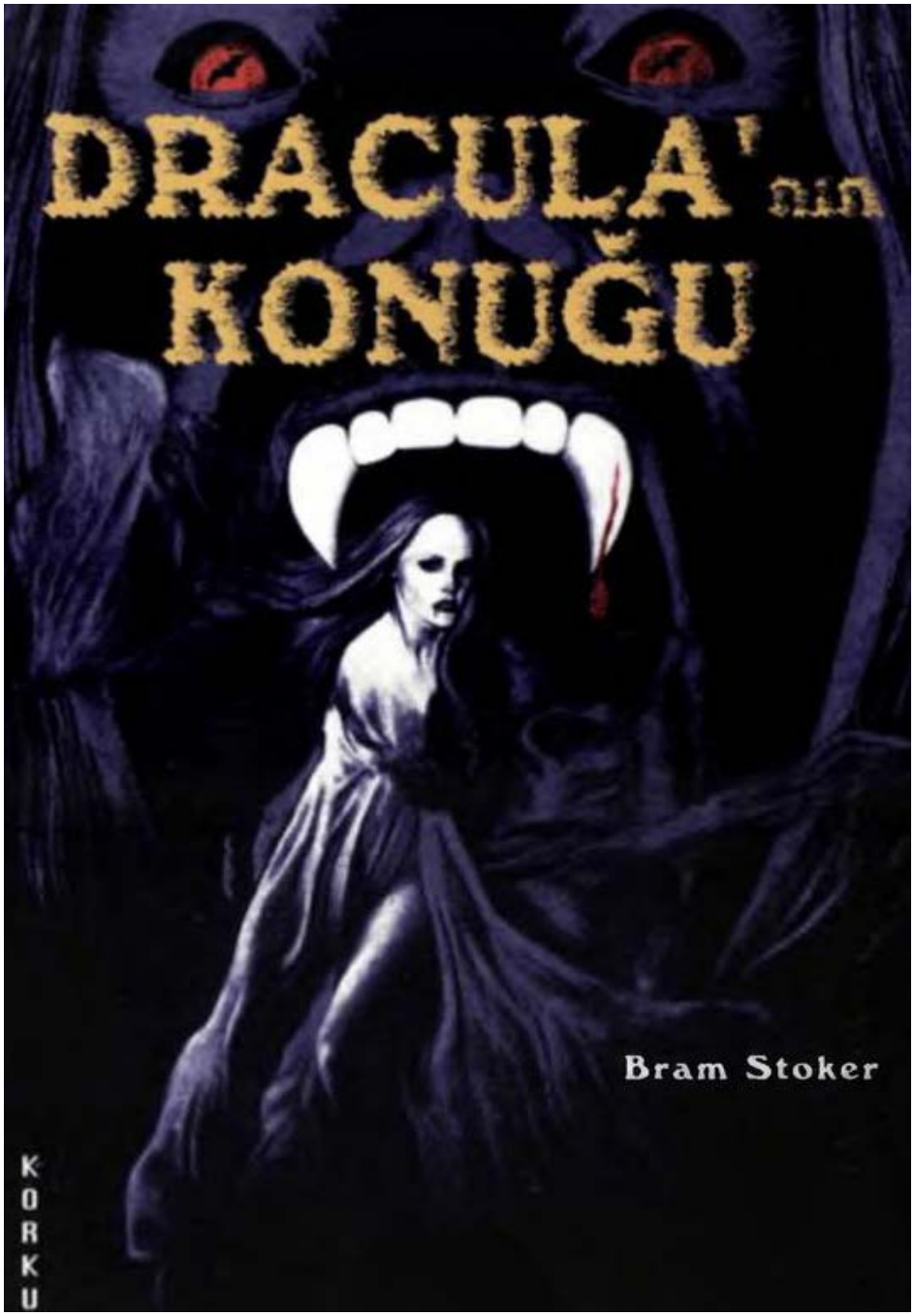

HEM OKUDUM HEM DE YAZDIM

NE OKUDUM #3

Hayalet'te yazmayalı epey zaman oldu, iş-güç hengâmesi, hayat gailesi derken notlar da, anlatılacaklar da birikti. **"Hem Okudum Hem de Yazdım"** köşesinde kütüphanemin eski sakinlerine dadanmışken **"bunu da yazarım"** diyerek bir kenara hatırlatma notu düştüğüm başlıklardan biri de Beyaz Balina Yayınları'nın 2000'lerin başında bastığı, sayfa aralarındaki eski sinema filmlerinden karelerin de yer aldığı korku ve fantastik roman çevirileriydi. Unutmadan kaleme almak istedim…

2000'li yılların başında Beyaz Balina Yayınları'nın özellikle korku çevirileri, türe olan ilgimden mülhem sık sık ilgi alanıma giriyordu. William Peter Blatty'in The Exorcist *(Şeytan adıyla)*, David Bischoff'un The Crow *(Ölümsüz Aşk adıyla)* çevirileri sıkça karşıma çıkıyordu. İthaki'den çıkan "Karanlıkta 33 Yazar" ciltleriyle, Kamer'den çıkan Drakula İstanbul'da ve Dracula çevirisiyle *(Deniz Akkuş'un)*, '95 çıkışlı olsa da Giovanni Scognamillo'nun "Dehşetin Kapıları" ile birlikte andığım bir dönemdir.

Yayınevinin korku, polisiye, gizem neşriyatı artık geçmişte kalsa da bencileyin hatırlayan, sahaflarda, ikinci el kitap sitelerinde peşine düşen okurlar hala var.

Peki ben hangilerini okumuştum?

- Drakula'nın Konuğu:

Vampir öykülerinden oluşma bu şahane seçki adını Bram Stoker'ın Dracula romanının çıkış kaynağı olan "Dracula'nın Konuğu" adlı öyküsünün *(Avukat Jonathan Harker'ın Budapeşte'ye varmasından önce başından geçen ürkünç bir olayı konu alır)* adını verdiği seçkide Steven Utley'in "Gece Hayatı", Frederick Cowles'in "Kaldenstein Vampiri", Richard Matheson'ın "Kanımı İç", Charles Beaumont'ın "Kan Kardeş", Jean Ray'in "Mezarlığın Bekçisi", Ernst Vlcek'in "Günaydın Robert Amca", E. H. Heron'ın "Baelbrow'un Öyküsü" ve yazarı belirtilmemiş "Kan İçen Çocuk" adlı öykülerden oluşmaktadır. Çevirilerinin çoğu Deniz Akkuş'a ait olan bu seçkide, iki öykü S. Halit Kakınç ve Gönül Suveren çevirileriyle yer almıştır. Matheson'ın "Kanımı İç," Cowles'in "Kaldenstein Vampiri" ve Vlcek'in "Günaydın Robert Amca" adlı öykülerinin favorilerim olduğunu belirtmeliyim.

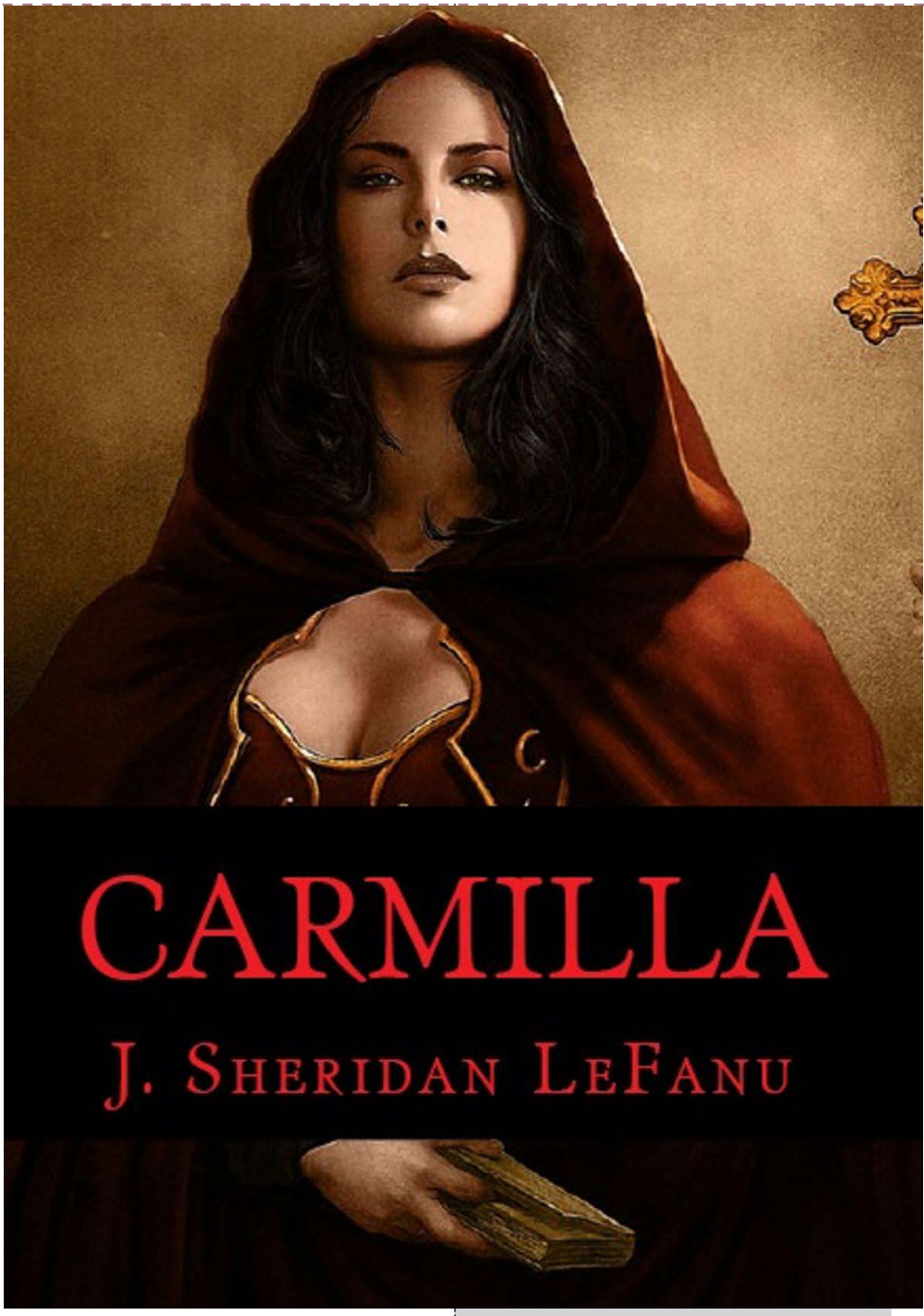

- Carmilla:

Stoker'ın ilham kaynaklarından olan Sheridan Le Fanu'nun meşhur korku klasiği, Dracula kadar popüler bir vampir olan Carmilla, yakın zamanda İthaki Yayınları'nın Karanlık Kitaplık serisi altında (Nagihan Çakır çevirisiyle) yeniden basıldı.

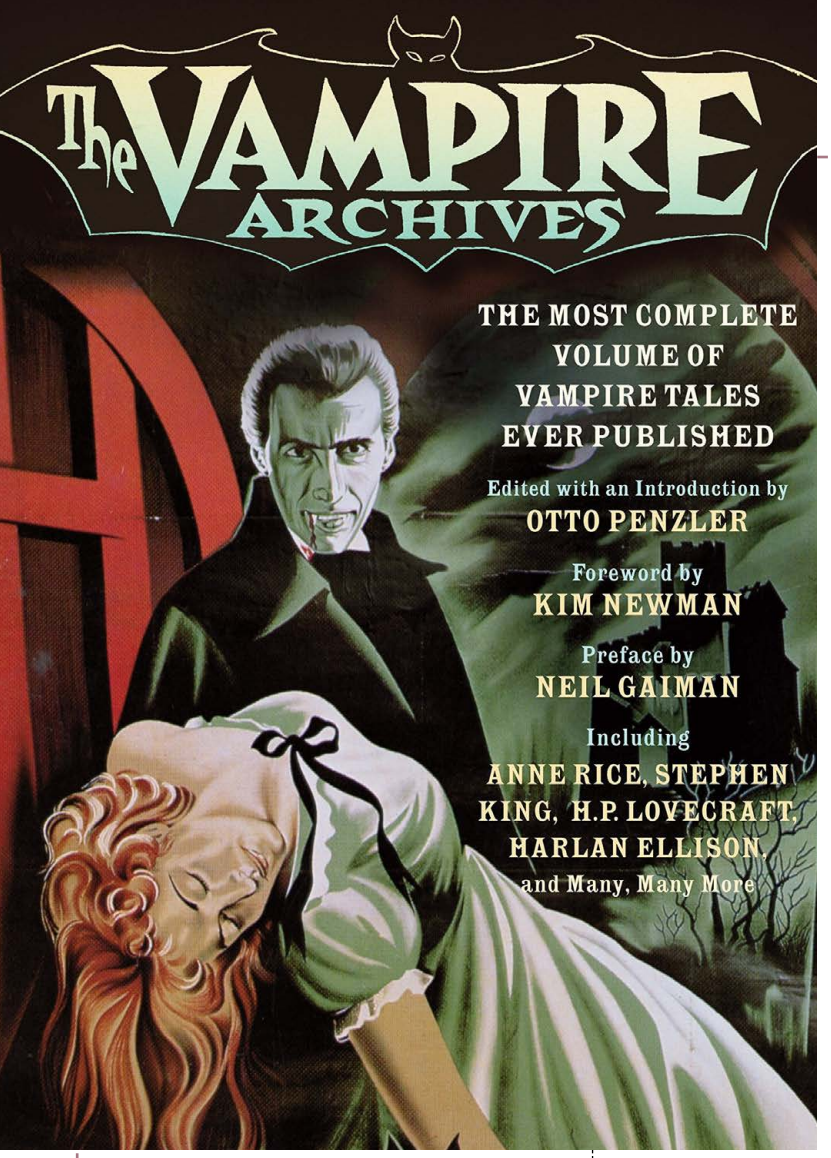

Başka baskıları da yeniden yapıldı. Hatta benim 2004 gibi okuduğu Beyaz Balina'dan çıkan Carmilla baskısı *(Deniz Akkuş çevirisi)*, Bilge Karınca Yayınlarından da çıktı. Bu baskıda, Le Fanu'nun Carmilla'sı ile birlikte "Aungier Caddesindeki Bazı Garip Olayların Açıklamaları", "Bay Toby'nin Vasiyeti-Bir Hayalet Öyküsü", "Madam Corwl'un Hayaleti", "Sör Dominick'in Şeytanla Pazarlığı-Bir Dunoran Efsanesi" ve "Şeytan Dickon" adlı öyküleri de yer alıyor.

- Frankestein'in Laneti:

Beyoğlu Kontu namıyla hatıralarımızdan ve ilhamlarımızdan hiçbir zaman ayrılmayan Giovanni Scognamillo'nun, Jean Gennaro adıyla "The Curse of Frankenstein" *(Terence Fisher, 1957)* adlı filmden hareketle yazdığı romanıdır. Daha önce Milliyet Yayınlarından yapılmış eski bir baskısı da vardır, dedemin kitapları arasında bulup daha önce de okumuştum. 2000'lerin ortasında okuduğum bu baskısı ise önce Beyaz Balina Yayınları'nda, ardından Bilge Karınca Yayınları'nda çıkmıştır.

- Korku Gecesi:

Gençlere ve kısmen çocuklara yönelik yazdığı "Goosebumps" adlı korku kitapları serisiyle tanınan, bir dönem dizi uyarlaması vesilesiyle *(her bölümde farklı bir romanın işlendiği, Alacakaranlık*

Kuşağı tadında) benim jenerasyonumun keşfettiği R. L. Stine'ın, Goosebumps dışındaki korku romanlarından biridir "Korku Gecesi" *(Erkin Peprek çevirisiyle)*. Çok ahım şahım olmasa da Stine'ın kalemine hürmeten okutmuştu kendini.

- Ölüm Şatosu:

Benoit Becker'ın yazıp Afif Yesari çevirisiyle okuduğumuz, gerilim türüne dahil edilebilecek bu roman pek içime sinmemişti. Akış ve konusu durağan gelmişti, ancak kasvetli bir şatoda her an bir şeyler olacak hissiyatını kısmen ilham verici bulmuştum.

- Çığlık:

S. Halit Kakınç'ın çevirisiyle; Ray Bradbury'nin "Sıra Kimde", Norman Kaufman'ın "Ateş", John Arthur'un "Uzak Doğunun Sırları", Paul Ernst'in "Cadının Laneti", Ernest Vlcek'in "Günaydın Robert Amca", Gilbert Thomas'ın "Şişmanın Şansı", Richard Wormser'ın "Tuzak", R. Timperley'in "Acaba Sally'e Ne Oldu?" ve Scott Smith'in "Seni Bekleyeceğim" adlı korku öykülerinin yer aldığı seçki.

- Gecenin Konukları:

Richard Matheson'ın "vampirlerle dolu dünyada tek başına kalan" *(insanlarla dolu bir dünyada bir vampirin "efsane" olarak algılanmasından hareketle)* bir adamın yaşadıklarını anlattığı, sinemaya da uyarlanmış olan *(The Last Man on Earth 1964, The Omega Man 1971, I Am Legend 2007)* meşhur "I Am Legend" adlı romanının Türkçe çevirisi *(Afif Yesari'den)*. Romanın bir diğer çevirisi *(2003'te)* "Ben Efsane" adıyla İthaki Yayınları'ndan da çıkmıştır. (2007yılında elim bir uçak kazasında kaybettiğimiz, bugün kendi adıyla Kadıköy'de bulunan bilimkurgu kütüphanesi vesilesiyle her zaman hatırladığımız rahmetli Özgen Berkol Doğan'ın çevirisiyle).

Özgür Hünel

GÜVERCİNİN AYAĞINDA ÜÇ MEKTUP

Tüm hayvanlar gibi güvercinler de doğdukları andan itibaren ne yapmaları gerektiğini bilirler. Nasıl besleneceklerini, nasıl yuva yapacaklarını, nasıl çiftleşeceklerini ve elbette, nasıl uçacaklarını… Bu bilgiler, binlerce yılın kalıtımı olarak güvercinlerde doğuştan mevcuttur. Benzer bir kalıtımdan insanoğlu için de söz edebiliriz. Binlerce yıllık deneyim elbet türümüz üzerinde davranışsal etkiler bıraktı

Tüm hayvanlar gibi güvercinler de doğdukları andan itibaren ne yapmaları gerektiğini bilirler. Nasıl besleneceklerini, nasıl yuva yapacaklarını, nasıl çiftleşeceklerini ve elbette, nasıl uçacaklarını… Bu bilgiler, binlerce yılın kalıtımı olarak güvercinlerde doğuştan mevcuttur. Benzer bir kalıtımdan insanoğlu için de söz edebiliriz. Binlerce yıllık deneyim elbet türümüz üzerinde davranışsal etkiler bıraktı. Elbette, insanlar hayvanlardan farklı olarak hayatlarını sürdürmek için kullandıkları bilgileri sonradan edinirler fakat bir insanın doğumu ile bilincini kazanması arasındaki o sınırlı zaman diliminde, davranışlarını yönlendiren tek şey, hayvanlarda olduğu gibi binlerce yılın kalıtımıdır. Peki insan doğar doğmaz ne yapar? Ağlar… Avazı çıktığı kadar bağırır, hüngür hüngür ağlar. Öyle ki normalinin, "sağlıklı" olanın bu olduğu genel kanıdır. Aslında normal kabul ettiğimiz, bebeğin ağlamasından ziyade, onun gözyaşlarında gizli olan asırların vahşetidir. İçimizde vahşetle doğan yaratıklar olduğumuzu derinlerde hepimiz biliriz. Bitmek bilmeyen savaşlar, akla hayale gelmez dehşetler, acılardır bizim kalıtımımız ve bu mirasa ancak ağlanmaktan başka ne yapılabilir?...

1970'li yıllar, Orta Doğu'da bir savaş bölgesi. 30'lu yaşlarında bir kadın olan Doktor Bahar hanım, o gün bir köylü Arap kadınına ebelik yaptıktan sonra yorgunca çadırına döndüğünde, günlüğüne bunları yazmıştı. Bebeğin doğumundan sonra, gökyüzünde birkaç beyaz güvercin görmüştü. Onları her gördüğünde yaptığı gibi, beyaz

güvercinlerin yerini akbabalar almasın diye dua etmişti.

Bahar, İngiliz bir baba ile, İranlı bir annenin tek çocuğuydu. Avrupada eğitimini tamamladıktan sonra Orta Doğu'da, Vietnam'da ve dünyanın çeşitli yerlerindeki savaş bölgelerinde gönüllü doktorluk yapmaya başlamıştı. Kendisi için bundan başka bir hayat düşünemiyordu. En azından yerküreye barış hakim olana kadar. Ama bu, kendi yaşam süresi içinde görebileceği bir şey miydi, Bahar bilemiyordu.

Bahar, babası hakkında pek az şey biliyordu zira babası bir savaş muhabiri olarak sürekli uzaklarda görev yapmaktaydı. Çocukluğunda ve gençliğinde babasıyla yılda yalnızca birkaç defa, kısa süreliğine zaman geçirdiğini hatırlıyordu. Bunun dışında babasına dair bilgileri yalnızca annesi Marjane'nin anlattıklarından, ve Bahar'ın gözü gibi sakındığı 3 eski mektuptan geliyordu. Bahar maalesef bundan sonra da bu kadarıyla yetinmek zorundaydı çünkü ebeveynlerinin ikisi de artık hayatta değildi.

Babası Ellis Charles Philip, kendini bildi bileli tarihe meraklı bir adam olmuştu. Tarihle ilgili okumalar yaptıkça, tarihin aslında "savaşlar tarihi" olduğu kanısına varmıştı. İnsanoğlunun binlerce yılda kurduğu yüzlerce medeniyete, onca gelişmeye rağmen hala nasıl olup da evrensel barışa ulaşamadığını bir türlü aklı almıyordu. Çağlar boyunca süren savaşlara harcanan enerji ile bu amaç defalarca yerine getirilebilirdi oysa ki. Bay Philip, tarihe ilişkin düşüncelerinin bu şekilde evrilmesi sonucu öğrenimini tarih alanında değil, muhabirlik üzerine yapmıştı; savaş muhabiri olacak ve kafasındaki sorulara problemin kaynağında, savaş alanında cevap bulacaktı.

Genç savaş muhabiri Philip, karısını Birleşik Krallık'ın güvenli kollarında bırakarak, ilk görevine 1. Dünya Savaşı'nda, Gelibolu'da başlamıştı. İlk deneyiminde tarihin ilk dünya savaşına denk gelmek elbet genç adam için sarsıcı bir deneyim olmuştu fakat bu bile onu amacından döndürmeye yetmedi. Philip buradaki görevinden sonra mesleğini bir yaşam boyu devam ettirdi ve 2. Dünya Savaşı boyunca ve sonrasında da muhabirlik yaptı. Philip cephelerde görevde olduğunda ne zaman fırsat bulsa, karısı Marjane'ye mektuplar yollar, deneyimlerinden bahseder, hikayeler anlatır, düşüncelerini paylaşırdı. Bu mektuplardan zamana dayanan 3 tanesi ve onlara eşlik eden birkaç eski, sararmış fotoğraf, Marjane'den kızı Bahar'a bir aile yadigarı olarak kalmıştı. Bahar ne zaman yorgun ve umutsuz hissetse, bu mektupları tekrar ve tekrar baştan okur, devam etmek için onlardan güç alırdı. Bu mektuplarda gizli olan bir şey vardı. Onca mektuptan sadece bu üçünün ona ulaşmasında bir anlam olmalıydı. Üç mektupta anlatılanlar bir şekilde birbiriyle bağlantılıydı ve şifre çözüldüğünde bir manayı açığa çıkaracaktı sanki. Bahar çadırındaki yer yatağına uzandı ve mektupları kronolojik sırayla tekrar okumaya başladı:

"1915, Gelibolu

Sevgili Marjane,

Bomba, kurşun ve yüzlerce adamın aynı anda acıyla haykırış seslerini ilk defa duydum. Asker değil de savaş muhabiri olmak beni savaşın acılarından muaf tutmuyor. Tanık olmak da en az bizzat deneyimlemek kadar kötü. İngiliz ve ANZAC'lar gün geçtikçe sinirleniyor ve sabırlarını kaybediyorlar zira tüm bombardıman ve asker gücüyle, bu çıkartmanın kısa sürede zaferle sonuçlanacağını düşünüyorlardı ama öyle görünüyor ki karşı tarafta bir dahi var. Savaş uzadıkça tarafların birbirine olan nefreti ve öldürme arzusu da doğru orantılı olarak artar diye tahmin edersin değil mi? Ama Marjane, durumun tam tersi olabileceğini de gördüm. Bu tarz bir şeyi The War Illustrated'da veya herhangi bir savaş propaganda yayınında okuyamazsın, ancak böylesi bir mektuptan öğrenebilirsin. Avustralyalılar ilk zamanlarda Türkleri "Abdül" takma adıyla

MKAAWS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

aşağılarken, hiç beklemedikleri şekilde uzayan savaş, taraflar arasında garip bir çeşit saygı uyandırmış ve Avustralyalılar "düşman" için kullandıkları lakabı saygılarındaki artışı gösterir şekilde "Johnnie Turk"e çevirmişlerdi. Elbette ölüm vardı, ölüm hep oradaydı. Öyle ki dağ gibi yığılan cesetler ve onlardan yayılan koku yüzünden savaş alanında çarpışmak artık mümkün olmayınca cenazeler için karşılıklı kısa süreli ateşkesler ilan ediliyordu. Ama Azrail'in keyifle adımladığı böylesi bir toprakta bile insanlık filizlenebiliyordu. İki taraf arasındaki saygı öyle garip bir hal almıştı ki, birkaç saat önce süngülerle birbirlerini parçalayan askerler, çarpışma bitip de çekildiklerinde birbirlerinin siperlerine sigara ve yiyecek fırlatıyorlardı! Savaşı ve barışı bir arada görmek gibiydi bu… Gökte beyaz güvercinler görmedim ama beyaz güvercinlerin akbabalar ile beraber uçtuklarını hayal ettim."

"Savaş ve barış," diye düşündü Bahar, mektubu bitirdiğinde. Öğrencilik yıllarında entelektüel arkadaş grubunun savaş ile ilgili sohbetlerini hatırladı. Bir arkadaşı olayı düalizme bağlamıştı. "Nasıl ki iyi ve kötü, güzel ve çirkin gibi kavramlar var," demişti, "savaş ve barış da her zaman olmalı ve olacak". "Savaş ve Barış" bir roman ismi olarak güzeldi ama insanlığın belki de en büyük sorununu düalizm ile açıklamaya çalışmak Bahar'ın hoşuna gitmemişti. Masabaşı teorik ve felsefi sohbetlerde bu düşünceler kabul görebilirdi ama savaşın ve barışın hep olmak zorunda olduğunu cephedeki yara bere içinde can çekişen askere anlatamazlardı. Düalizm insanın doğasında da vardı. Vahşeti ve şefkati bir arada taşıyoruz içimizde. Problem, genellikle ilkinin ağır basıyor olması. Vahşet ile birbirlerini süngüleyen askerler, vahşetin geldiği aynı yerden gelen şefkat ile birbirlerine yiyecek fırlatıyor. Bu düşüncelerden sonra Bahar, ikinci mektubu eline aldı:

"1916, Verdun
Sevgili Marjane,

Göreceğim vahşetler sonucu ilk olarak gözlerim bana ıstırap verir sanıyordum, oysa ki bu öncelik kulaklarıma ait olacakmış. Verdun'da yağmur yerine bomba yağıyor. Şimşekler yerine kan ve toprak çakıyor. Marjane, böylesine bir yıkım kapasitesine sahip olan insanoğlu, kendi yaratabildiği dehşete tanıklık etme hususunda aynı başarıyı gösteremiyor. Her iki taraftan da askerler böylesi bir teknolojik yıkımın yarattığı bu derece bir vahşeti ilk defa gördüler. Verdun'daki ilk zamanlarımda ilk merak ettiğim şey, bu yıkımı en yakından tecrübe edip, bir şekilde hayatta kalan "şanslı" azınlığın zihinlerinin, yaşadıkları şey ile nasıl baş edebileceğiydi. Tabii baş edebilirlerse. Sorumun cevabını kısa süre sonra alacaktım. Bir saldırının öncesindeki gece sohbet ettiğim bir asker, bana ertesi gün öleceğini, bunu şimdiden hissettiğini söylemişti. Onu cesaretlendirmek, biraz da moral vermek için ölmeyeceğine dair bahse girdim. "Eğer ölürsen," dedim, "kaybederim ve sana borçlu olurum. Ama sağ kalırsan, o zaman sen bana borçlu olursun". Güldük. "O halde ölsem iyi ederim," dedi. Ertesi günkü saldırıdan sonra o askeri soruşturdum ve yaralı olduğunu, bakım altında olduğunu öğrenip yanına gittim. Gördüğüm manzara beni şok etmişti. Adam kolları ve bacaklarından sımsıkı yatağa bağlanmış olmasına rağmen o kadar şiddetli titriyordu ki, yatak her an devrilecek gibiydi. Benzer durumlara sonraki zamanda da şahit olduk. Çarpışmalardan hayatta kalan veya yaralı olarak dönen bazı İngiliz askerlerinde garip davranışlar görülmeye başlandı. Sürekli titremeler, kontrol edilemeyen uzuvlar, anlamsız sesler çıkarmalar, yürümekte zorlanmalar ve anlatmakta zorlanacağım diğerleri… Dün beraber yemek yediği arkadaşlarının vücut parçalarını etrafa saçılmış gören ve hiç durmayan bomba

ile kurşun yağmuru altında tamamen mucizevi bir tesadüf sonucu ölmeyen askerlerde, böylesi bir durumdan sağ kurtulmanın bir bedeli olarak ortaya çıkan bu duruma "Shell Shock" adı verildiğini duydum. Savaşın hasta ettiği besbelli olan bu adamlardan bazılarının, "korkaklık" ve "savaştan kaçmak" gibi "suç"lardan yargılanıp idam edildiğine tanık oldum. Umarım diğerleri aynı kaderi paylaşmaz ve yurtlarına döndüklerinde tedavi edilirler. O zavallı asker, ölümünü hissetmekte haklıydı, ondan geriye kalan enkaza yaşayan bir adam denemezdi. Adam bahsi kazanmıştı. Cebimdeki tüm parayı zavallı adamla ilgilenen hemşirelere bıraktım. Buraya ilk geldiğimde uzaklarda birkaç beyaz güvercin görmüştüm ve onların yerini akbabalar almasın diye dua etmiştim. Dua etmeme gerek yokmuş, böylesi uğursuz yere akbabalar bile gelmez.

Marjane, bir savaştan sağ kurtulan yok. Ya bedenin ölüyor, ya ruhun. Seninle bir çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğimi biliyorsun. Ama sırf kendi arzularımız için böylesi bir dünyaya çocuk getirmek gerçekten doğru mu bilemiyorum. Tüm bu olanlar… Bunu neden yapıyoruz? Bunu kendimize nasıl yapıyoruz? Cevabı bulabilecek miyim bilmiyorum ama aramaya devam edeceğim."

Babasının Shell Shock (top mermisi şoku) olarak tanımladığı duruma sonradan "savaş stresi reaksiyonu" adı verildiğini Bahar ders notlarından hatırlıyordu. Bu psikolojik rahatsızlık 1. Dünya Savaşı'nda doğmuştu ama orada son bulmayacaktı… Bu rahatsızlığın belirtilerinden biri olan meşhur "thousand-yard stare (bin yardalık bakış)" ise babasının bir sonraki mektubunda kendine yer bulacaktı. Savaş sonrasında İngiltere'de shell shock üzerine çeşitli görüşler ortaya atılmıştı. Lord Gort, bu rahatsızlığın bir zayıflık olduğunu ve "iyi" birliklerde bulunmadığını söylemişti. Gerçek zayıflık hangisi? Diye düşünmekten kendini alıkoyamadı Bahar; Korkmak mı yoksa kendi türünü acımasızca katletmek mi?

Üçüncü ve son mektup ise 2. Dünya Savaşı sırasında gönderilmişti. Bahar okumaya devam etti:

"1944, Marshall Adaları, Eniwetok Mercan Adası

Sevgili Marjane,

İsminle ilişkili bir adada olmak bana seni hatırlatıyor. Bir dünya için bir dünya savaşı yeterli olur dersin değil mi? Ama işte buradayız… Küresel çılgınlıktan bir tane daha patlak verdirmeyi başardık. Biliyorsun bu mesleğe başlama sebebim cevaplar bulmaktı. Cevaplar bulabilirsem hayatım anlam kazanır diye düşünüyordum. Oysa ki cepheden cepheye koştukça, askerlerle röportaj yapıp, haberler hazırladıkça, sayamayacağım kadar ölüme ve acıklı hikayeye tanık oldukça, hayattaki her şey daha da anlamsızlaşmaya başladı benim için. Anladım ki hayatın bir anlam ifade etmesini beklemek hatalı. Hayat ancak, sen zorlarsan, sen ona bir anlam yüklersen bir anlam ifade ediyor. Benim için bu anlam artık, karnında büyümekte olan bebeğimiz. O hayatımın baharı olacak. Ona Farsça'da buna uygun bir isim düşünebilir misin? Sevgili Marjane, burada ilginç bir hikayeye tanık oldum. Bir önceki dünya savaşında tanık olduğuma benzer bir şey. İki günlük aralıksız çarpışma sonrasında bazı askerlerin bakışlarında bir tuhaflık görülmeye başladı. Yüzleri öyle bir şekil alıyor, bakışları öyle bir hal alıyor ki, sanki diğer kimsenin göremediği, uzaktaki bir şeye veya bir yere bakıyorlar. Bu yüzden olsa gerek, bu duruma "thousand-yard stare" (bin yardalık bakış) dendiğini duydum. Bir tanesinin fotoğrafını çektim, mektubumla birlikte gönderiyorum. Fotoğraftaki delikanlı, Theodore J. Miller adlı bir Amerikan askeri. Bakışlarındaki gizemi görebiliyor musun? Miller'ın çok yakın bir silah arkadaşı var. Bu delikanlı son zamanlarda kafayı, Miller'ın nereye baktığı ile bozmuş. Sürekli herkese "Miller nereye bakıyor sence?" diye soruyor. Bana da sordu ama

bir cevap veremedim. Bir gün Miller'ın karşısına geçti ve adamın omuzlarından sarsarak suratına "Nereye bakıyorsun lanet olası!?" diye haykırdı! Sonrasında da albayın birinden sağlam bir dayak yedi. Dayak pek etkili olmamış olacak ki, sabah ve akşam siperde aşağı yukarı dolanıp herkese "Miller nereye bakıyor?" diye sormaya devam etti. Birkaç gün sonra şiddetli bir çatışma daha oldu ve bu takıntılı genç adamı yaralı olarak getirdiler. Göğsüne birkaç kurşun yemişti. Doktorlar ellerinden geleni yaptılar ama adam ölmek üzereydi. Son anlarında gözlerinde, Miller'ın gözlerindekiyle aynı bakış vardı. Yanına gittim. Elimi kıracak kadar sıkı tutu ve "şimdi görüyorum," dedi, yüzünde belli belirsiz bir mutluluk vardı, "Miller'ın nereye baktığını şimdi anladım". Ve huzur içinde öldü… Nereye baktığını anlamıştım. Yurduna fiziksel yollardan dönmesinin, tekrar mutluluğu, barışı ve huzuru tatmasının imkanı kalmadığını anlayan askerin yüreği bunun üzerine bir de ölüm korkusu ve dehşetle yoğrulduğunda, zihin fiziksel sınırları kaldırıyor ve asker zihninde farklı bir boyuta ulaşıyor, evini, hayallerini çok ama çok uzaktan görüyor, oraya bakıyor, oraya kaçıyordu. Ben ise beyaz güvercinler görmek umudu fakat akbabalar görmek korkusuyla, bin yarda uzağa, gökyüzüne baktım."

Bahar üç mektubu da bitirince onları nazikçe katladı ve sakladı. Her zaman olduğu gibi yorgunluğu geçmişti. Neden burada, bu işi yapmakta olduğu farkındalığına ve motivasyonuna yeniden kavuşmuştu. Babası cephelerde geçen hayatı sonunda aradığı cevaba ulaşabilmiş miydi Bahar bilmiyordu ama bu 3 mektup sayesinde o sonunda cevaba ulaşmıştı. Barışın sırrını çözmek için ömrünü savaşta geçiren bir adamın üç mektubu ile, evrensel barış sembolündeki güvercin ayağının üç parmağı arasında bir bağlantı kurdu kendince ve bu düşünce onu gülümsetti. Üç mektup, üç hikaye, birlikte bir anlam ifade ediyorlardı: İnsanoğlu içinde hem vahşet hem şefkati aynı anda taşıyor, dahası bu ikisini bir arada gösteriyordu. İnsan zihni, akıl almaz katliamlar yaratabiliyor fakat aynı şiddete kendisi dayanamıyordu. İnsan, son ana kadar hep huzura kavuşacağına inanmak istiyor, bu mümkün olmasa bile bu gerçekliği kendisi yaratıyordu. İşte cevap bunların birleşiminde gizliydi: Bireysellik. Her insan bir dünya diye düşündü Bahar. Hepimiz içimizde iyi ve kötü ile doğuyoruz ama bunlardan birini seçmek bizim elimizde. Hepimizin içinde bir savaş var ve bu savaşı sonlandırıp barış elde etmek bizim elimizde. Hepimiz öncelikle kendimizden sorumluyuz, eğer hepimiz kendi içimizde doğru olanı yapmayı öğrenebilirsek, işte o zaman dünyaya barışı getirebiliriz.

Bahar tıp öğrencisi olduğu zamanlar tanıştığı Latince metinlerden birinde geçen bir deyimi hatırladı: "Si viz pacem, para bellum (barış istiyorsan, savaşa hazırlan)". Bahar'ın savaşı cephede değil, hastane ve revirlerde, yaralı çadırlarında olacaktı. Savaş ne kadar öldürmeye çalışırsa, o da o kadar kurtarmaya çalışacaktı. Kendi içinde doğru olanı bulmuştu ve kendi iç huzurunu sağlamış, kendisiyle barış içerisinde olarak dünyaya karşı olan bireysel sorumluluğunu yerine getirmişti.

Bahar ertesi gün bir doğum daha gerçekleştirdi. Sağlıklı, iri bir bebek. Bebeğin ağlamasını bekledi ama Bahar'ın hayatında mucize olarak nitelendirdiği tek şey o an gerçekleşti: bebek hıçkıra hıçkıra gülmeye başladı.

"İnsanlık için geç değil," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra annesinin kucağına verdiği bebeğin kulağına fısıldadı: "Ben gelecek yüzyılı görebilecek miyim bilmiyorum, ama sen göreceksin. Belki de sen, barışı göreceksin."

Bahar gökyüzüne baktı ve birkaç beyaz güvercin gördü. Yerlerini akbabalar almasın diye dua etti…

AGATHA CHRISTIE'S

MURDER ON THE ORIENT EXPRESS

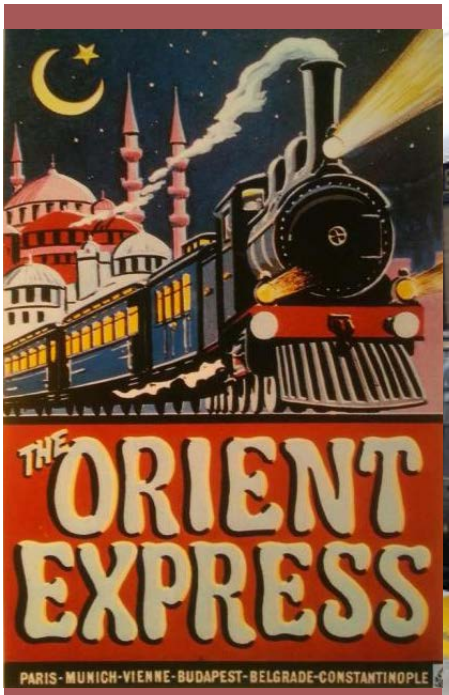

BÜYÜLÜ BİR DÜŞ; Orient Ekspres

Trenlerin kralı" ve "kralların treni" olarak anılan Şark Ekspresi, Avrupa tarihinin ilk lüks trenidir. Bu lüks trende perdelerin ipekten, kadehlerin kristalden, sofralarınsa gümüşten olduğu söylenir. Tarihi boyunca birçok önemli ismi taşıyan Şark Ekspresi; Viyana, Budapeşte, Milano ve Venedik gibi muhteşem Avrupa başkentlerini aşarak İstanbul'a ulaşır. Tüm bu özelliklerinden dolayı kitaplara ve filmlere sıkça konu olmuştur.

Trenlerin kralı" ve ***"kralların treni"*** olarak anılan **Şark Ekspresi**, Avrupa tarihinin ilk lüks trenidir. Bu lüks trende perdelerin ipekten, kadehlerin kristalden, sofralarınsa gümüşten olduğu söylenir. Tarihi boyunca birçok önemli ismi taşıyan Şark Ekspresi; Viyana, Budapeşte, Milano ve Venedik gibi muhteşem Avrupa başkentlerini aşarak İstanbul'a ulaşır. Tüm bu özelliklerinden dolayı kitaplara ve filmlere sıkça konu olmuştur.

Fransız demiryolu işletmesi Vagon-Li *(Wagons-Lits)* Şirketi'ne ait olan Doğu Ekspresi, **Orient-Express** orijinal ismi ile 4 Ekim 1883 yılında Paris'ten ilk seferine çıktı. Paris'ten Varna Limanı'na kadar trenle seyahat eden yolcular, oradan buharlı gemiyle İstanbul'a geldi. Doğu Ekspresinin ilk seferine Fransız, Alman, Avusturyalı ve Osmanlı asıllı memur ve diplomatların yanı sıra, The Times gazetesi muhabiri ile romancı ve seyyah Edmond About da katıldı. Edmond About bu gezi ile ilgili hatıralarını 1884 yılında De Ponteise à Stamboul isimli kitabında yayınladı. O kitapta izlenimini söyle anlatmıştır:

Ekspresi, dönemi için sadece saraylarda rastlanabilecek bir lüks anlayışının raylar üzerinde giden emsalidir. Süper zenginlerin ve iflas etmemiş soyluların para harcamak için âdeta yarıştığı bir lüks yuvasıdır. Öyle ki, günde birkaç kez kıyafet değiştirmemek veya akşam yemeğine gala kıyafeti olmadan katılmak görgüsüzlük sayılır. Lüksün ve ihtişamın raylar üzerinde seyahat ettiği bu döneme *"Belle Époque" (Güzel Dönem)* adı verilmiştir.

Elbette **Orient Ekspresi'**nin tercih edilmesinin tek nedeni sahip olduğu konfor değildi. Bu özel sefer, yaylı arabayla yaklaşık 2,5 ay sürecek bir yolu 80 saat gibi kısa bir zaman aralığına indirmişti. Yukarıda da belirttiğimiz gibi **Orient Ekspresi**'nin yolcuları yüksek tabakadan, önemli insanlardı ve trende inanılmaz bir lüks içerisinde yolculuk

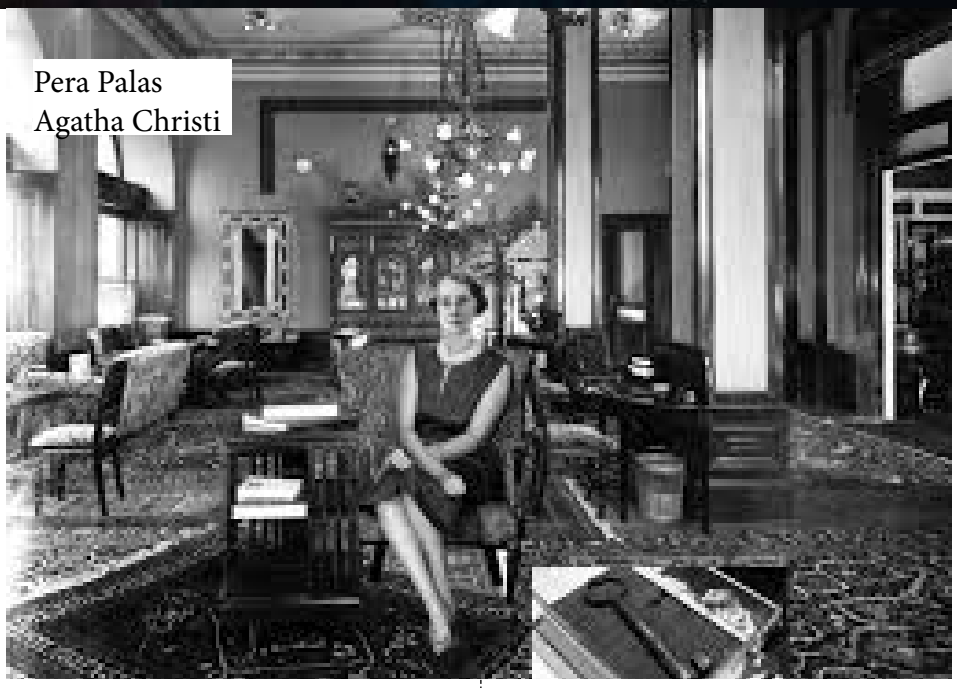

Pera Palas
Agatha Christi

ediyorlardı. Dolayısıyla son durakları olan İstanbul'da onlara aynı konforu yaşatacak bir otel olmalıydı. İşte Pera Palace Hotel bu amaçla inşa edildi. 1895 yılından itibaren **Orient Ekspresi** ile İstanbul'a gelen yolcular yine Wagons- Lits'e ait olan Pera Palace Hotel'de konaklamaya başladılar.

Orient Ekspresi, yıllarca kralları, asilzadeleri, diplomatları, siyasetçileri, edebiyatçıları, casusları, hatta hayali kahramanları kıtalararası gezdirdi. Trenin ünlü yolcuları arasında Bulgar Kralı Ferdinand, Fransız Cumhurbaşkanı Paul Dechanel, Belçika Kralı 2. Leopold, romancı Agatha Christie, casus Mata Hari ve Arabistanlı Lawrence bulunmaktaydı.

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi **Orient Ekspresi** sadece önemli insanları ağırlamakla kalmadı; aynı zamanda birçok kitap ve filme de konu oldu. Agatha Christie'nin ***'Doğu Ekspresi'***nde Cinayet/ Murder on the Orient Express'i 1933 yılında Pera Palas'ta yazdığı biliniyor. Yazar 1934'te yayımladığı romanda yazar İstanbul'a 70 kilometre uzaklıkta **Orient Express'**te işlenen gerçek bir cinayetten esinlendi. Christie'nin romanı 1974, 2001 ve 2010'da üç kere sinemaya uyarlandı. Son olarak Kenneth Branagh

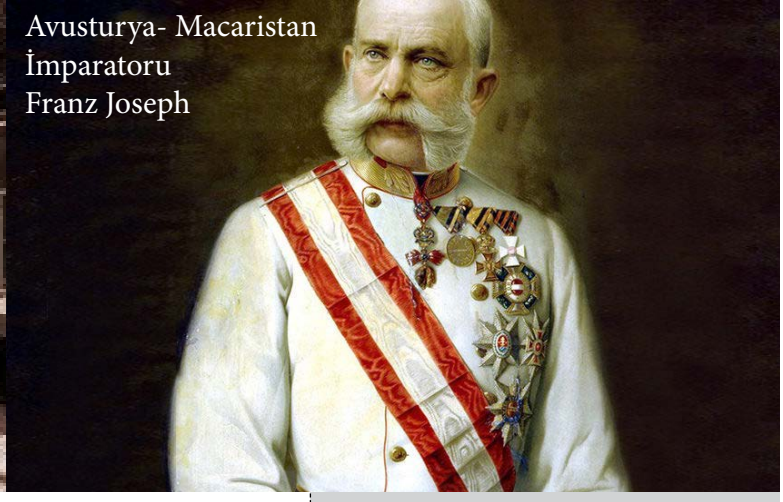

Avusturya- Macaristan İmparatoru Franz Joseph

yönetmenliğinde *(2017 yılında)* sinemaya uyarlanan filmin Türkiye Galası Doğu Ekspresi yolculuğunun başlangıç durağı olan Sirkeci Tren Garı atmosferinde gerçekleştirildi. Portekiz asıllı ABD'li oyun yazarı, şair ve ressam John Dos Passos 1921´de, **Orient Express** isimli kitabında, trenin son durağı olan İstanbul'dan başlayan Doğu seyahatini anlattı. Amerikalı romancı Graham Greene ünlü romanı ***"Stamboul Train"***de konuyu Doğu Ekspresi etrafından detaylandırır. Roman 1934'te Orient Express adıyla beyazperdeye aktarıldı. Ünlü yönetmen Alfred Hitchcock'un, kötü hava koşulları nedeniyle yolda kalan bir tren ve diğer yolcuların bir türlü anımsayamadığı genç bir kadının hikâyesini anlattığı ***'Kaybolan kadın' f***ilmi, 1938'de Orient Ekspres'te çekildi. 1963'te, aktör Sean Connery'nin James Bond'u canlandırdığı ***"Rusya'dan Sevgilerle"*** filminde Bond ve Türk Casusu Kerim de Orient Express'te yerini almışlardı.

Orient Ekspresi; başka bir tarihi ana daha tanıklık etti. I. Dünya Savaşı yıllarında *(1914-1918)* ekspres seferleri yapılamadı. Bu yıllar arasında tren, istasyonda öylece bekletildi. Savaşın ardından ise vagonlardan biri Fransa'da bir ormana çekildi. İşte I. Dünya Savaşı'nı bitiren ateşkes antlaşması, Alman temsilciler ile Fransız ve İngilizler arasında Orient Ekspresi'nin 2419 numaralı vagonunda imzalandı. I. Dünya Savaşı sırasında seferleri durdurulan Orient Ekspresi, 1919'da seferlerine yeniden başladı. Ancak orijinal adına minik bir ekleme yapılmıştı. 1905'te açılan Simplon Tüneli'nin ismiyle ***"Simplon Orient Express"*** olarak anılmaya başladı. Trenin güzergâhından savaşın kaybedenleri olan Almanya ve Avusturya'nın istasyonları çıkarılmıştı. Tren Paris, Lozan, Milano ve Venedik üzerinden İstanbul'a ulaşıyordu. Dolayısıyla artık yolculuk 58 saat sürüyordu.

Mata Hari

II. Dünya Savaşı'na gelindiğinde ise seferler bir kez daha kesintiye uğradı. Savaşın ardından her ne kadar seferlerine yeniden başlasa da çeşitli kısıtlamalar sebebiyle zaman içerisinde önemini yitirdi. 27 Mayıs 1977 tarihli sefer, ünlü Orient Ekspresi'nin Paris-İstanbul arasındaki son seferiydi. 2007'de rotası Strazburg-Viyana olarak kısaltıldı. Tren bu hattaki son seferini de Aralık 2009'da gerçekleştirdi.

Trenin vagonları Montecarlo'da satıldı. Trenin iki vagonu bir İngiliz tarafından satın alındı. Vagonlardan bazıları Fas Kraliyet Sarayı Müzesi tarafından satın alındı.

1883 ile 1977 yılları arasında Paris-İstanbul seferini yapan ünlü **Orient Ekspres'**in restore edilen vagonları ise Paris'teki Doğu Garı'nda *(Gare de l'Est)* sergileniyor.

Fransız demiryolu ve seyahat grubu SNCF, birkaç yıl içinde Orient Express'i tekrar hayata döndürmeye hazırlanıyor. İngiliz Financial Times gazetesi; SNCF'nin Orient Express adlı yeni bir şirket kuracağını ve bir süre sonra efsanevi Paris - İstanbul **Orient Express** tren hattını ayağa kaldıracağını yazdı. Yeni hat işlemeye başladığında 150 yolcu taşıyacak. İlk etapta Paris ve Viyana hattı açılacak. 5 yıl içinde de trenin işler hale getirilmesi planlanıyor.

Umarız dedikodular doğru çıkar ve **Orient Ekspresi'**ni yakın zamanda eski güzergâhı ve ihtişamıyla yeniden raylarda görürüz.

Atilla Bilgen

NE İŞİM VAR BENİM VİETNAM'DA?

BİLETÇİ, BAŞIMIN BELASI!

Ha Long Bay körfezi açıklarında demir atmış gemilere gitmek için marinada bekliyorduk. Çevremiz her renkten, her ırktan insanlarla doluydu, ama çoğunluk birbirleriyle kavga eder gibi konuşan Çinlilerdeydi. Bu kalabalıkta kaybolmamak için tıpkı okul çocukları gibi rehberimizin arkasından ayrılmıyorduk. Sıra bize geldiğinde, üzerinde Nazi kıyafetleri olmasa da, yüz ifadesi onları aratmayan görevli, elindeki biletlerden ikisini uzatarak kendi dilinden bir şeyler söyledi.

Ha Long Bay körfezi açıklarında demir atmış gemilere gitmek için marinada bekliyorduk. Çevremiz her renkten, her ırktan insanlarla doluydu, ama çoğunluk birbirleriyle kavga eder gibi konuşan Çinlilerdeydi. Bu kalabalıkta kaybolmamak için tıpkı okul çocukları gibi rehberimizin arkasından ayrılmıyorduk. Sıra bize geldiğinde, üzerinde Nazi kıyafetleri olmasa da, yüz ifadesi onları aratmayan görevli, elindeki biletlerden ikisini uzatarak kendi dilinden bir şeyler söyledi. Hareketlerinden, ses tonundan ve gergin yüz hatlarından korktuğumdan, anladım anlamında başımı salladım. Uysal halimi görünce sözü fazla uzatmadı ve motorlardan birini göstererek oraya gitmemizi işaret etti. Kazasız belasız elinden kurtulduğuma şükrederek eşimle birkaç adım attık ve durduk. Zira yüz ifadesi ilkinden farklı olmayan ikinci bir görevliyle burun buruna gelmiştik. Aynı sert ses tonuyla bir şeyler söyledi. Trene bakar gibi baktım! Bir kez daha aynı sözleri tekrarladı. Bakışlarımda bir değişiklik olmayınca, biletleri işaret etti. Uzattım. Elindeki zımbayla deldi ve uzun bir tirada başladı. Dediklerinden bir şey anlamıyordum. Bu sıkıntıyla cüssesine baktım. Ufak tefekti. İlk hamleyi yapan maçı alırdı! O cesaretle elimdeki valizi yere bıraktım, sağ ayağımı hafifçe öne çıkartıp dengemi sağlamlaştırdım ve "Ne diyorsun hemşerim? Derdin ne senin?" diye çıkıştım. Dediğimi anlamasa da, ses tonumun yüksekliği karşısında durakaldı. Birbirimizi alıcı gözlerle

süzerken rehberimiz Zeynep Hanımın sesini duydum: "Efendim görevliler biletinizi kaybetmemeniz konusunda sizi uyarıyorlar. Çünkü beş yüz Euro cezası var! Ve önemle belirtmek isterim ki, bu konuda hiç esnek değiller."

Yitirdiğin an on kat değerlenen bilete, mafyanın duyarsız kalması düşünülemezdi! Bu yüzden tetikte olmalıydık. Düşüncemi eşimle paylaştım. "Yine saçmalıyorsun!" dedi. Kendince haklıydı, olası bir aksilikte parayı ben ödeyecektim! İlk önlem olarak eşimin elini bıraktım. Koca kadındı, kaybolmazdı. Hem kaybolsa da, cezası yoktu! Ardından biletimi sıkıca kavradım. Motora yaklaştığımızda bir görevli valizimi aldı ve anında gözden kayboldu. Önemsemedim, çünkü bilet hala elimdeydi, valizdeyse alt tarafı birkaç giysi ve diş fırçaları vardı. Motora bineceğimiz sırada can yelekleri uzattılar. Akılları sıra bunları giyerken biletleri yere bırakacak ve sonra da unutacaktık. Mafyanın tuzaklarına hazırlıklı olduğumdan, bileti dişlerimin arasına yerleştirip hızlıca yeleği üzerime geçirdim. Dişlerimin arasından geri alırken adama "Ne habeeeer? Şiştin mi?" diye bakıp pis pis sırıttım.

Kaptan motoru deli gibi sürüyordu. Anlaşılan o da mafyadandı! Düşmemek için kenarlıklara sıkıca yapışmamızı, dolayısıyla bileti denize düşürmemizi planlıyordu. Ama Oturduğum yerde iki defa yuvarlansam da, biletten başka şeye tutunmadım. Ulaştığımız gemide, güleç yüzlü personel bizi "Welcome to Athena." sözleriyle karşıladı. Sıkıca tutmaktan dolayı kasılan ve terleyen parmaklarımın arasındaki bileti hemen onlara uzattım Başlarını olumsuz yönde sallayarak "After" dediler ve ellerinde tuttukları tepsiden kokteyl bardağı uzattılar. O an onların da örgütten olduğunu anladım! Bardağı alırken parmaklarım gevşeyecek ve esen rüzgâr biletimi denize uçuracaktı! "Yemezler!" bakışı fırlatıp "No thanks" dedim. Kokteylini yudumlayarak arkamdan gelen ve bilet sorumluğu üzerinde olmadığı için dünyayı umursamayan eşim, gerginliğimin sebebini sordu. Yüzüne ters ters baktım ve "Tövbe yarabbi!" diye iç geçirip bizi yönlendirdikleri ikinci kattaki yemek salonuna gittim. Masaya oturduğumuzda eşim, "Valiz nerede?" diye sordu. "Bilmiyorum. Ama bak biletler hala elimde!" dedim. "Bir kere de sorumluluk sahibi ol. Tüm eşyalarımız içindeydi. Aklın nerede bilmiyorum ki?" diye söze başladığı sırada, oda anahtarlarımız dağıtıldı. Fırsat bu fırsattır diyerek bileti uzattım. "No" dedi. "Yes" dedim, ama beni dinlemedi. Bu arada diğer bir görevli yolculuk hakkında bilgi veriyordu. Söze, gemi batarsa nasıl davranacağımızdan girince doğrulup dikkatle dinledim. O an kamarada bulunuyorsak duvarda bulunan çekiçle camı kırıp denize atlayacakmışız! Bunun gerçekleşme olasılığı neydi? Düşük bir ihtimalse söze neden oradan başlamıştı, yüksekse burada ne arıyorduk? Gemi batarken bileti kaybedersek yine ceza kesecekler miydi? Aklımdaki düşünceleri eşimle paylaşınca, bir kez daha "Saçmalama." dedi. Tek saçmalayan ben miyim diye etrafıma bakınırken mafya pes etti ve biletlerimizi topladı. Yüzde ellim rahatlatmıştı, geminin batma ihtimali sürdüğünden, yüzde ellim hala huzursuzdu! Gerginliğimi üzerimden atmak için bedava kokteylin peşine düştüm, ne var ki bardakların hepsi boşalmıştı.

Masaya geri döndüğümde rehberimiz, valizlerimizin başka bir motorla geldiğini, şu an aşağıda olduğunu, yemek servisinden önce alıp odaya yerleştirmemizi söyledi. Eşim kokteylini bitirmekle meşgul olduğundan mecburen ayaklandım. Yemek salonuna geri döndüğümde artık kanıksadığım o meşhur(!) sos kokusu beni karşıladı. Bir tabak aldım ve ne olduğunu bilmediğim yemeklerle donatılmış açık büfenin etrafında bir tur attım. Tanıdık bir simayla karşılaşmayınca bir tur daha attım ve kuytu bir yerde pişmiş patatesle karşılaştım. Tabağıma iki tane koyup yerime oturdum. Ancak tadı bir tatlı bir tatlıydı ki, tatlılığından yiyemedim! Mecburen ejderha meyvesi aldım ve midemin gurultusunu onunla bastırdım.

Masamızda bizden başka orta yaşlarının baharında, kısa sarı saçlı, güldüğünde gözleri gülen Adıesintilerdengelen Hanım ve şortunu evde unuttuğundan

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

eşofmanının paçalarını kesmeyi düşünen, ancak ilk hamleyi bir türlü gerçekleştiremeyen yirmili yaşlardaki oğlu Sıcaktanpişikolan vardı. Yemek niyetine tükettiğim meyveyi bitirdiğim sırada, Adıesintilerdengelen Hanım sigara paketini çantasından çıkardı ve bize "Gördüğüm kadarıyla içiyorsunuz. Birer tane tüttürelim mi?" diye sordu. Serotonin hormonumuzun salgılanma zamanı geldiğinden teklifi ikiletmedik. Merdivenlerden bir kat yukarı çıkıp seyir terasına gittik ve karşılaştığımız mistik ve etkileyici görüntü karşısında sigarayı unuttuk.

Pusluydu etraf. Güneş, havada asılı kalmışçasına uzaktı ve teknemiz, durgun ve sessiz denizin ortasına inmiş ejderhaların(!) aralarından kıvrılarak ilerliyordu. Yaklaştıkça belirginleşen gizemli adacıklar, sanki denizin ortasına serpilmişlerdi. Birçoğu yeşil bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Mitolojik bir hikâyenin tam orta yerine düşmüş gibiydik. Bu anın sihrini bozmaktan korkarcasına susup etrafımızı izledik. Ardından seyir terasının her bir noktasını ayrı ayrı tavaf edip farklı açılardan manzaraya baktık ve her seferinde daha evvel görmediğimiz başka bir güzelliği fark ettik. Sessizliği Adıesintilerdengelen Hanım bozdu: "Şimdi bir bardak şarap ne güzel giderdi."

"Kesinlikle." dedi eşim.

"Akşama içeriz, ama önce sigaralarımız tüttürelim." dedim.

"Ben istemem" dedi eşim " şu güzelliği zihnime kazımam lazım."

"NeriMAN'ım süpermanım bunun için beynini zorlamana gerek yok. Bir fotoğraf çekeyim, ilerde bakar hatırlarsın." dedim ve idam fermanımı imzaladım! Ağır bir uykunun donakalmışlığından silkinip uyanırcasına yüzüme baktılar ve "Halksın. Neredeyse unutuyorduk!" diyerek cep telefonlarını uzattılar. Her yönden, her açıdan çektim, ama aldığım yanıt hep aynı oldu: "Güzel. Ancak bir de söyle çek. Bakalım o nasıl çıkacak?"

"Burada mıydınız? Ben de sizleri arıyordum. Aşağıya inelim lütfen. Motorlara binip yüzen köyü ziyaret etmeye gidiyoruz."

Zeynep Hanım'ı gördüğüme ilk defa bu kadar sevinmiştim! "O zaman durduğumuz kabahat." dedim ve yanıt beklemeksizin merdivenlere yönelip soluğu aşağıda aldım. Cırtlak mavi renkte bir yeleği üzerime geçirip bir sıçrayışta motora atladım ve ön kısımlarda güzel bir yere oturdum. Keyifle arkama yaslanmaya fırsat bulamadan bilet gerisin geriye bana döndü! Görevli bu sefer ağzı değil gözleriyle konuşuyordu: "Anladın sen! Kaybedersen oyarız"

Eşimin yanıma oturmasıyla ona da bileti iade edildi. Sorumluluğun yüzde ellisini devretmiş olmanın mutluluğuyla sırıttım, ancak bu saadet üç saniye sürdü. "Hayatım bununla uğraşamayacağım. Sen de kalsın!"

Beş dakika sonra, denizin üzerine kurulmuş yüzen köylerin olduğu bölgedeydik. Varillerin üzerine inşa edilen ahşap evlerin bir araya gelmesiyle oluşan bu fakir balıkçı köylerin görünümü, gerçekten ilginçti. İnsanlar ilkel koşullarda yaşıyorlardı. Ancak yaşam koşulları zor olsa da, en çok eğlenen, çıplak ayaklarının üstlerine geçirdikleri terliklerle oradan oraya kahkahalarla koşturup oynayan çocuklardı. Evlerinin kapısına bağlanan urganlar, yürümeye yeni başlayanların kazaklarına düğümlenmiş, böylece denize düşmeleri önlenmişti. Motordan inerken "Modern hayatın getirdiği değerlerin esiri olan bizler, ufak sıkıntılarımızın içinde boğulurken, bu küçük çocukların mutluluklarını düşünüp utanmalıyız." diye içimden geçirirken eşim, "Ya kazaklarını çıkarırlarsa?"diye sordu. "NeriMAN'IM süpermanım telaş yapma. Çocuk bunlar. Kazaklarını çıkardıklarında özgür olacaklarının bilincinde değiller ki." dedim. Yanıt vermesini gördüğü köpekler engelledi. Yüzen köyün her teknesinin önünde neredeyse birer tane vardı ve gezinme alanları sadece iki metre kareydi. Çocukların aksine iple bağlanmadıklarından, fazladan attıkları her adımda denize düşmeleri kesin gibiydi. Onların bu halini görünce eşim durakladı. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş donarken alt dudağı büzüştü. Az sonra ağlayacakmışçasına gözleri dolmaya başladığında "NeriMAN'ım süpermanım yine ne oldu?" diye sordum.

"Yiyorlar değil mi bunları?"

"Bunu da nereden çıkarttın?"

"Denizin ortasında karınlarını başka nasıl doyuracaklar?"

"NeriMAN'nım süpermanım baksana köyde market bile var. Tamam, biraz uyduruk, ama içinde yiyecek bir şeyler illaki vardır. Üstelik dört tarafları balık kaynıyor. Köpeğe sıra bile gelmez.

"Yok yok boşuna kandırma beni. Kesin yiyorlar!" dediğinde, gözyaşları yanaklarından usulca akıyordu. Nasıl teskin edeceğimi bilememenin çaresizliğiyle etrafıma bakınırken Zeynep Hanım'ı gördüm ve gelmesi için işaret ettim. Eşimin kızarmış gözlerini görünce "Ne oldu?" diye sordu. Köpekleri yediklerini düşündüğünü söyleyince ufak bir kahkaha attı ve "Saçmalamayın. Bekçi köpekleri bunlar. Tekneleri koruyorlar." dedi. Eşim "Gerçekten mi?" diye sorduğunda yüzü yeniden aydınlanmıştı. Motorun yanaştığı iskeleden iki üç adım uzaklaşınca bir kalabalığın arasına düştük. Orada duran Sıcaktanpişikolan'a "Bu ne böyle?" diye sordum.

"Kayıklara binip etrafı gezecekmişiz. Onun kuyruğu."

Sıra bize geldiğinde görevli eliyle durmamı istedi. Durdum. "Ticket" dedi. "Biz ayrılamayız." dedim. Ne söylediğimi anlayamadığından aynı kelimeyi bu kez sertçe tekrarladı. Biletle artık aramızda bir gönül bağı oluşmuştu. Bu yüzden umursamadım ve. "No" dedim. Eşim, sol böğrüme bir dirsek atıp "Uzatma da ver şu bileti." diye beni nazikçe uyarınca, inadımdan vazgeçip uzattım.

Adamı geçince bir masal dünyasına adım attık! Denizin yüzü rengârenk kayıklarla doluydu. Yerel giysilere bürünmüş kürekçiler, en az kayıkları kadar renkliydi. Kimi yaşlıydı, kimi kadındı, kimi küreklerine yapışmıştı, kimi ise bacaklarını uzatmış bize bakıyordu. Altışar kişilik guruplar halinde kayığa binince, sürekli gülen kayıkçımız küreklere asıldı. Görsel zenginliği doyasıya seyretmek için yayılırken eşim cep telefonunu uzatıp "Hayatım kayalıkları, denizi, çevredeki kayıkları ve beni içine alacak şekilde çek bakayım." dedi. Söylediklerinin hepsini aynı anda bir kareye sığdırmam olanaksızdı. Ama denedim. Manzara önümden akıp giderken ben sürekli denedim!

Bizler keyiften, güler yüzlü kayıkçımız kürek çekmekten kudurmuştu! Sağımız, solumuz, önümüz, arkamız kayıklarla doluydu. Bacaklarıyla kürek çekenler de geçiyordu yanımızdan. o yaşta hasta yatağında yatıyor olması gerekenler de. İki büyük adanın oluşturduğu dar bir boğazın altından geçerken kayalıklar adeta bize dokunuyordu. Boğazı geçip açık denize ulaşınca, geniş bir u çizip gerisin geriye gemiye döndük. Güverteye çıktığımızda gezinin tadı hala damaklarımızdaydı. Can yeleğimi görevliye verirken biletimi geri istedim. "No" dedi. Bundan böyle biletsiz yaşayamayacağımı, aramızda bir gönül bağı oluştuğunu anlatacağım sırada Zeynep Hanım "Efendim seyir terasındaki barda beş yedi arasında bir içki alana bir içkinin bedava sunulduğu happy hour uygulaması var: Ayrıca yine aynı yerde saat altıda Vietnam yemeklerinin öğretildiği kurs olacak. Meraklıları bekliyoruz." dedi. Yüzde elli indirimi duyunca biletle olan ilişkim sonlandı! Üzerimizi değiştirip soluğu seyir terasında aldık.

Biralarımızı alırken "Ha Long Bay'da akşam oluyordu. Deniz durgun hava durgun, NeriMAN'ım süpermanım yanımda. Bar, bir alana bir bedava bira veriyor daha ne isteyebilirim ki?" diye mırıldanıyordum. Denizden diken gibi fırlayan kayalıklara selam ederek ilk yudumlarımızı aldık. Ortam sessiz, manzara güzeldi. Buna bira mı dayanırdı? Boşalan bardağımı eşime gösterip "Alma sırası sende." dedim.

"Böyle çok iyiyim. Dokunma bana."

"NeriMAN'ım süpermanım şu gördüğün ejderha kayalıkları gibiyiz seninle. Masada karşılıklı otursak da denizin dibinde birbirimize bağlıyız. Bu yüzden ben yalnız gidemem!"

"İşine gelince ne güzel bağlıyorsun sözü. Madem birbirimize bağlıyız ben de tek başıma gidemem."

"Derinlerde bağlıyız NeriMAN'ım. Yüzeydeki parçan hala serbest! O alabilir."

"O senin için de geçerli. İstikamet bar."

Eşimin otoriter bakışından

tırsan yüzeydeki parçam kalkıp bira aldı. Yerime otururken Adıesintilerdengelen Hanım, kırmızı şarap kadehiyle masamıza geldi. Kadehlerimizi Vietnam'a kaldırırken Zeynep Hanım ve diğerleri de birer birer yanımıza oturdular. İki üç metre ilerimizde aşçılar yerel yemeklerin nasıl yapıldığını gösteriyorlardı. Masamıza davetsiz bir misafir gibi süzülen sos kokusunu hissetmemek için içkilere abandık.

"Biliyor musunuz bugüne dek çalıştığım en uyumlu gurupsunuz. Herkes dakik. Bunun için size teşekkür ederim." dedi Zeynep Hanım.

"Bu kadar erken uyandırmaya devam ederseniz huyumuz değişecek." dedim.

"Maalesef o konuda yapacak bir şeyim yok. Program çok yoğun! Mesela yarın sabah altıda kalkacağız."

"Altı da mı? Zeynep Hanım gemideyiz. O saatte kalkıp ne yapacağız. "

"Efendim altı otuzda, burada, yani seyir terasında tay jimnastiği var. Güne zinde başlamanız için uzman hocalar eşliğinde jimnastik yapacağız."

"Mecburi mi?"

"Tabi ki hayır! Katılmak istemeyen misafirlerimiz yedi otuzda kalkabilir, zira sekizde motorla bir adaya gideceğiz ve bu bölgenin en büyük mağarası olan "Suprising Cave" gezeceğiz."

"Mağara nasılsa bir yere kaçmıyor. Daha geç gitsek."

"Maalesef. Gemi on iki de Ha Long Bay'da olacak. Oradan da otobüse binip Kamboçya'ya gitmek üzere havaalanına hareket edeceğiz. Meksika'da olanları bir daha yaşamak istemiyorum."

"Ne oldu Meksika'da?" diye sordu Adıesintilerdengelen Hanım.

"Efendim orada harabelerin bulunduğu bir tepeye çıktık. Güzelce gezdik. İşimiz bitince serbest saat verdim ve "Batı yönünden aşağıya ineceksiniz." dedim. Bir karışıklık olmasın diye de yolu birkaç defa tarif ettim. Neyse saat geldi, toplandık. Tura karı, koca ve baldızdan oluşan bir aile katılmıştı. İşte onlardan kadın ve baldız ortalıkta yok. Sıcaklık kırk derece. Telefon çekmiyor. O sıcakta aramaya koyulduk. Aradan bir saat iki saat geçti, bulamadık. Güneşten bunalmış bir halde kocasına "Nerede bunlar?" diye soruyorum. Aldığım yanıt hep aynı: "Arkamdaydı, sonra yok oldular." Hissettiğim kadarıyla halinden pek şikâyetçi değil! Mecburen otele geri döndük. Bir baktık baldız ve kadın otelde içki içiyorlar! Dönüş yolunda sıkılmışlar ve otele giden bir araç görünce de kimseye haber vermeden binmişler. Onların rahatlığını görünce adama hak verdim! Neyse dönüş günü geldi. Havaalanına gideceğiz. Bu sefer baldız yok ortalıkta. Arıyoruz. Anons yaptırıyoruz. Yok. Telefon açıyoruz, telefonu kapalı. Uçağı kaçıramamak için biz yola çıktık, adama "Bulursan taksiye atlayıp arkamızdan gelirsin." dedik. Havaalanına yaklaşırken adamı aradım. Bulamamış. Bırak beklemeyi ve gel. Yoksa yetişemeyeceksin." dedim. Biletlerimizi aldık, valizlerimizi verdik ve polis kontrolünden geçtik. Etrafta dolanırken bir baktık baldız orada. Sabah alışverişe çıkmış, sonra da buluşma saatini kaçırmış. Otele dönmektense bir taksiye atlayıp havaalanına gelmiş. "Neden kimseye haber vermedin?" diyorum, "Sarjım bitmişti." diyor. Sonra da "Neden telaş yaptınız. Bakın bir şekilde hallettim."diye bize çıkıştı.

"Adama ne oldu?" diye sordu Sadem.

"Uçağı kaçırdı! Kim bilir belki onlardan kurtulmak için bilerek yetişmedi. Sonra ne oldu bilmiyorum, zira bir daha onlardan haber alamadım."

"Kesin Meksika'ya iltica etmiştir!" dedim.

Kalktığımızda hava kararmış, akşam yemeği zamanı gelmişti, ama biranın güzelliğini ne olduğunu çözemediğim yemeklerle bozmaya niyetim yoktu. Eşimle birlikte odamıza indik. Açlığımızı yatıştırmak için yanımızdaki krakerlerden birkaç tane yedik ve erkenden yattık.

Devam Edecek

Bünyamin TAN

İSABEL İÇİN BİR MANDALA ROMANI ÜZERİNE BİR ÇÖZÜMLEME

Antonio Tabucchi

1943 yılında İtalya'nın Pisa şehrinde dünyaya gelen Tabucchi, öykü, deneme ve oyun yazarıdır. Bazı romanları sinemaya da uyarlanmıştır. Eserleri kırktan fazla dile çevrilmiş olan yazar Pen Kulübü, Campiello, Viraregggo Répaci, Médicis Étranger, Hidalgo, Prix Européen de la Littérature, Méditerranée, Nossack, Aristelon ve Avusturya Devleti Avrupa Edebiyatı Ödülü gibi ödüller de almıştır. 2012 yılında Lizbon'da ölmüştür.

Isabel İçin Bir Mandala Romanı

Antonio Tabucchi'nin Isabel İçin Bir Mandala adlı romanı yıllar önce izini kaybettiği kadını bulmaya çalışan Polonyalı şair Slowacki Wacklaw'ın hikâyesini anlatmaktadır. Tadeus adını da kullanan şair, gençliğinde âşık olduğu ve Diktatör Salazar döneminde birden ortadan kaybolan Isabel'in izini sürmeye karar verir. Bunu yaparken adeta bir mandala çizer gibi Isabel'le yolları kesişen dokuz ayrı kişiyle görüşerek iç içe geçen bir çemberler bütünü oluşturur.

Romanın arka planında 1960'lı yıllarda Portekiz'de sol kesime karşı acımasız takibat uygulayan faşist diktatör Antonio de Oliviera Salazar hükümetinin uygulamalarını ve Portekiz siyasi tarihinin bir kesitini de okumaktayız. Yazar, bir aşk hikâyesinin arka fonu olarak bu siyasi tarihi de okuyucuya gereksiz bilgiler yığını sunmadan, başarılı bir şekilde eser içerisine yayarak sezdiriyor.

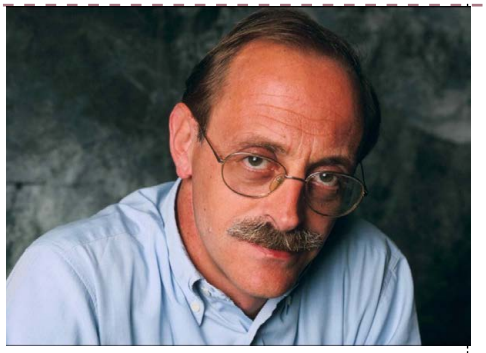

Mandala Nedir?

Sanskritçe bir kelime olan mandala iki kelimeden oluşan bir birleşik kelimedir. Manda, öz enerji anlamına gelmektedir. La ise kap anlamına gelir. Mandala da enerjiyi barındıran kap anlamına gelir. Romanda da her bir çember bölüm başlarında barındırdığı enerjiyi ve Tadeus ile Isabel arasındaki bağlantıyı anlatan bir enerjiye karşılık gelmektedir. Peki, neden dokuz çember?

Dokuz Sayısının Anlamı Nedir?

Dokuz sayısı, numerolojide olumsuz manasıyla öne çıkmaktadır. Acı ve kederle eş görülen bir sayıdır. (Schimmel: 177) Ayrıca Hint terimi naulalkha'da sayısız büyüklük ve mükemmelliği ifade eder, masallarda ve halk masallarında en değerli kolyeyi ya da en imrenilen mücevheri belirlemek için kullanıldığı bilinmektedir. (Schimmel: 190) Tadeus için bu değerli mücevher ise gençlik yıllarının aşkı Isabel'dir. Dokuz sayısı Hint anlatılarında aşk tanrısı Kandarpa ile de ilişkilendirilmektedir. Bu tanrı dokuz kızdan oluşan bir filin üstünde tasvir edilir. Bu tasvirle ilgili anlatılan hikâye ise şöyledir:

"Radha'yı özleyen Krişna, Vrindavana Ormanları'nda dolaşır. Gopiler (inek bakıcısı kızlar), Krişna'ya ya da bir başkasına duydukları derin aşktan ya da onu Radha'dan soğutmak ve kendilerine bağlamak amacıyla kendi vücutlarıyla bir fil oluşturmaya karar verirler. Düşünmeye dalmış olan Krişna bu bileşik yaratığı gerçek fil zanneder ve üzerine biner. Aşk ve özlem dolu olarak Radha'yı ararken, yaptıkları oyunun işlemesinden hoşnut gopiler birden "fil"i bozarlar." (Schimmel: 189)

Hint felsefesinde önemli bir yere sahip olan dokuz sayısının eserin ismindeki mandaladan yola çıkarak romanımızın çözümlemesinde kullanılması bu sebeple anlamlıdır. Kahraman bakış açısıyla yazılmış olan roman da dokuz bölümden oluşuyor. Burada Isabel'in ve ona âşık olan Tadeus'ın çektiği acı anlatılıyor. Değerli bir mücevherin peşinde oluşan Tadeus, dokuz katmanlı bir yolculuğun içinde buluyor kendini. Isabel'i bulmak için dokuz ayrı kişiyle görüşüyor. Isabel onun Radha'sı, o da onun Krişna'sı oluyor. Isabel'i bulmak için gittiği her mekân onun Vrindavana Ormanı'na dönüşüyor. Karşılaştığı ve Isabel'i sorduğu her kişi, bir fili oluşturan gopiler oluveriyor. Sonunda fil birden bozuluveriyor ve Tadeus'un yolculuğu da böylelikle sona eriyor.

Tadeus, bu yolculuğu şu sözlerle anlatıyor: "Amacım özdekdeş çemberler çizerek en sonunda tam ortaya ulaşmak, diye yanıtladım. Anlamıyorum, dedi. Renkli tozlarla çalışıyorum, dedim, bir sarı çember, bir mavi çember, tıpkı Tibet uygulamasında olduğu gibi çemberler merkeze doğru gittikçe daralır, ben de merkeze varmak istiyorum. Amacınız ne? diye sordu. Ben de bir sigara yaktım. Çok basit, dedim, bilince ulaşmayı amaçlıyorum..." (sayfa: 71-72) Tadeus, gençliğinde sevdiği kadını aramaya eksik olan tarafını tamamlamak ve bilince ulaşmak için çıkmıştır. Isabel, onun en büyük eksik parçası ve bilincidir.

Birinci Çember - Çağrışım:

Roman Lizbon'da başlar. Tadeus adlı bir adam Lizbon'daki bir kafeye girer. Bilardo oynayanları izlerken yaşlıca bir adamla tanışır. Adam şivesinden yabancı olduğunu anlayıp niçin Lizbon'a geldiğini sorduğunda bir kadını aradığını söylüyor. Bu kadınla görüşmek ve Isabel'in hayatıyla ilgili gerçeği öğrenmek üzere yola çıkıyor. Görüştüğü kadın Monica'dır. Geriye dönüşle Monica ve Isabel'in arkadaşlık geçmişleri anlatılıyor ve Monica'nın Isabel ile olan arkadaşlık münasebetinden bahsediliyor. Monica, Isabel ile Amarante'deki Isabel'in ailesinin evinde mutlu bir çocukluk dönemi geçirmişlerdir. Isabel, bir trafik kazasında ailesini kaybedince hayatları değişidir. Tekrar karşılaşmaları üniversite hayatını bulur. O klasik edebiyatı seçerken Isabel modern diller bölümünü seçmiştir. Bu yolla sol oluşumlarla tanışır. Hatta çeşitli toplantılara katılarak faşist lider Antonio de Oliviera Salazar karşıtı yazarlarla görüşmeye başlar. Bu sırada tanıştığı biri İspanyol ve diğeri Portekiz iki erkekle dost olan Isabel bir gün ortadan tamamen kaybolur ve hakkında

hamile olduğu, bunalıma girdiği dedikoduları çıkar. Kimisi ise Angola'ya, devrimci mücadeleye katılmaya gittiğini söyler. Bir gün Diaro de Noticias adlı gazetede arkadaşı için Carcais'teki bir kilisede yedinci gün duası yapılacağını öğrenir. Derhal oraya gider. Rahiple görüşür. Rahip onu çocukluğundan beri tanıdığı ancak nasıl öldüğünü bilmediğini, nereye gömüldüğünden haberdar olmadığını, arkadaşlarının kendisine bir miktar para vererek duasını okumasını istediklerini belirtir. Monica, Tadeus'a bunları olduğu gibi anlatır. O da ailesini kaybettikten sonra Isabel'e annelik yapan Brigida Teixeira adlı dadısıyla görüşmeye karar verir. Bu bölümde Isabel'in özgür bir kadın olarak yaşama isteği, kendini arayışı ve bu arayış sebebiyle bir mücadeleye girdiğini görüyoruz. İçindeki kendini bulma ve farkındalığına ulaşma gücü ortaya çıkmış oluyor. Böylelikle mandalanın birinci çemberi oluşuyor.

İkinci Çember – Yönelim: Monica'dan bu bilgileri alan Tadeus, Isabel'in dadısının yanına gitmek üzere Lizbon'a döner. Kadın, onu Amarante'deki evde hiç hatırlamadığını söyledikten sonra Isabel'in yetişkin bir kız olana kadar yaşadıklarını anlatır. Annesinin devam ettiği kilisedeki rahibin tutuklanışını, rahibi kurtarmak isteyen annesinin yaşadıklarını anlatır. Isabel'in de en son kendisine geldiğinde polisin kendisini aradığını söyleyerek sığındığını, daha sonra ayrıldığını, aracı adını verdiği kızlardan kendini soran olursa güvendiği bir kız arkadaşında kaldığını söylemesini isteyerek oradan ayrılır. Tadeus böylelikle Isabel'in izini sürerken mandala çemberinin birini daha tamamlamış olarak oradan ayrılır.

Üçüncü Çember – Özümseyiş: Lizbon'da bir bara giren Tadeus, Isabel'i düşünürken bir yandan içmeye başlar. Daha sonra oradan çıkıp Isabel'in üniversiteden arkadaşı olan müzisyen bir kadınla görüşmek üzere Hot Dog adlı mekâna gider. Kadın sahneye çıkıp saksofonuyla güzel bir caz parçası icra eder. Garsona onunla görüşmek isteğini belirtir. Kadın ikinci şarkıdan sonra Tadeus'un yanına gelir. Aslen Amerikalı olduğunu, saksofon çalmak konusunda kendisini yüreklendirenin Isabel olduğunu ve onun üniversitedeyken yönetim karşıtı öğrenci derneklerine üye olduğunu, yasaklı kitaplar okuduklarını ve Caxias Cezeevi'ne atıldığını, sonra da burada intihar ederek öldüğünü öğrendiğini anlatır. Tadeus ise buna inanmadığını ve onu bulmak istediğini anlatır. Bunun üzerine Tecs, cezaevinde ona yardımcı olduğunu bildiği Cabo Verdeli,

adı Almeida olan bir gardiyandan bahseder. Bu ipucundan yola çıkan Tadeus, adamla görüşmeye karar verir. Mandalanın üçüncü çemberi de tamamlanır.

Dördüncü Çember – Yeniden Bütünleşmek: Reboleira'ya gelen Tadeus, Gardiyan Almeida'nın evini bulur. Ondan Isabel'in başına gelenleri öğrenmek ister. Önce bildiklerini anlatmaktan çekinen bu yaşlı adam, içtiği içkinin verdiği cesaretle Isabel'in söylendiği gibi intihar etmediğini, Magda diye takma isim kullandığını, cam kırıkları yiyerek intihara kalkışan kızın bir başkası olduğunu anlatır. Isabel'i oradan kurtarmak için intihara kalkışanın kız kardeşi olduğunu söylemesini tembihlemiştir. Bu yolla cezaevinden ambulansla çıkan Isabel, hastaneye vardıktan sonra kaçmıştır. Tadeus, bunu kimin planladığını sorduğunda örgüt yanıtını alır. Almeida'ya bu emri veren kişi Flores Meydanı'nda bir fotoğraf stüdyosu olan Bay Tiago'dur. Tadeus bunun üzerine Bay Tiago ile görüşmek için oradan ayrılır. Dördüncü çember de tamamlanmış olur. Öğrendiği bilgiler, kafasındaki bilgi parçacıklarını bir bütün haline getirmiştir. Artık sevdiği kadının başına gelenler hakkında gerçek bilgilere sahiptir.

Beşinci Çember – İmge: Flores Meydanı'na gelen Tadeus, Bay Tiago'nun yerini bir kasaba sorar. Ondan kuşkulanan kasap, önce bir şey söylemek istemez. Kendisini Almeida'nın yolladığını söyleyince kasap, ona Bay Tiago'nun taşındığı yeni adresi verir. Kasabın verdiği adrese giden Tadeus, Bay Tiago'yu bulur. Ona Isabel hakkında ne bildiğini sorar. Doğrudan lafa girmeyen Tiago, ona bazı fotoğraflar gösterir. Bunlardan biri de Isabel'e aittir. Tadeus'a b fotoğrafın bir anı yakalayıp bıraktığı için ölümü simgelediğini, belki de aslında yaşamı simgeleyebileceğini söyleyerek mesleğini felsefi bir açıdan yorumlar ve sözü Isabel'e getirir. Bu imgeyle yaşamla ölüm arasındaki çembere gönderme yapmaktadır. Daha sonra sözü uzatmadan konuya girer. Hastaneye vardıktan sonra gerçekten adı Magda olan kişinin onu o akşam Hong Kong'a giden bir uçağa bindirdiğini, Makao'da veya Coloane Adası'nda oturan Katolik bir rahibin yanında olduğunu, bu rahibin ise adını bilmediğini söyler. Tadeus bunları öğrenince oradan ayrılır. Böylelikle Isabel'in peşinde olan Tadeus bir çemberi daha çizmiştir.

Altıncı Çember – İletişim: Makao'ya Isabel'in izini sürmeye giden Tadeus, Camoes Mağarası'nda bir akşam Magda'nın ruhuyla konuşur. Tıpkı bir şaman gibi öte dünyadan bir ruhla konuşan Tadeus, yarasa kılığındaki Magda'yla olan sohbetinde Isabel'in Estrela Bazilikası'na bakan bir otel odasında aşırı dozda ilaç içerek intihar ettiğini öğrenir. Fakat buna inanmadığını, Isabel'in izini sürdüğünü söyler. Bunun üzerine Magda'nın ruhu, yarasanın dilinden Isabel'i Coloane'de bir cüzzam hastanesinde görev yapan Peder Domingos'a yolladığını anlatır. Ertesi gün yemek yediği restorandaki Çinli yaşlı kadından şehir merkezindeki papazın yerini öğrenir. Papazla konuşmasında Peder Domingos'un öldüğünü öğrenir. Ona Hayalet Şair adında animist bir kişinin yardımcı olabileceğini söyler. Böylelikle altıncı çember de tamamlanmış olur.

Yedinci Çember – Geçicilik: Boa Vista Bulvarı'ndaki evindeki Hayalet Şair'i bulan Tadeus, Isabel'i nasıl bileceğini sorar. Ruhlarla iletişime geçmek için afyon içip transa geçen şair, uyandığında onun Wilhelm Tell'in ülkesindeki bir dağ şatosunda olduğunu söyler. Yanında da bir Hintli gurunun bulunduğunu belirtir. Yedinci çember de çizilmiş olur.

Sekizinci Çember – Genleşme: İsviçre dağlarındaki manastıra gelen Tadeus, burada Lise adındaki bir kadınla tanışır. Akşam yemeğinde Lise kendi hayat hikâyesinden bahseder. Çocuğunu kaybettikten sonra kendini işine adayan bir astrofizikçidir.

Kandarpa

Evrendeki bitmek bilmez genişliğin kendinde uyandırdığı sonsuzluk hissine kulak vermiş ve buralara kadar gelmiştir. Tadeus'u da aslında buraya getiren bu arayıştır. Bir yerlerde hâlâ Isabel'den ayrılmasının kendinde yarattığı boşluk hissini doldurmak ve ferahlamak istemektedir. Daha sonra Lama ile görüşen Tadeus, onun Napoli'de olduğunu öğrenir. Lama, çizdiği çift çember içerisindeki aydede yüzünün oraya vardığında kendisine kılavuzluk edeceğini söyler. Tadeus, Napoli'ye doğru yola çıkar. Artık sonsuzluğuna ulaşmasına az kalmıştır ve bu yolda sekizinci çemberini de çizmiş olur.

Dokuzuncu Çember – Dönüş: Riviera İstasyonu'na varan Tadeus, burada yaşlı bir kemancıyla karşılaşır. Ona sol yayınlar basan yayınevini ve bu yayınevinin bir patlamada nasıl yok olduğunu anlatır. Isabel'in fotoğrafını alır ve kumdan çizdiği çemberin ortasına koyar. Caddenin biraz aşağısında Isabel görünür ve Tadeus'u alıp bir banka otururlar. Setubal'dan Arrabida'ya giden vapurda kendisine veda ettiği geceye götürür Tadeus'u. Ona veda ettiği için kendisini suçlu hissetmemesini, artık yoluna devam edebileceğini ve bunun son görüşmeleri olduğunu söyler. Eğer kendinden geriye kalan son bir şey görmek isterse mezarınını ziyaret edebileceğini söyleyerek yerini tarif eder. Tadeus'un yanından ayrılır ve Tadeus kendini kemancının yanında buluverir. Çizdiği kumdan çemberi üfleyerek silen kemancı kemanını alıp Beethoven'ın "Veda, ayrılık, dönüş" adlı sonatını çalarak oradan ayrılır. Tadeus, yıldızlara bakarak sevgilisine veda eder ve dokuzuncu çember de çizilmiş, artık mandala sone ermiştir.

Romanda Tadeus'un yaşadığı eski bir aşk hikâyesinin ruhsal olarak kendisinde yarattığı istenç sonucu çıkılan bir yolculuk vardır. Kendisine tesir eden bu gücün onu bilinç alanına çekmesiyle çıktığı yolda her bir kahraman onu Isabel'e yönlendiren birer rehber varlıktır. Her bir adımda Isabel'in hikâyesini derinlemesine öğrenir ve onun ruhunu kendi ruhunda özümsemeye başlar. Bu onda algı kapılarını açan bir mistik uyanışa da sebep olur. Mandalanın her bir çemberinde biraz daha sonsuzluğuna açılan eşikleri geçmektedir. Öyle ki beşinci bölümde Camoes Mağarası'nda tıpkı bir şaman gibi ruhani varlıklarla temasa geçer ve Isabel hakkındaki gerçekleri öğrenmeye biraz daha yaklaşır. Tıpkı Platon'un mağara alegorisinde olduğu gibi söylenenlerin ardındaki Isabel gerçeğini ruhsal olarak duyumsar ve edindiği bilgiler ruhunda yeniden bir bütünleşme sağlar. Tiago'dan aldığı fotoğraf ona Isabel'e ulaşmasında yardımcı olan ruhsal bir aracı olur. Ruhani âlemle iletişimini sağlayan bu fotoğraftır. Hayalet Şair de bu fotoğrafla öte âleme geçerek ona Isabel'in ölmeden önce son olarak kaldığı yeri tarif eder. Fakat Tadeus bundan habersizdir. Sekizinci çemberde artık kendi sonsuz evrenine açılan son eşiği Lama'nın çizdiği çift çemberle aşar ve Isabel'ine kavuşmak için son solculuğuna çıkacaktır. Kuma çizilen son çember ve Isabel'in fotoğrafı onu Isabel'le yaşadığı ayrılık anına götürür. Tüm

yolculuğu boyunca aslında kendini arayan Tadeus, Isabel'in ruhunun rehberliğinde bu gerçeğin farkına varır. Sevgiliye edilen son veda onun kendi evrenindeki sonsuz yolcuğunun ilk anıdır. Çizdiği her mandala çemberi aslında tek bir çemberden ibarettir ve tamamladığı yolculuğu bu çemberi tamamlayarak kendisini bulmasını sağlamıştır. Tadeus'un sınırsız olan bu evrenini aslında roman kahramanı Lise, bize 112.sayfada anlatmaktadır:

"...bütün dünyayı dolaştım ve sonunda Hindistan'a geldim, uzun süre kaldım ve kutsal bir metinde ana yönlerin sonsuz ya da bir çemberdeki gibi asılsız olabileceklerini okudum, bu cümle beni çok tedirgin etti çünkü bir gökbilimcinin elinden ana yönleri alırsan, geriye ne kalır? Böylece Hint felsefesini çalışmaya başladım, özellikle de kendini yitiren bir insanın evreni bütünleyici bir sanat gibi simgeleştirmek zorunda kaldığı, kısacası ana yönlere gereksinimi olduğu teorisini okudum, işte o yüzden buradayım, insan evrenin sınırlarına ulaşabileceğine inanamaz çünkü evrenin sınırları yoktur." Nitekim Tadeus da evreni olan Isabel'e ulaşamamıştır; çünkü Isabel artık bir vücut değil sınırları olmayan bir evrendir. Gopiler dağılmış, fil bozulmuş ve Tadeus yolculuğu için bindiği dokuz gopiden oluşan filden inerek gerçekle yüzleşmiştir.

Kaynakça

Anne-marie Schimmel, Sayıların Gizemi, **Çeviren:** Mustafa Küpüşoğlu, Kabalcı Yayınevi, İstanbul, 2000.

Antonio Tabucchi, Isabel İçin Bir Mandala, **Çeviren:** Semih Sayıt, Can Yayınları, İstanbul, 2015.

Öykü...

Yusuf Gürkan

Selam baba özledim seni, bugün her zamankinden çok... Sanki sokaklarda dolaşırken seni arıyordum. Bu pis şehir batarken kalbime. Acıtır yaralar bu kent beni. Sanki her gün doğumuyla incitir tekrar beni. Ararım arada duyarım sesini. Lakin özlemim hiç dinmez. O gün görmüştüm yürüyüş yaparken. Liseyi okuduğum okul binasının yanından geçerken. Gün batımı vaktiydi azalıyordu gölgeler sokaklardan. Yavaş yavaş insanlar çekiliyordu. O sırada o okula benim satın aldığım kasetleri dinleyerek arabamızla giderdik. Sohbetimiz koyu olurdu doğrusu.

HAYALET

Selam baba özledim seni, bugün her zamankinden çok... Sanki sokaklarda dolaşırken seni arıyordum. Bu pis şehir batarken kalbime. Acıtır yaralar bu kent beni. Sanki her gün doğumuyla incitir tekrar beni. Ararım arada duyarım sesini. Lakin özlemim hiç dinmez. O gün görmüştüm yürüyüş yaparken. Liseyi okuduğum okul binasının yanından geçerken. Gün batımı vaktiydi azalıyordu gölgeler sokaklardan. Yavaş yavaş insanlar çekiliyordu. O sırada o okula benim satın aldığım kasetleri dinleyerek arabamızla giderdik. Sohbetimiz koyu olurdu doğrusu. Seninle kim bilir ne derin müzik muhabbetine, piyasaya, ekonomiye, memleket meselelerine, menkul değerlere meğer ne çok şeyden bahsedermişiz. Ne çok konuşur muşuz... Şimdi günde en fazla 10 veya 15 cümle kurarak günü kapatıyorum. Halbuki doyasıya muhabbetin sohbetin olsa... Kim bilir ne kadar sevineceğim. İzlerin bir değil iki değil.

Mesela seninle bana spor ayakkabı aldığımız yeri dördüm geçerken. Hatırlasana ayakkabıyı tek başıma almıştım ve ayağıma küçük gelmişti. Sen de adeta kavga eder gibi, hesap sorar gibi mağazanın sahibiyle tartışıp ürünü geri almasını sağlamıştın. O günden sonra hep düşündüm herkesin sürekli yanında bir babasının bulunması lazım diye. Mesela ben kıyafet almak istemiştim. Annem de "Hadi şu genç adamın üstüne başına güzel bir şeyler alın" demişti. Sonra sen bana sordun; "Ne renk istersin?" diye. Ben de bir uzun kollu mevsimlik tişört, bir tane kot pantolon, bir tane de tenis ayakkabısı almıştık. Düşünebiliyor musun? Üstelik hepsinin rengi de siyahtı. Hayatımda ilk defa o çok istediğim siyah giyme olayı senin sayende olmuştu. O günü de unutamam mesela... Rüya gibi düşler diyarı gibi bir gündü.

Ofiste de her yerde anıların var. Mesela geçen gün eski CD'lerini buldum. MP3 CD'leri ilk çıktığında bu teknolojiyi ilk defa gören bizler akın etmiştik. CD'nin kapasitesi kasetin çok üstündeydi. Kaset en fazla 10-12 eser alırken CD ise yüzlerce şarkı alırdı. Albümler bir araya gelerek, bir sanatçının komple Diskografisini içerirdi. Hatta ilk defa CD' den seninle film izlemiştik. "Gladyatör" adlı film nasıl unuturum. Hatırlasana o zamanlar bilgisayarlar 64 Megabayt Ram'lere sahipti. Film CD' sini taktın mı oynatamazdı. İlk defa 128 Megabayt Ram' in çıktığı zaman filmleri izleyebilir olmuştuk. Doğru ya şimdi bilgisayarlar uzay çağı gibi neonlu ışıklı gigabaytlarca ram terabaytlarca hafızası var. Ama günlerin sıcaklığı güzelliği, imkansızlığı yok. Çok gelişti teknoloji. Ne kadar iyi bir bilgisayarın olsa da insan yine de babasını arar, özler. Hele ki bilgisayar insana babasını o günleri, çocukluğunu hatırlatıyorsa. Bir gün demiştin ki; "Bu ofiste Video oyunlarını oynayabilirsin, ne de olsa burada bilgisayar var." İşte o zaman baba, bir çocuğun kalbini fethetmiştin. O sevinci başka bir şeyde bulmak zor. Dediğim gibi anılar çok. Ofiste çay demlendi mi ilk bardağı hep sana ayırırdım.

Boş geçen zamanlara üzülürüm. Sohbetin muhabbetin olmadan. Şu an ayrıyız, ayrı şehirlerde başka zamanlarda, diyarlardayız. Sen; artık tıpkı bir hayalet gibisin düş dünyasından. Arada bir varlığınla gerçek

hayata gelen. Çoğu zaman ise olmayan bir gölge gibi. Telefonda gördüğüm, duyduğum bir ses misin artık? Dijital sınırlarda. Neyse bu düşüncelere sonra devam ederim. Bugün bize geleceksin. Muhtemelen köyde yaptığın şeyleri anlatacaksın. Tarım ve hayvancılıkla ilgili. Seninle rahatlıkla muhabbet ettiğim günleri özlüyorum. Şimdi her görüşümde arada boşluklar olduğu için. Konuşmak için gerekli samimiyeti tekrardan sağlamak durumundayız.

Evet geldin... Geldin ve tıpkı bir yabancı gibi salona eğreti bir şekilde oturdun. Sanki her an kalkacak gibi. Bir intihar gibi. Sanki bir yabancı gibi koltuğun kenarına oturup hikayeni anlattın. İlginç konular olmasına özen gösteriyordun. Biraz alışık olmadığım bir şekilde anlattın, hikayeni anlattın ilginç şeyler anlattın. Tıpkı bir konuk gibi misafir gibi oysa baba sen benim canımdan parçasın. Sen benim krallığımsın. Nasıl olurda bir yabancı gibi oturup bir şeyler anlatırsın? Nasıl olurda o en güzel yılları beraber yaşamamışız gibi kenardan konuşursun. Bu beni yaraladı baba sinir oldum. Yabancı değilsin ki sen bu evin en tanıdığısın. Neyse baba yine uzattım günlüğü tutmayı. Sonra devam ederim.

O gece günlüğümü yazıp yatmaya hazırlandım. Ay ışığı yavaşça gözlerimi okşuyor. Yalan ve acı dolu dünyaya alıştırıyordu. Nasıl olsa her sabah olduğu gibi güneş tahtından kalkacak ve ordularıyla Ayın hükümdarlığını yenecek. Gece ve gündüz döngüsü tıpkı bir savaş gibi. Işık ve gölgelerin savaşı. Hayaletlerin, hayallerin ve gerçeklerin savaşı her hayal zamanı gelince gerçeklere yenilir. Bu da tıpkı bir savaş gibidir. O sırada yıldızları izliyordum ve bu belirsiz uyku dolu hülyalara dalmıştım. Düşünceler aklımı karıştırmıştı. Tam o sırada gökyüzünde yıldızların arasında bir gölge gördüm. Sakallı bir yüz şeklinde hayalete, nebulaya benzer bir insan yüzü. Daha dikkatli bakınca bunun babamın yüzü olduğunu gördüm. Bana doğru yaklaştı. Bu gece vakti terasta oturmuş sigaramı içerken zamanı mıydı şimdi hayalet görmenin? Neyse yaklaştı ve konuşmaya başladı.

"Merhaba oğlum nasılsın?"

"İyidir, neden bir hayalet gibisin? Yine mi halüsinasyon görüyorum?"

"Hayır bu benim ruhani formum, senin bana duyduğun sevgi ve saygıdan oluştum ben"

"Bu akşam tıpkı bir yabancı gibiydin gece kaçar gibi memlekete döndün neler oluyor ailemize baba? Söyle bana"

"Oğlum bu çok doğal çünkü ben unumu eledim eleğimi astım. Emekli maaşıyla geçinir oldum. Şu alev, alev yanan şehre bir bak... O benden geçti. Beni bıraktı geride ve o artık sana emanet. Ailemizi bir arada tut, sevinçlerine ortak ol, üzüntülerini paylaş, dertleriyle dertlen. Benden sonra senin zamanın gelecek. Sen de tıpkı benim gibi yükseleceksin. İnsanlar büyük işler başarmak için doğar, yükselir ve çöker. Benim için çöküş başladı, hepsi bu. Hani sana sohbetlerimde diyordum ya yokuş aşağı gidiyoruz artık. Zaman bize karşı. Her şey bir gün kül olur yok olur. Benden sonra sen yükseleceksin. Senin zamanın gelecek. Hayat ne de güzeldir zamanın gelince. O an sana öğrettiğim şeylerle sen hükmedeceksin. Bu şehre, ailemize, hepsine..."

"Böyle konuşma veda eder gibi"

"Öyle ama oğlum hayatın gerçeği bu. Senin uykun kaçmış duyduğuma göre. Zaten seni uyutmak için geldim"

Dedi ve o hayali ruhani sureti; toz partiküllere dönüştü. Bu partiküller ve düş tozları döne döne yanıma kadar geldi. Vücudumu sardı, yavaşça vücuduma nüfuz etti. Birden uykum geldi. Bir nebulanın sönmüş hali gibiydi. Ölü bir yıldız gibi... Sonra ben hayatımda tatmadığım kadar güzel bir uyku çektim. O günden sonra da uyku problemim olmadı. Doktorlara söylesem sen çıldırmışsın derler. Fakat ben babamın düşsel hayaliyle konuştuğumu iyi biliyorum ve hatırlıyorum. O gece o tıpkı bir nebula gibiydi, hayalet gibiydi ve o benim her zaman kahramanımdı.

Gökcan Ablak

CÜCELER – (Dwarfs)

Aslında cüceleri Tolkien dünyasıyla mı anlatmak daha uygundur yoksa Warhammer – Warcraft gibi oyunlardaki karakterler ile mi yoksa Tolkien ile başlayan fantastik kitapların içeriklerinde betimlenen anlamları ile mi.

Cüceler kısa boylu, tıknaz, enine doğru geniş ve kaslı bir fiziksel özellik gösterir. Bazı çizim betimlemelerinde saçları sarı, turuncu , kahverengi veya siyatır, kazınmış saçlar veya mohikan tarzında (Berzerk) saçları ile karşımıza çıkarlar, saçları ve sakalları genelde uzun ve örülüdür. Sakallarına ve saçlarına değerli demirden veya çelikten işlemeli takılar takarlar, yüz yapıları ise koca burunlu olup kalın kaşlı minik gözlüdür. İnsan ırkından daha uzun ömürlüdürler, yaklaşık 300-400 yıl arası.

Aslında cüceleri Tolkien dünyasıyla mı anlatmak daha uygundur yoksa Warhammer – Warcraft gibi oyunlardaki karakterler ile mi yoksa Tolkien ile başlayan fantastik kitapların içeriklerinde betimlenen anlamları ile mi. Bu konuda tam bir bilgi veremeyeceğim, çünkü tüm bu cüce betimlemeleri çoğunlukla birbirlerine benzer özellikler içermektedir. Nedir bu benzer özellikler , birlikte genel olarak inceleyelim.

Cüceler kısa boylu, tıknaz, enine doğru geniş ve kaslı bir fiziksel özellik gösterir. Bazı çizim betimlemelerinde saçları sarı, turuncu , kahverengi veya siyatır, kazınmış saçlar veya mohikan tarzında (Berzerk) saçları ile karşımıza çıkarlar, saçları ve sakalları genelde uzun ve örülüdür. Sakallarına ve saçlarına değerli demirden veya çelikten işlemeli takılar takarlar, yüz yapıları ise koca burunlu olup kalın kaşlı minik gözlüdür. İnsan ırkından daha uzun ömürlüdürler, yaklaşık 300-400 yıl arası.

Savaşlarda korkusuzdurlar, yere sağlam basan, inatçı ve sonuna kadar direnen bir özelliğe sahiptirler, kendi vatanları için ve kendi akrabaları için korkusuzca her savaşa atılacak deli cesaretleri vardır, zırhları kalın ve dayanıklıdır, bu kaslı cüsseleri sayesinde onlar için bu zırhlar pek ağır değildir, özellikle kullandıkları silahlar arasında baltalar en çok sevdikleri silahlar arasındadır, ama yine de mızraklı kalkanlı veya çift baltalı, kılıç, uzun menzilde ise arbalet veya tüfek te kullanan birimleri mevcuttur. Teknolojik gelişimlere merakları vardır, bu anlamda bir çok farklı silah tasarlarlar, onlara bir nevi mucit de demek benim için doğru bir tanımdır, çünkü taşlar, demirler, yanan kor ateş ile aralarında sıkı bir bağ vardır. Çoğunlukla dağların derinliklerinde yaşarlar, kendilerine muazzam yer altı şehirleri inşa ederler, bu ise taşları oymadaki hünerleri ile doğrudan bağlantılıdır, taş işçilikleri yanında değerli mücevherleri işlemeleri de ayrı bir sanat eseri niteliğindedir.

Çoğu zaman aksi ve huysuzdurlar, dış dünyadaki ırklarla araları genel olarak pek iyi değildir, ama yine de ticaret yapmaları gerektiğinden bu anlamda kendi huylarını kontrol etmek zorunda kalırlar.

Büyük salonlardaki yemek masalarında müzik eşliğinde şarkı eğlence yemek ve akıp giden bira ahengiyle kahkahaların, hüzünlü anıların ve kadim cüce savaş ve hikayelerin anlatıldığı bir atmosfer ile karşı karşıya kalırsınız.

Cüceler , fantastik dünyanın inatçı savaşçılarıdır…

Atilla Bilgen

"Ben Korkmaz. Korkmaz Gözükara. Kapıyı açar mısın lütfen."

"Eren'ciğim iyi akşamlar. Biliyorum vakit hayli geç oldu. Gecenin bu saatinde seni rahatsız etmek istemezdim, ne var ki çaresizim. Kendi kendime ne yapayım, ne edeyim diye düşünürken aklıma geldin. Müsait değilsen söyle hemen giderim."

BAVUL

"Ben Korkmaz. Korkmaz Gözükara. Kapıyı açar mısın lütfen."

"Eren'ciğim iyi akşamlar. Biliyorum vakit hayli geç oldu. Gecenin bu saatinde seni rahatsız etmek istemezdim, ne var ki çaresizim. Kendi kendime ne yapayım, ne edeyim diye düşünürken aklıma geldin. Müsait değilsen söyle hemen giderim."

"Pek hayır değil be Eren'ciğim. Zaten halimden belli değil mi? Gecenin bir yarısı elimde bavulla kapına dayanmışım…"

"Evi terk etmedim. Sanırım. İşin doğrusu ne halt ettiğimi ben de bilmiyorum! Gerçi laf aramızda bunu yapmayı çok isterdim! Çocukluk arkadaşımsın. Evlendiğimiz günden beri eşimden neler çektiğimi en iyi sen bilirsin. Azıcık bir cesaretim olsa şimdiye kadar çoktan "Yeter senden çektiğim kadın!" diye bağırır ve suratına kapıyı çarpardım. Ancak gördüğün gibi hayaller başka, hayat bambaşka."

"Haklısın. Elinde bavulla kapıma dayansan ben de böyle düşünürdüm. Keşke öyle olsaydı! O zaman belki "Ulan Korkmaz bile zincirlerini kırdıysa, ben neden tırsıyorum?" der ve o gazla evde

yönetimi ele geçirirdin. Görüyor musun bir taşla iki kuş."

"Boşuna inkâr etme Eren'ciğim. Biz kırk kişiyiz birbirimizi biliriz."

"Tamam. Benim durumum senden daha kötü! Zaten şu bavulun içinde tek bir kıyafetim bile yok. İçi silme karımın giysileriyle dolu. Görevim bunu taşımak! Hepsi bu!"

"Yok yok telaşlanma. Arkamdan eşim gelmiyor! O evde. Burada olduğumu bile bilmiyor."

"Neden mi yanına geldim? Aslında her şey birdenbire oldu. Daha birkaç saat önce eşimle tatilden dönüyorduk. O sırada birisi bu gece sana geleceğimi söyleseydi "Ne alaka?" der, güler geçerdim. Ama gördüğün gibi buradayım! Oysa uçaktayken bir an önce eve gidip uyumaktan başka bir şey düşünmüyordum. Malum yarın iş günü. Masamda dosyalar birikmiştir. Daha doğrusu biriktirilmiştir! Sağ olsun arkadaşlar her işi benim yapmama alıştıklarından, yokluğumda "Korkmaz halleder." diyerek dosyaları hasıraltı ediyorlar. Böyle konuştuğuma bakma, alıştım artık! İşte bu yüzden erken yatıp yarın zinde bir şekilde mesaiye gitmek istiyordum."

"Şu an yatağımda olmayı ben de çok isterdim, ama içeriye bile giremedim ki yatağa gireyim! Aslında eve çok yaklaşmıştım. Kapının önüne kadar gelmiş, anahtarlarımı çıkartmış kilide sokmaya hazırlanıyordum."

"Hayır. Kilit bozulmamıştı. Anahtarı çevirdiğim sırada telefonum çaldı ve olaylar beni senin yanına getirdi."

"Tamam. Konuya hemen geliyorum. Az evvel dediğim gibi Antalya'da tatil köyündeydik. Oraya gideceğimizin akşamı işten çıkıp doğruca eve gittim. Benimki de laf iste! Başka nereye gidebilirim? Beş dakika bile geç kalsam bizimki anında canıma okur! Eşim valiz hazırlama gibi gereksiz işlerle uğraşmadığından ben gelmeden eşyalarını çıkartmış yatağın üstüne koymuştu.
Bir şeyler atıştırdıktan sonra giysilerimi hazırladım ve gardırobun üstünden her yerde sıklıkla görebileceğin siyah renkli bavulu indirdim. Aslında olayların sorumlusu bu standart bavul! Bunun yerine alacalı bulacalı bir şey alsaydım şimdi yatağımda uyuyor olacaktım. Ama bazen insanın cimriliği tutuyor. Bu denli hayati konularda sen sen ol paraya acıma kardeşim!"

"Abartmıyorum. Bavul gerçekten hayati bir konudur! Bu yüzden alırken karışma olasılığı yüksek siyah, lacivert bavullar yerine farklı renkleri tercih et. Olmadı renkli kılıf alıp onunla kapla. Bunu da beceremediysen dikkat çekici bir etiket kullan. Bunların hiçbirini yapmadıysan valizini banttan çıkış noktasında bekle."

"Gül gül sen. Başıma gelenleri duyunca haklı olduğumu görüp utanacaksın. Neyse lafı uzatmadan konuya döneyim. Tatil köyünde alt tarafı beş gün kalacaktık. Günün büyük kısmı deniz kenarında, havuz başında geçeceğinden alacağın eşyalar belli. İki mayo, birkaç tişört ve şort. Gelgelim

MKAANS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

eşimin giysileri yatağın üstünü silme doldurmuştu. Beş gün için beş ayakkabı aldığını söyleyeyim gerisini sen tahmin et artık. Haliyle eşyaları koca bavula zor bela sığınca benimkileri ufak bir çantaya koydum. Artık hazırdık. Bir taksi çağırdım ve doğruca havaalanına gittik."

"Tamam. Hızlanıyorum. Antalya'da uçaktan inip valizlerimizi almak için bandın yanına gittik. Çoğul kelimesi kullandığıma bakma, tabi ki ben gittim. Eşim uçakta çok yorulduğunu söyleyip bir banka oturdu. Neyse sonunda valiz çıkış noktasında gözüktü. Almak için yanına gideceğim sırada bir kadın onu kapmaz mı? Telaşla hemen yanına koştum ve her zamanki nazik kısık sesimle "Pardon" dedim. Tınmadı. Bunun üzerine "Hanımefendi bir yanlışlık var." dedim. Oralı bile olmadı. Arkasında çaresizce çırpınırken bavula sıkıca yapıştı ve bandın başında bekleyen kocasına gelmesi için seslendi. Göz göre göre bavul elden gidiyor! Bir daha "Ama hanımefendi…" dedim. Ne diyorum diye dönüp bakmadı bile."

"Neden mi bağırmadım? Ne olursun beni tanımıyormuş gibi konuşma. Bırak kadını bir çocukla bile yüksek sesle konuşamam."

"Evet, parmağımla sırtına dokunup dikkatini çekebilirdim. Ama ya karım görseydi! Düşünebiliyor musun gözünün önünde bir kadını elliyorum! Kesin bana o an kelime-i şahadeti söyletirdi!"

"Ne yapacağım çaresizce kendi kendime çırpınıp durdum. Allahtan kocası kendi valizleriyle yanına geldi. O zaman bir karışıklık olduğu anladı ve benimkini bıraktı."

"Yok. Giderken bile varlığımdan haberdar değildi! Bavulu kaptırsaydım eşimin elinden canlı kurtulamayacağımı bildiğimden, bunu kafaya takmadım."

"Kapına dayanmamın sebebi elbette bu değil. Şimdi oraya geliyorum. Ama istersen böyle kapı önünde anlatmayayım. İçeri mi girsek acaba?"

"Asıl ben özür dilerim. Eşinin uyuduğunu tahmin etmeliydim. Tabi ki onu rahatsız etmek istemem. Neyse dönüş günü, yani bugün eşyalarımızı topladım ve bavula yerleştirdim. Bavullar karışmasın diye de sapına beyaz bir poşet bağladım. Bak hala üzerinde duruyor. İçim rahat uçağa bindik. İstanbul'a varınca bandın çıkış noktasına gidip bekledim. Şansıma ilk olarak bizimki geldi. Küçük çanta yanımda olduğundan kaptığım gibi soluğu eşimin yanında aldım Sonra da bir taksiye binip eve geldik."

"Az evvel de belirttiğim gibi maalesef içeri giremedim. Kapıyı açacağım sırada telefonum çaldı. Alıp baktım; tanımadığım bir numara. Açtım. Bir bey "Korkmaz Bey mi?" diye sordu. "Evet. Buyurun." dedim. "Bavulunuz yanınızda mı?" diye sordu. "Elbette." dedim. "Karışmış olabilir mi?" diye sordu. Dönüp baktım. Rengi siyah. Sapında beyaz bir poşet var. Karışmış olması

mümkün değil. "Hayır." dedim. Teşekkür edip kapatacağına kontrol etmem için ısrar etti. Bu arada eşim "Kim o? Ne istiyor?" diye sorup duruyor. Elimle bir şey yok diye işaret edip bir daha baktım ve "Eminim." dedim, Ama adamı ikna edemedim. Bu kadar emin konuşması karşısında içime bir şüphe düştü. Eğilip dikkatle inceledim. Rengi, boyu, poşeti aynıydı, ancak kilidi farklı yerdeydi. Bunu fark etmemle birlikte başımdan aşağıya kaynar su döküldü. O telaşla "Haklısınız efendim. Yanlış bavul almışım." dedim ve adamın bağırmasını bekledim. Umduğumun aksine yumuşak bir ses tonuyla "Öyle olduğunu tahmin etmiştim. Zira bantta bir tek sizin bavulunuz kalmıştı ve tıpkı benimkisi gibi lacivertti ve sapına beyaz poşet bağlanmıştı. Telefonunuzu da üzerindeki etiketten buldum." dedi. "Neredesiniz?" diye sordum. Havaalanında olduğunu söyleyince "Hemen geliyorum." dedim. Eşim soran gözlerle bana bakıyordu. Durumu anlatınca öyle bir söylendi ki, susturabilene aşk olsun. Söze nasıl böyle bir hata yapmamdan girdi, o an hangi kadına baktığımdan çıktı. Kaybolursa bana neler yapacağını ayrıntılı bir şekilde izah ederken anahtarları verdim ve koşarak asansöre gittim."

"Haklısın. O poşet yüzünden kartıştırdım. Neyse indim caddeye. Taksiler vızır vızır geçip gidiyor, ama hepsi dolu. Aradan beş dakika geçti; yok. On dakika geçti, yine yok. Geç kalmanın verdiği telaşla sinirlerim iyice gerilmişti ki, boş bir taksi gördüm. Hemen yola atladım ve durması için başladım kollarımı kuş gibi çırpmaya. Şansıma durdu. Bavulumu yerden almak için eğilmemle, nereden çıktığını bilmediğim bir kadın taksinin kapısını açtığı gibi içine atladı. Doğrulduğumda yola koyulmuşlardı bile. O an çok kötü oldum. Birisi söyle bir dokunsa kesin ağlardım. Arkalarından bakarken telefonum çaldı. Arayan havaalanındaki adam! Ne zaman geleceğimi sordu. Ayıp olmasın diye "Yoldayım."dedim. Telefonu kapattığımda büyük abdestim gelmişçesine kıvranıyordum. Çaresizce etrafıma bakınırken elli metre ilerde bir taksi müşteri indirmek için durdu. Valizi bıraktığım gibi yanına koştum. Beni görünce "Abi boşuna binme. Mesaim bitti. Eve gidiyorum." dedi. "Etme eyleme kardeşim. Bavul karışmış. Havaalanına acil gitmem lazım. Alıp hemen geleceğiz. Bak hem gidişin hem dönüşün garanti." diye yalvardım. Memnuniyetsiz bir ifadeyle dudak büktü. Sağ gözünü kapatıp tavana bakıp bir süre düşündü ve "Bak şimdiden söyleyeyim orada beklemem. Alıp geliriz. Sonra papaz olmayalım."dedi. "Kesinlikle" dedim ve o sırada valiz ayaklandı!"

"Tabi ki kendi kendine değil. Yoldan geçen iki serseri sayesinde! Durduk yerde emanet elden gidiyordu. O telaşla nasıl haykırdıysam bıraktılar ve kaçtılar. Koşarak bavulu aldım ve atladım taksiye. Allahtan yol boştu. Yarım saatte vardık. Telefonu çıkartıp adamı aradım. Üzerinde mavi renk bir tişört olduğunu ve taksi durağında beklediğini söyledi. Yanına gidince özür üstüne özür diledim. Genç

delikanlıydı. “Önemli değil. Olur böyle şeyler abi.” dedi. Poşetten dolayı yanıldığımı söyleyince güldü. Annesi de tıpkı benim gibi pimpirikliymiş. Poşet onun başının altından çıkmış. Taksici kornaya üst üste basınca vedalaştık ve eve döndüm.”

“Yanılıyorsun. O kafa karışıklılığıyla sana gelmedim.”

“Sorun mu nerede? Bavulda tabi ki! Asansörde giysilerin ucunun dışarıda olduğunu görünce içime bir kurt düştü. Zira oteldeyken güzelce yerleştirmiştim. Hemen açtım. İçi savaş alanı gibiydi. Beni beklerken açıp karıştırmış, üstüne üstlük içinden bir şeyler de almıştı. Zira tekrar kapatırken hiç zorlanmadım.”

“Kilitliydi. Ancak şifreyi değiştirmemiştim. Satın aldığım gibiydi; bir bir bir.”

“Haklısın. Büyük ihmalkârlık.”

“Bilmiyorum. İçinde o kadar çok eşya vardı ki, eksik ne bulamadım. Ancak kendisi baktığında anlar. Bir şey alınmışsa ben bittim kardeşim!”

“Telefonu tabi ki var. Hemen aradım zaten. Böyle bir şeyi ima etmeme bile çok bozuldu. Söylediğine göre banttan aldığında o haldeymiş. Günahı boynuna bagaj taşıyıcılarını suçladı. Söylediğine göre gözlerine kestirdikleri bavulu açıp beğendiklerini içinden alıyorlarmış. Öyle olsa bile bu saatten sonra bunu nasıl ispatlayacağım?”

“Doğru. Bavulu darmadağın görmesi bile çıldırmasına yeter. Hele içinden bir şey alınmışa… Bak orasını hayal bile edemiyorum. Bu yüzden alelacele kapatıp koşarcasına apartmandan çıktım. Serseri mayın gibi sokaklarda yürürken aklıma sen geldin ve gördüğün gibi yanındayım.”

“Aramaz olur mu, aradı elbet. Telefonu açar açmaz da “Bunca saattir neredesin?” diye bağırdı. Korkudan “Polis tutanak düzenliyor. Bu yüzden biraz gecikeceğim.” dedim. Şimdi bu da dert oldu bana. Çalınan bir şey varsa “Kontrol etmeden o tutanağı nasıl imzaladın?” diye bir daha canıma okuyacak.”

“Ne mi yapabilirsin? Şey… Belki öfkesi yatışana kadar birkaç gün beni misafir edebilirsin. Söz veriyorum varlığımı hissetmeyeceksiniz. Bir köşeye siner öylece kalırım. ”

“Demek karın yatılı misafir sevmiyor! Canın sağ olsun kardeşim. Peki, benimle beraber eve gelmeye ne dersin? Belki seni görünce fazla söylenmez. Bu gece bizde kalırsın. Sabah beraber çıkarız. Sonrasına Allah kerim!”

“Tabi garantisi yok. Durumu fark ederse sen de nasibini alırsın. Biliyorsun kızdığında gözü bir şey görmez. Gücü tükenene kadar eline geçeni atar, ağzı kuruyana kadar söylenir.”

“Demek bir tek bavulu toparlamama yardım edebilirsin! ”

“Şimdi nereye mi? Eve! Suçumu itiraf edip teslim olacağım. Hem belki bana öyle gelmiştir. İçinden bir şey alınmamıştır. İyi halim DE göz önüne alınırsa ufak bir fırçayla paçayı kurtarabilirim. Gecenin bu saatinde senin de başını ağrıttım. Hakkını helal et kardeşim. Belli mi olur belki bir daha görüşemeyebiliriz...”

Tolga Cücen

SÜPER KAHRAMANLARIMIZIN KISA TARİHİ

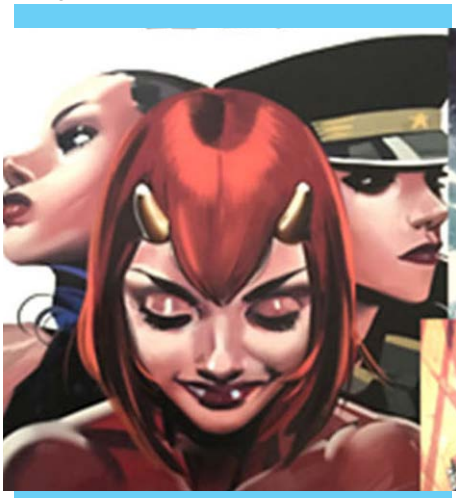

Ülkemizde çizgi roman okuyucusu oldukça erken bir tarihte süper kahramanlarla tanıştı. Ama tercihi genelde ya eli kılıçlı tarihi kahramanlar ya da fumetti (yahut fumettilere ilham olmuş Amerikan pulp) çizgi romanları oldu. Tüketici beğenisiyle şekillenen piyasada istikrarlı bir şekilde yayınlanabilen süper kahramanlar ise uzun yıllar boyunca bir elin parmaklarını geçmedi.

Ülkemizde çizgi roman okuyucusu oldukça erken bir tarihte süper kahramanlarla tanıştı. Ama tercihi genelde ya eli kılıçlı tarihi kahramanlar ya da fumetti *(yahut fumettilere ilham olmuş Amerikan pulp)* çizgi romanları oldu. Tüketici beğenisiyle şekillenen piyasada istikrarlı bir şekilde yayınlanabilen süper kahramanlar ise uzun yıllar boyunca bir elin parmaklarını geçmedi.

Belki de bu yüzden çizgi romancılarımız uzun yıllar süper kahraman üretmedi, bu türe pek yaklaşmadı. Buna teşebbüs edebilecekleri bir mecra bulmak da başka bir sorundu elbette. Gazeteler yerli üreticilerden birbirinin kopyası kılıçlı kahramanlar talep ediyordu, çizgi romanımızın bir başka üretim merkezi mizah dergilerinde ise zaten ciddi hikayelere nadiren yer veriyordu.

Bu yüzden süper kahramanlara yaklaşımımız çoğunlukla parodi ağırlıklı bir mizahi üretimle başladı. Gırgır ve türevleri mizahi dergilerde ve çocuk dergilerinde karikatürlerle, bantlarla başlayan **"kahraman parodisi"** süper kahramanları da içeriyordu. Bunlar kısa zamanda parodi çizgi romanlarını da doğurdular. En Kahraman Rıdvan *(1980)* doğrudan belli bir karakterin parodisi olmaktan ziyade değişik durumlarda kendini değişik kahramanlarla özdeşleştiren Rıdvan'ın maceralarını içeriyordu ve elbette süperler de Rıdvan'ın özendiği, taklit etmeye çalıştığı kahramanlar portföyü arasındaydı. Çizeri Bülent Arabacıoğlu'nun değme Frankofon kalitesinde ürettiği çizgilerle uzun yıllar Gırgır ve ardıllarında

Rıdvan'ı maceraları devam etti.

Kaptan Türk, Betermen ve daha nice çizgi kahramanlar-bantlar parodi formatında üretildi ama bunlar arasında belki de en orijinali bir Süpermen parodisi olan Fevkalbeşerdi. Memo Tembelçizer'in yazıp çizdiği Fevkalbeşer Osmanlı'da yaşayan bir süpermendi. Clark Kent misali gizli kimliğiyle *(Kemalettin Kunt)* Havadis-i Gündelik gazetesinde çalışmakta ve icap ettiğinde Fevkalbeşer kimliğiyle suçlularla boğuşmaktaydı. Yine Süpermen hikayesinde olduğu gibi Lamia Langırt isminde platonik bir aşkı bile vardı.

Bu damar/gelenek bugün bile sürmektedir, en güzel güncel örneği Kutluhan Perker'in yarattığı Hulki karakteridir kanımca. Sinirlenince devasa bir canavar Hulk'a dönüşmek yerine küçülen *(ama yine yeşile donen)* Hulki abidir kahramanımız. Eğlenceli bir Hulk parodisi olduğu gibi aynı zamanda büyük şehirlerin keşmekeşinde, gündelik hayatın zorluklarında sıkışmış insanın çaresizliğine de gönderme yapmaktadır.

Gerçek süper kahraman üretimimiz ise *(fanzinleri saymazsak)* çok sonraları geldi: Yazar Hakan Tacal ve çizer Mahmud A. Asrar tarafından yaratılan çizgi roman karakteri Pırılkız prototip bir süper

kahramandır. **"Iman Ltd"** ise yazar Hakan Tacal ve çizer Yıldıray Çınar tarafından yine aynı dergide yaratılmıştır *(Rodeo Strip dergisinde 2004-2005)*.

Aynı evrende geçen hikâyeler hem senaryo hem de çizimleriyle *(hem de crossover mantığıyla)* klasik süper kahraman çizgi romanlarıdır. Ama kurgusal bir mekân-zamanı baz aldığı için yerel değil evrensel anlamda *(ve herhangi bir comic book şirketinde yayınlanabilecek kalitede)* üretimlerdir. Bu anlamda

ilk yerli diyebileceğimiz süper kahraman ise belki de yine Tacal-Çınar tarafından yaratılan Karasaban'dır *(2003)*. Karabasan'ın yerel mitolojiden beslenmesi bu alanda kendisine ayrıcalıklı bir yer açmasına neden olur.

Yerel mitolojiden beslenen başka başarılı çizgi roman kahramanlarımız da var; örneğin Deli Gücük *(2009)* gibi. Ama Deli Gücük bir süper kahraman mıdır?

Süper kahramanın formüle edilmiş, herkesin üzerinde anlaşabileceği bir tanımı yok. Kelimenin doğası gereği insanüstü güçlere sahip bir kahraman olarak tanımlansa bile biliyoruz ki kimi zaman insanüstü güçlere sahip olmak bile gerekmiyor. Batman, Ironman gibi kahramanlar aradaki farkı insani özelliklerinin limitlerini olabilecek en üst sınıra çıkartarak ya da teknoloji desteğiyle kapatmaktadır. Yahut mitolojinin yarı-tanrısı Herkül kendi bağlamında bir süper kahraman değilken Marvel evrenine eklemlendiğinde bir süper kahraman muamelesi görmekte. Burada bağlamın ve kahramanın evreninin nasıl konumlandığının önemi artmakta. Zira en önemli iki çizgi roman üreticilerinden Kurt Busiek ve Eric Larsen bile örneğin Flash Gordon'un süper kahraman olup olmadığı konusunda anlaşamadığını görmekteyiz. Evet normal insanlardan daha beceriklidir, teknolojik gadgetlara sahiptir ama ancak diğer bazı kahramanlarla *(Mandreke ve Kızılmaske)* team-up yaptığında *(adeta bir süper kahraman takımı gibi) bir süper kahraman sayılabilir (bu bile tartışmalıdır).*

Bu bağlamda aslında oldukça enteresan bir karakter olan (belli bir kıyafeti, görünüşü, kimliği ve güçleri olmasına rağmen Deli Gücük'ü süper kahraman saymama taraftarıyım *(bir gün Karabasan evrenini crossoverla ziyaret etmediği surece).*

Süper kahramanların müthiş beyazperde başarısından ve çizgi roman piyasasının yeniden hareketlenmesinden sonra artık ülkemizde de yeni karakterler yaratılmakta. Kasap *(2017)* ve Vamp *(2016)* gibi oldukça başarılı yeni dergiler denenmekte.

Ama hakkının yeterince teslim edilmediğini düşündüğüm bir başlık ise yalnızca Otlak dergisinde iki macerasını görebildiğim Gülleci *(2015)* karakteri. Afşin Kum'un yazdığı Mam Cici'nin çizdiği Gülleci belli yaşın üstündeki herkesin hatırlayacağı tebeşir atan öğretmen klişesi üstüne bina edilmiş. Bu yeteneğine fizik bilgisini de ekleyen Enver öğretmen artık maskeli bir kahramana dönüşmüştür.

Bütün bu yeni denemeler ümit verici olsa da bugüne değin hem hikayesiyle hem de çizimleriyle Karabasan kalitesini yakalayabilen yerli bir örneğe henüz denk gelmedim. Ama umuyorum ki bu denemeler devam eder.

Bünyamin TAN

TERK EDİLMİŞ EVDE BİR GECE

Doktorun kapısında bir süredir bekliyordu. Çaresizlik duygusuyla dolan bedeni dermansızlıktan ağırlaşmış, kendini taşıyamaz olmuştu. Oğlu Ali'yi psikiyatri kliniğine yatıralı altı ay olmuştu. Babasını beş yıl önce bir trafik kazasında kaybettiğinden beri hayatta ondan başka tutunacağı kimsesi yoktu. Ya oğlunu da kaybederse? Ya bir daha iyileşemezse biricik Ali'si? Düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Ama kendine hâkim olmalıydı. Kendisi de hastalanırsa kim ilgilenirdi oğluyla? Başını kaldırıp etrafı izlemeye koyuldu.

12 Aralık, Akıl Hastanesi

Doktorun kapısında bir süredir bekliyordu. Çaresizlik duygusuyla dolan bedeni dermansızlıktan ağırlaşmış, kendini taşıyamaz olmuştu. Oğlu Ali'yi psikiyatri kliniğine yatıralı altı ay olmuştu. Babasını beş yıl önce bir trafik kazasında kaybettiğinden beri hayatta ondan başka tutunacağı kimsesi yoktu. Ya oğlunu da kaybederse? Ya bir daha iyileşemezse biricik Ali'si? Düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Ama kendine hâkim olmalıydı. Kendisi de hastalanırsa kim ilgilenirdi oğluyla? Başını kaldırıp etrafı izlemeye koyuldu. Kendi kendine konuşan, gülen, sinir krizi geçiren, ağlama nöbeti tutan bir sürü hasta... İçine fenalık basacak gibi oluyordu. Tam o esnada kapı açıldı ve asistan genç kızın sesi duyuldu:

- Fatma Hanım, Fatma Hanım!

Adını duyunca birden irkildi. Asistan kızla göz göze geldi:

- Doktor bey, sizi bekliyor.

- Af edersiniz, dalmışım. Geliyorum hemen.

Oturduğu banktan kalkıp doktorun odasına yöneldi. Bacakları üzerinde zar zor ilerliyordu. İçeri girer girmez kapıyı kapadı. Usulca doktorun masasının önündeki sandalyeye kuruldu. Doktor sevecen bir

sesle:

- Hoş geldiniz Fatma Hanım, nasılsınız?

- Çok teşekkür ederim. Ali'nin durumunu benden daha iyi biliyorsunuz Ekrem Bey, nasıl olabilirim ki?

- Haphephobia çok ciddi bir hastalık. Ali kendisine dokunulmasına asla izin vermiyor ve en önemlisi iletişime kapalı. Yaşadığı çok ciddi bir travma bunu tetiklemiş olmalı. Ama bizimle konuşmadığı için bir türlü öğrenemiyorum ve durumunda bir iyileşme sağlayamıyorum. Daha önce de söylediğim gibi. Eğer Ali kendisini iletişime açmazsa sorunun kaynağını öğrenemeyiz ve böyle devam ederse maalesef tedavisi imkânsız. Konuşmaması daha önce haphephobia vakalarında karşılaşılan bir durum değil. Bu ilginç duruma sebep olan şeyi muhakkak öğrenmeliyiz.

- Maalesef, Ali benimle de konuşmuyor.

- Bir anneyi üzmeyi hiç istemezdim. Ben de bir babayım biliyorsunuz. Evlat ne demek bilirim. Ama inanın elim kolum bağlanmış durumda.

- Yalvarırım size oğlumu iyileştirin, hayatta ondan başka kimsem yok.

Doktor Ekrem Bey, karşısında gözü yaşlı bir anneyi görünce kendini tutmakta zorlandı. Küçücük bir umut ışığı görüp bu çaresiz anneyi teselli etmek ve bir nebze olsun onu rahatlatmak istedi. Ama nasıl? Daha kendisi bile hastasının nesi olduğunu bilmiyordu. Sahi ne olmuştu Ali'ye? Niçin kimseyle konuşmuyor, kendisine dokunulmasına izin vermiyordu? Tecavüze mi uğramıştı? Hayır, polis tutanağında ve sağlık raporunda böyle bir şey yazmıyordu. Sadece vücudunda yanıklar vardı. Bu yanıklar bir elin parmakları şeklindeydi. Bu izi yapanlar kimdi veya neydi? Onu böyle korkutup dilini bağlayan, insanlardan kaçmasına sebep olan şey neydi?

1 Haziran, Mahalle

Ali, o gün öğlene doğru uyandı. Hafta içi okuldan arkadaşlarıyla öğlen saat iki gibi halı saha maçı yapmak için sözleşmişlerdi. Kahvaltısını yaptıktan sonra balkonda bir süre oturup soğuk çay içti. Yaz iyiden iyiye kendini hissettiriyordu. Soğuk çay biraz olsun ferahlatmıştı onu. Bir süre balkondan caddeyi izledi. Gözü ilerideki iki katlı, terk edilmiş ahşap eve takıldı. Bu evle ilgili bir sürü şey duymuştu. En çok diline dolayan da okuldan sıra arkadaşı Cep Herkülü İsmail'di. Ufak tefek olduğundan rahmetli Naim Süleymanoğlu'nun lakabını takmışlardı ona. Bu çocuk nereden bulurdu bilinmez, böyle garip garip hikâyeler anlatırdı. Ürkütücü garip şeylerdi her biri. Yok bilmem hangi çeşmeye cin musallat olmuş da gece oradan geçenleri çarpıyormuş, bilmem hangi yakındaki köyde bir adam kendini ağaca asmış da geceleri köylüler geceleri orada asılı bir adam silueti görüyorlarmış, yok bilmem hangi köy yolunda balayına giderken kaza geçirip ölen gelin ve damadın ruhları akşamları orada geziniyormuş da, bunun gibi bir sürü koca karı masalı türünden şeyler. Sahi babası da bir trafik kazasında ölmüştü. Acaba o da öldüğü yerde gelen geçene görünüyor muydu? Kim bilir, "hepsi deli saçması işte" diye geçirdi aklından. Tüm bu anlattığı tuhaf hikâyelere rağmen Ali,

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

bu çocuğu çok sever ve kollardı. Kısa ve tıknaz olduğu için kızlara hava atmak ve gövde gösterisi yapmak isteyen serseri takımının hedefindeydi İsmail. Fiziksel yapısı nedeniyle kolay lokma olarak görülür, itilir kakılırdı. Ali, bilmez nedendir, bu çocuğu çok severdi. Tıpkı babası gibi iri yarı ve güçlü bir erkek olduğundan onu himayesine almıştı ve kimsenin tartaklamasına izin vermezdi. Birden aklına bu evle ilgili İsmail'in anlattıkları geldi yine. Evin önünden geçenler zaman zaman ağlayan bir bebek sesi, korkunç çığlıklar, ninni söyleyen bir anne veya garip uğultular duyarmış. Mahallenin çocukları bu evin önünden geçmeye korkarlarmış. Ve daha bunun gibi bir sürü garip şey. Birden aklına sözleştikleri halı saha maçı geldi, telefonundan saate baktı ve alelacele kalktı. Odasına gidip hazırlandı ve spor çantasını alıp evden ayrıldı.

***

Maç bittikten sonra hemen eve dönmek istemedi Ali. Hava çok güzeldi ve biraz yürüyüş yapmak istedi canı. Hem evde yapacak bir işi de yoktu. Okulun son haftasıydı ve yapması gereken ödevi, çalışması gereken bir sınavı yoktu. Bütün sene mütemadiyen ders çalışmış ve eve kapanmıştı zaten. Biraz gezmenin kendisine iyi geleceğini düşündü. Evlerinin bulunduğu mahallenin yukarısındaki tepeye çıkmak ve oradan şehri izlemek çok hoşuna giderdi. Yine öyle yapmaya karar verdi. Tepeye giden yolun üzerinde sağlı sollu meyve ağaçları vardı. Biraz toplayıp ilerideki çeşmenin soğuk suyunda yıkayıp tepeye çıkmayı geçirdi kafasından. Hem manzarayı izleyecek hem de taze meyvenin tadını çıkaracaktı. Hemen yola koyuldu ve evinin önünden geçip caddeyi adımlamaya başladı. Tam o terk edilmiş evin önüne geldiğinde bir süre durdu. İlkin evden yana dönüp bakamadı. İçini birden anlam veremediği bir ürperti sardı. Sanki penceresinden biri onu izliyordu. Cesaretini toplayıp yavaşça başını evden yana çevirdi, ama kimseyi veya hiç bir şeyi göremedi. Bir süre eve öyle bakakaldı. Sonra dönüp yoluna devam etti. Az ilerdeki erik ağaçlarının yanına vardı. Çantasını ağacın dibine bıraktı. Ağaca çıktı, cebinden poşetini çıkardı. Beğendi eriklerden yiyeceği miktarı toplayıp hemen aşağı indi. Hemen çaprazındaki çeşmede hepsini iyice yıkadı. Çantasını alıp tepenin yolunu tuttu. Bir saat sonra tam tepenin zirvesindeydi. Önce bir ağacın altına oturdu, soluklanmaya başladı. Sonra topladığı erikleri yemeye ve manzaranın keyfini çıkarmaya başladı. Yarım saat kadar böyle oturduktan sonra birden uyku bastırdı. Biraz şekerleme yapıp sonra inerim diye geçirdi aklından ve ağacın gölgesinde, çantasını kendine yastık yaparak uzandı. Biraz sonra da uykuya daldı. Rüyasında gölgesinde uzandığı ağacın altında oturuyordu. Sonra ağaç baştan ayağa simsiyah kesildi ve dalları kollara, yaprakları çürümüş siyahlı sarılı garip renkler almış tırnaklara dönüştü. Ali'yi yakaladı ve etini sıkmaya, kanatmaya ve onu boğmaya başladı. Nefesinin kesildiğini hissediyordu. Kaburgaları kırılmaya ve iç organlarına batıyordu. Ağzından ve burun deliklerinden kanlar geliyor, kırılan kemiklerinin çatırtısı duyuyordu. Son gücüyle çığlık atmaya başladı ki o anda rüyasında uyandı. Kan ter içinde kalmıştı.

Biraz soluklanıp kendine gelince saatin iyice ilerlediğini ve etrafın iyiden iyiye karardığını fark etti. Telefonuna baktığında şarjı bitmiş, kapanmıştı. Annesinin kendisini çok merak ettiğini düşünüp aceleyle kalktı ve koşarak tepeden inmeye başladı.

***

Evinin bulunduğu caddeye geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Durup dinlenmeye ve biraz soluklanmaya karar verdi. Eve zaten az kalmıştı ve varır varmaz annesine olanları anlatır, özür dilerdi. Soluk alıp verişi yavaşlayınca birden bir şey fark etti. Öğle vakti gözünün takıldığı ve geçerken bir süre izlediği o evin önünde durmuştu. Ev sanki onu kendisine çekiyordu. Bir süre sonra evden çığlık çığlığa yardım isteyen bir kadın sesi duydu. Etrafta kimsecikler yoktu. Aklına her gün gazetelerde ve haber programlarında gördüğü kadın cinayetleri geldi. Adamın biri terk edilmiş bu evi kullanarak belki de bir kadını öldürmek üzereydi. Hemen çantasını atıp eve daldı ve seslerin geldiği üst kata çıktı. Tek tek odaları aramaya başladı. Son olarak salona girdi, etrafta kimse yoktu. Ne bir kadın ne de başka kimse... Birden aklına İsmail'in anlattığı o korkunç hikâyeler geldi ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Hemen dönüp merdivenlerden inmeyi ve bu evden kurtulmayı düşündü. Dönüp kapıya yöneldiğinde kapı birden kapandı. Ali, hemen kulpuna sarıldı ve açmaya çalıştı. Ama bir türlü açamadı. Nefes alıp verişi hızlanmaya ve derin bir korku duygusu tüm bedenini sarmaya başladı. Geri geri küçük adımlarla tam salonun ortasına geldiği sırada etrafından bir düzine şeffaf insan görünümlü varlığın peyda olduğunu gördü. Etrafında dolanmaya ve anlamadığı dilde konuşmaya başladılar. Kimi zaman da Ali'ye bakıp bir şeyler konuşuyorlar ve yüksek sesle gülmeye başlıyorlardı. Ali, içine düştüğü durumdan dolayı kendisiyle dalga geçtiklerini anladı, ama korkusundan kıpırdayamıyordu. Âdeta bir beton yığınına dönmüştü. Bu şeffaf varlıklar etrafındaki dönüşlerini hızlandırdılar ve zaman zaman ona dokunmaya başladılar. Her dokunduklarında sanki ateşte kızdırılmış bir demir, etine değiyordu ve dokundukları yerde derin yanıklar oluşuyordu. Ali, bu yanıklardan dolayı inlemeye ve ağlamaya başladı. Bağırıp çağırıyor ama sesini kimseye duyuramıyordu. Bir süre sonra aldığı yaralardan dolayı bitkin düşmeye başladı ve sonunda yere yığıldı. Ama o şeffaf varlıklar bütün gece durmak bilmediler. Ali'nin etrafında dolanmayı sürdürdüler. Ona dokunmaktan ve etini cehennem ateşinde kızartmaktan zevk duyuyorlar, duydukları zevkten dolayı sevinç çığlıkları atıyorlardı. Bu işkence sabah ezanına kadar devam etti.

***

Sabah devriyesine çıkan polis ekibinden biri caddeden geçerken Ali'nin evin önüne bıraktığı çantayı fark etti. Hemen arkadaşına durmasını söyledi ve hızlıca araçtan inip eve yöneldi. Önüne varır varmaz çantayı eline aldı. Açıp içine baktı. Bir krampon, bir şort ve bir de Beşiktaş forması vardı. Kim bırakırdı ki böyle bir spor çantasını buraya? Üstelik kapı da hafif aralıktı. Bu ev uzun zaman önce terk edilmişti ve kapısında kilit vardı. Aralık olması tuhaftı. Belki hırsızlık yapmış biri gelip bu çantayı buraya atmış ve sabahlamak için de içeri girmişti. Ama çok mantıksızdı. Çaldığı

şeyi bu evin önüne atıp neden burada sabahlasın ki? Belki de biri burada unutmuştu. İçeriye de madde bağımlısı birileri, aldığı uyuşturucuyu kullanmak ve burada sabahlamak için kapının kilidini kırıp girmiş olabilirdi. Ekip arkadaşlarıyla birlikte eve kontrollü olarak girdiler ve silahları ellerinde evi aramaya başladılar. Alt kat boştu. Birbirlerine üst katı işaret ettiler ve merdivenlerden yavaş yavaş çıktılar. Odalarda, banyoda ve mutfakta kimsecikler yoktu. En son salona yöneldiler ve orada yatan bir genç olduğunu gördüler. Ona yaklaştıkça durumunda bir tuhaflık olduğunu fark ettiler. Gencin etinin göründüğü her yerde insan eline benzer derin yanık izleri vardı ve genç, gözleri fal taşı gibi açık halde titriyordu. Polislerden biri ona dokunmak için elini uzattığında birden korkuyla sıçradı ve memura tekme attı. Hemen bir köşeye sığındı ve gözleriyle yan yan bakarak titremeye ve ağlamaya başladı. Polislerden biri:

- Sanırım işkenceye uğramış, yaklaşmayın arkadaşlar. Hemen telsizden anons geçin ambulans göndersinler. Sağlık ekipleri gelip müdahale etmeden yaklaşmayalım. Ne yaşamışsa belli ki çok korkuyor.

- Dün gece yarısı bir kadın karakola gelip oğlunun öğlen gibi arkadaşlarıyla maça gittiğini, ama bu saate kadar hâlâ dönmediğini söylüyordu. Aşağıda bulduğumuz spor çantası bu gence aitse kadının aradığı oğlu olabilir mi?

- Mümkün, hemen kadına haber vereyim ben. Eğer oğluysa birlikte hastaneye yollarız. Sonra da ifadesini alırız.

- Çok yazık, vücudu ızgaraya dönüş resmen. N'apmışlar bu çocuğa böyle?

- Allah bilir, etrafta ne sapıklar manyaklar var. Kim bilir n'aptılar çocuğa. Artık şaşırmıyorum inanın.

***

Ali'nin annesi Fatma Hanım, kendisine olayı haber veren polisle koşarak o eve geldi. Merdivenleri öyle hızla çıktı ki nefes nefese kaldı. Ekibin olduğu salona girince feryat edip oğluna doğru koştu ama Ali annesinden kaçtı. Yine bir köşeye sığındı ve ağlamaya, korkuyla titremeye devam etti. O sırada oğlunun üstündeki insan eli şeklindeki yanık izlerini gören annesi oğlunun işkenceye maruz kaldığını düşündü. Kadın üzüntüsünden oracıkta bayıldı. Oğlunu almaya gelen ambulans ekibindeki sağlık ekibi onu ayılttığında Ali ambulansa konmuş, hastaneye doğru yola çıkmıştı. Yanında bulunan polislere:

- Ali'm benim öpüp koklama dayanamazdı. Neden kaçtı benden, n'oldu oğluma?

- İnanın bilmiyoruz, biz geldiğimizde yerde yatmış tir tir titriyordu oğlunuz. Yardım etmek için uzandığımızda arkadaşlardan birini tekmeledi ve hızlıca bir köşeye kaçtı.

- Sordunuz mu peki n'olmuş, kim yapmış bunu oğluma

- Maalesef, oğlunuz hiç bir sorumuza cevap vermedi. Hastanedeki tedavisinden sonra sakinleşmesini ve konuşmasını umuyoruz biz de.

***

Ancak bu bekleyip nafileydi. Ali, o terk edilmiş evde geçirdiği korkunç geceden sonra bir daha hiç konuşmadı ve kimsenin ona dokunmasına izin vermedi.

Aynur Kulak

NASIL ÖLÜNÜR?

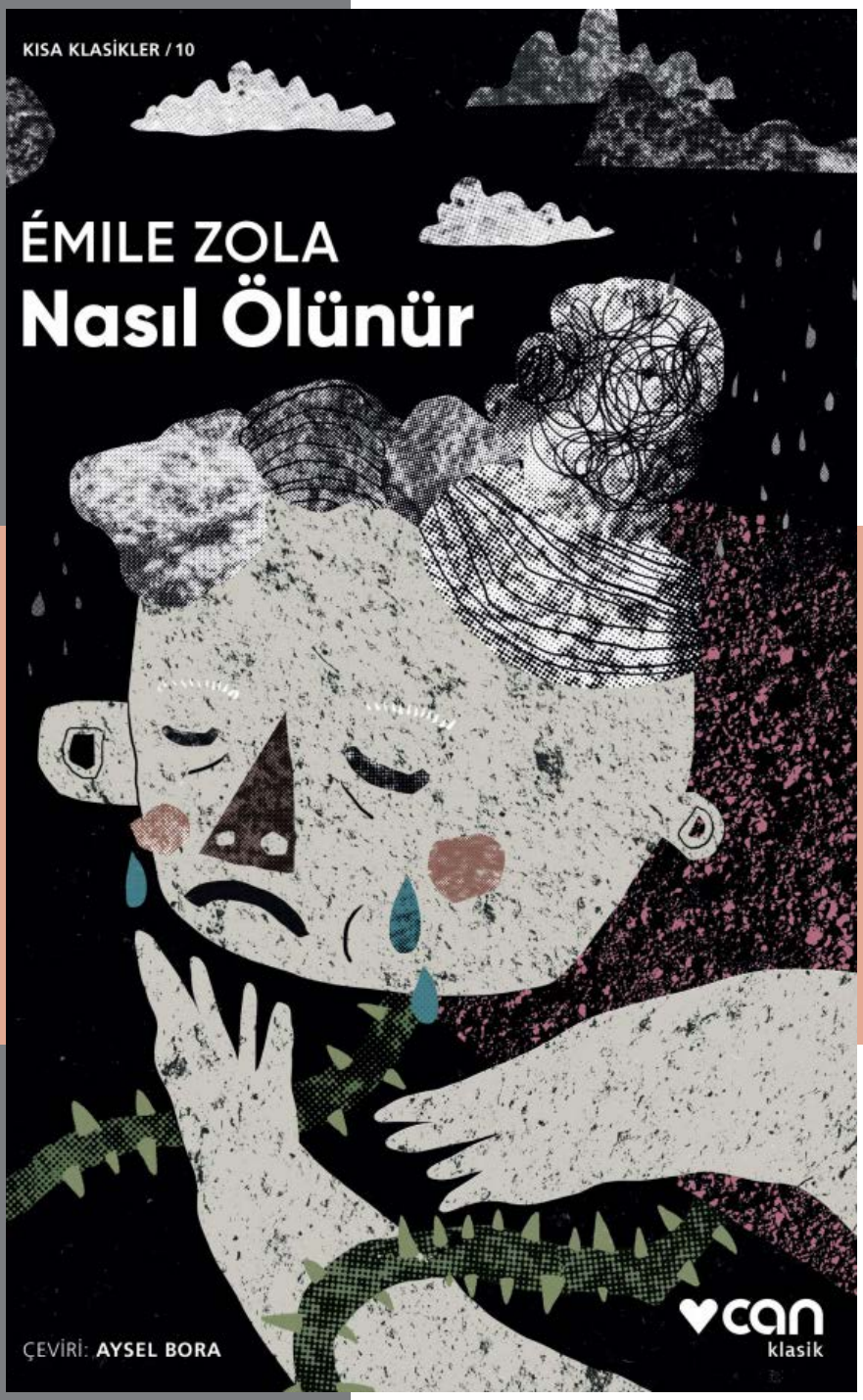

En çok korktuğumuz ve bir gün kesinlikle geleceğini bildiğimiz ölüm. Daha da korkuncu hayatı ne şekilde yaşarsak yaşayalım, hayatımız boyunca her şeyi çok iyi yönetebilip, çok iyi kontrol edebilsek de nasıl öleceğimizi bilememe durumu! Nasıl öleceğiz hakikaten? Birbirine hiç benzemeyen milyarlarca yaşama istinaden birbirine hiç benzemeyen milyarlarca ölüm de olacak diyebilir miyiz? Evet. Elbette.

Can Yayınları tarafından yayımlanan bir Emile Zola kitabı olan Nasıl Ölünür geçtiğimiz ay raflardaki yerini aldı. Romanlarıyla sevdiğimiz (Germinal, Toprak, Meyhane, Nana) Zola beş öyküsünün yer aldığı Nasıl Ölünür kitabıyla aynı romanlarında olduğu gibi bizi mutlu etmek için yazmıyor. 1840 yılında doğan Zola'nın yazma serüveni Fransa'nın en çalkantılı, en mücadele edilmesi gereken zamana denk gelir. Çalışma koşulları, emek sömürüsü, işçi hakları, mücadele bu yüzden Zola romanlarının vazgeçilmezleri arasına girer. Kişisel hayatı da mücadelelerle dolu bir adamdır zaten. Yaşadığı zor süreçler onu natüralist bir yazar haline getirir.

HERKESİ EŞİTLEYEN ÖLÜM

Kitap ölümün anlatıldığı beş öyküden oluşmakta. Toplumun her kesiminden insanın ölümle nasıl karşılaştığını, nasıl baş etmeye çalıştığının anlatıldığı öyküler Zola'nın daha çok romancı tarafına aşina olduğumuzdan hayli merak uyandırıcı bir şekilde karşımıza çıkmakta. Aristokrat'tan, burjuvaya, esnaftan, köylü ve işçi ailelere ölümün nasıl yaşandığı ile ilgili seremoniler sunan Zola gündelik hayatın içinde tamamen unuttuğumuz ölümü en gerçek halleriyle önümüze sermekte.

Bu ölüm seremonilerinden bir ini çarpıcı bir şekilde şöyle kaleme alıyor Zola:

"Birbirlerini anlıyorlardı, ayrı ayrı yaşamışlardı ve ayrı ayrı ölmek istiyorlardı. Kont bencilliğin buruk hazzını yaşıyor, ölüm döşeğinde etrafında o sıkıcı keder komedilerini yaşamadan tek başına göçüp gitmek istiyordu. Son anda baş başa kalmanın nahoşluğunu hem kendisi hem de kontes için mümkün olduğunca kısıtlıyordu. Kimseyi rahatsız etmek, tiksindirmek, istemeyen yüksek çevreden bir adam olarak son arzusu uygun bir biçimde göçüp gitmekti."

Paragrafı okuduktan sonra ölümle ilgili böyle satırları ancak Zola yazabilirdi zaten diye düşünüyorsunuz. Kitabın ilk öyküsünde alıntı olan bu satırlar; ölüm döşeğindeki bir adamın artık huzuru arayışı olarak da algılanabilir. Mutlak olan ölüm huzurla gelmeli. Bunun arayışı içinde olmalı insan hayatı boyunca. Zola'nın yazdığı satırlarda bunu derinden hissedebiliyorsunuz. Ki genç ölümlerde var öykülerin içinde. Aniden olmayan, ölümü kesin olan genç ölümler. Üçüncü öyküdeki genç kadın gibi mesela. O kadar programlı bir ölüm ki bu, kocası eve noteri getiriyor ölmeden önce imzalanması gerekli evrakları imzalaması için. Beşinci öyküde hastalık nedir bilmeyen yetmiş yaşındaki bir adamın ölümle karşılaşması büyük bir ağırlık. Hiç hastalanmamış bir adam olarak ölümü hiç düşünmemiş çünkü.

Zola gerçekten de usta bir yazar. 47 sayfalık incecik bir kitapla bile duygu dünyamızı harekete geçirip, altüst edebiliyor. Natüralist bir yazar olarak tüm bu duyguları derinden yaşamış olmasına bağlayabilir miyiz bunu? Emile Zola 1902'de evinde karbonmonoksit gazından zehirlenerek ölür.

NASIL ÖLÜNÜR

Yazar: Emile Zola

Yayınevi: Can Yayınları

Türü: Öykü

Çeviri: Aysel Bora

Yayın Tarihi: Ağustos 2019

Sayfa Sayısı: 47

LOJİSTİK NEWS

bilisimgastesi

vidyokitap.com

SESLİ ÖYKÜLER

BİLİM KURGU ÖYKÜLERİ

LOVECRAFT gotik ÖYKÜLER

Sesli Öyküler dünyasına buyurun

Kitap okumanın az olduğu ülkemizde kitap okuma alışkanlığı edindirmek gibi bir misyonu üstelendim fakat galiba bu yel değirmenlerine karşı bir mücadele olacak. Malum bugün sosyal medya ve Youtube çok etkili. Belki bir faydam olur ve genç yaşlı demeden herkese kitap okuma alışkanlığı, kitap okumayı sevdirmeyi amaçlayarak Youtube da 3 adet öykü kanalı açtım, bunlar;

Lovecraftgotikoyküler

Kanalın adının Lovecraftgotikoykuler olma sesbi ise H. P. Lovecraftı çok sevmemden kaynaklanıyor, bu kanalda başta Lovecraft öyküleri (şu ana kadar 50 ye yakın öyküsünü seslendirdim) gotik edebiyatın önemli yazarlarının sizleri sıkmayacak kısa öykülerini dinleyebilirsiniz.

Lovecraftgotikoyküler kanalı kanal linki ise;

https://www.youtube.com/c/lovecraftgotikoykuler

Bilimkurguoykuleri

Bu kanalımda adından anlaşılacağı gibi sadece Bilim Kurgu edebiyatına ait ve sadece Bilim Kurgu öyküleri var. Kimler mi var? Bu türün en iyilerinin yine kısa öyküleri yer almakta ayrıca yerli bilim kurgu edebiyatının yükselmesi ve dünya'da hak ettiği yeri alması için Türk yazarlarımızın da kısa öykülerini seslendirdim ve seslendirmeye devam edeceğim.

Kanal linki; https://www.youtube.com/c/bilimkurguoykuleri

Yalçın Altın kanalı;

İlk kurduğum kanal burada edebiyatın her türünden eserler vermiş Türk ve Dünya edebiyatının başta en önemli yazarlarının kısa öykülerini dinleyebilirsiniz. Kimler mi var kanal da? Eh onu da yazmayım kanala göz attığınızda kendiniz keşfedersiniz.

Kanal Linki; https://www.youtube.com/c/YalçınALTINkanalı

Efe Sarıtunalı

Yeşil derisinin başka şekilde açıklanamayacağını düşünüyordu. Bilim adamları yeşil renkli insanların var oluş sebebinin aramıza karışan uzaylılar veya genetik mutasyonlar olabileceğiyle ilgili çeşitli şeyler söylemişlerdi . Muzaffer Ali onların "boş konuşan entel bir it sürüsü" olduğunu bilmeseydi bu saçmalıklara inanabilirdi. Dünyanın yuvarlak olduğunu da iddia ediyorlardı. Kendisi Van'dan İstanbul'a kadar tam beş saat boyunca araba sürdüğünde herhangi bir yuvarlaklık hissetmemişti. Bilim insanlarının tek bildiği yeşil insanların varlığıydı. Yaklaşık iki yüz yıl önce ortaya çıkmış ve hala aramızda yaşıyorlardı.

SALATALIK

Muzaffer Ali polisin kafasına dayadığı silahı yere fırlattı çünkü hayatı boyunca bir salatalığın reenkarnasyonu olduğuna inanmıştı ve salatalıklar adam öldürmezdi. Onlar son derece pasifist bitkilerdiler.

Yeşil derisinin başka şekilde açıklanamayacağını düşünüyordu. Bilim adamları yeşil renkli insanların var oluş sebebinin aramıza karışan uzaylılar veya genetik mutasyonlar olabileceğiyle ilgili çeşitli şeyler söylemişlerdi . Muzaffer Ali onların "boş konuşan entel bir it sürüsü" olduğunu bilmeseydi bu saçmalıklara inanabilirdi. Dünyanın yuvarlak olduğunu da iddia ediyorlardı. Kendisi Van'dan İstanbul'a kadar tam beş saat boyunca araba sürdüğünde herhangi bir yuvarlaklık hissetmemişti. Bilim insanlarının tek bildiği yeşil insanların varlığıydı. Yaklaşık iki yüz yıl önce ortaya çıkmış ve hala aramızda yaşıyorlardı.

Muzaffer Ali bu insanlardan biriydi ve az önce hayatının en büyük (ve son) salaklığını yapmıştı. Polisi öldürse rahatça kaçabilirdi. Ancak salatalık atalarını kızdırmayı göze alamamıştı. Silahı atmasıyla etrafındaki androidler tarafından kurşun yağmuruna tutulması bir oldu. Devrilirken son düşüncesi bu duruma nasıl düşebildiğiydi. Oysaki beş saat önce zengin olma hayalleri kuruyordu. Yaptığı iş yapabilecekleri arasında en tehlikelisi ve aynı oranda kazançlısıydı. Yeni mesleğini birkaç aydır icra ve henüz yakalanmamıştı. Bir bu kadar daha sürdürebilirse hayatının kalanı boyunca çalışması gerekmezdi.

Aslında çok karmaşık değildi. Kuzeni Mamet'le Irak sınırından Türkiye'ye kaçak sigara sokuyordu. Karların arasında eşeklerini sürükleyerek günlerce yürümeleri gerekebiliyordu. Daha büyük binekler

dronelar tarafından kolayca tespit edilirdi. Neyse ki ısıtmalı kıyafetleri soğuğun problem olmasını engelliyordu. Tabii karlarla çevrili olmanın soğuktan daha tehlikeli bir etkisi vardı. Günlerce bembeyaz bir ortamda yürümek akıl sağlıklarına zarar verebilirdi. Bu yüzden uyudukları kısıtlı süreler dışında her dakika konuşmaya çalışırlardı. Günlerce konuştuktan sonra konuları bitince, saçmalamaya başlıyorlardı.

Benim babam ünlülere zerre değer vermez, demişti o gün Mamet. Hep söyler, şu sokaktan bir İbrahim Tatlıses, birde dayısının oğlu geçse, İbrahim Tatlıses'in yüzüne bile bakmazmış.

Hala yaşıyor o değil mi? diye cevaplamıştı Muzaffer Ali. Paran olunca ölmüyorsun da. 21. yüzyılda suikasta uğradığını biliyor muydun? Bak sana yemin ediyorum benim dayım öldüğünde sadece 132 yaşındaydı.

Yengene gün doğmuştur, dedi Mamet, dulluk bolluk yahu. Haksız mıyım?

Muzaffer Ali bunun üzerine gülmeye başladı. Kahkahaları gittikçe arttı ve akıl sağlığının yerinde olmadığını belli eden bir seviyeye ulaştı. Mamet onu durdurmaya çalışacakken kendisinin de en az onun kadar gürültülü gülmekte olduğunu fark etti. Biraz sonra duydukları metalik ses ikisini de durdurdu. Etrafta androidler vardı.

İkili saklanacak bir kovuk aramaya başladılar. Sınırları korumakla görevli androidler, bir insan yüzbaşının kumanda ettiği yüz robotluk birimler halinde örgütlenmişti. Yani birinin sesi, diğer doksan dokuzunun da etrafta olduğunu gösteriyordu. Ancak androidler o kadar da büyük bir problem değildi. Yüzbaşıya sinyal göndermeden vurabilirseniz sizi görmelerinin hiçbir zararı olmazdı. Asıl problem yüzbaşıydı. Kaçakçıları görür görmez vur emri verirdi. Onları sadece düşünerek kontrol ettiğinden saniyeler içinde ölmüş olurdunuz. Kısaca sesini duyduğunuzda yapabileceğiniz en iyi şey hemen bir yere saklanmaktı.

Ancak herkesin tahmin edebileceği üzere bir yere saklanabilmek için saklanabilecek bir yere ihtiyacınız vardır. Ve Muzaffer Ali saklanabilecek bir yer bulamamıştı. Bu da yetmezmiş gibi Mamet ortadan kayboldu. Sanki biri veya ilahi bir varlık onunla alay ediyordu. Mamet az önce yanındaydı ve kahrolasıca bir an sonra yoktu. İçinden ona bela okudu. Fakat en kötüsü bu değildi. Muzaffer Ali için her zaman daha kötüsü olurdu. Mamet ile beraber eşeğini de kaybetmişti. Yani son 48 saatte bu Allah'ın unuttuğu dağda çektiği eziyet boşa gitmişti. Şu anda "Allah kahretsin" diye bağırmamasının tek sebebi androidler veya yüzbaşı tarafından duyulmak istememesiydi.

Birkaç metrelik bir yamacın kıyısına geldiğini fark etti. Önce sevindi çünkü yamacın dibinde saklanabilirdi. Tam aşağı atlıyordu ki ilahi bir varlığın kendisiyle alay ettiğinden emin oldu ve bağırma isteği hiç olmadığı kadar arttı. Yüzbaşı yamacın dibinde oturuyordu. Görülmeden kaçmaya karar vermişti ki yüzbaşı yukarı baktı ve göz göze geldiler. Eğer içlerinden biri güzel bir kadın olsaydı romantik sayılabilecek bakışma gerçekleşti. Ancak bir şey yapmalıydı yoksa ölecekti.

Yükseklik avantajını kullanarak yüzbaşının tepesine atladı ve androidlere karşı yanında taşıdığı silahını onun kafasına dayadı. O anda beynini dağıtsaydı androidler kendisine zarar veremezdi ve elini kolunu sallayarak oradan uzaklaşabilirdi. Ancak o an bir şey fark etti. Hayatı boyunca herkesten farklı olduğunu zaten biliyordu. Öncelikle çoğunluğun aksine yeşil deriliydi. Herkes gibi bir meslek edinmek yerine kısa vadede zengin olacağı bir iş bulmaya çalışmıştı. Çevresinde bilimi inkâr eden çok az insandan biriydi. Ayrıca (özellikle bundan nefret ediyordu) herkesin aksine iki ismi vardı. Herhalde en son 22. yüzyılda insanlar böyle isimlendiriliyordu. Ancak yeni fark ettiği bir şey vardı. O insan doğasına aykırı bir şekilde öldürmek yerine ölmeyi tercih ederdi.

Silahı yere fırlattı...

İllüstrasyon:Mehmet Kaan Sevinç

Sizi anlayan, olduğunuz gibi kabul eden biriyle karşılaşmak için ömür boyu beklersiniz.
Sonunda o birisinin, başından beri kendiniz olduğunu anlarsınız..

Richard Bach

Adil Öztürk

CADILAR PİRİ

Çıplak ayaklarının altında biten çimler, nizami dikilmiş her türden çiçekli meyve ağacı ve birkaç metre önünde sakin sakin dalgalanan türkuaz göl manzarası, bedenini yalayıp geçen hafif esintiyle birleşince ölmüş olduğunu anladı. Ölmüş ve cennete kabul edilmiş olmalıydı. Her ne kadar inançsız bir yaşam sürdürmüş olsa da buraya koyulduğuna göre tanrı, belli ki yaptığı iyilikleri böylece ödüllendirmiş.

Çıplak ayaklarının altında biten çimler, nizami dikilmiş her türden çiçekli meyve ağacı ve birkaç metre önünde sakin sakin dalgalanan türkuaz göl manzarası, bedenini yalayıp geçen hafif esintiyle birleşince ölmüş olduğunu anladı. Ölmüş ve cennete kabul edilmiş olmalıydı. Her ne kadar inançsız bir yaşam sürdürmüş olsa da buraya koyulduğuna göre tanrı, belli ki yaptığı iyilikleri böylece ödüllendirmiş.

Böylesi huzurlu bir mekanda yürümenin tadını çıkararak etrafı keşfe başladı. Ucu bucağı görülmeyen bir yerdi burası. Gölün karşı tarafında devam eden çimlik alanın gerisinde; zirvesi karlarla kaplı dağlar sıralanmış, dağların etekleri iğne yapraklı ağaç ve yemiş çalılarıyla örtülmüştü. Göle karışan dere kıvrıla kıvrıla uzuyor, kuş cıvıltıları her tarafı sarıyordu. Kesinlikle bir manzara ressamının fırçasından çıkmış gibiydi.

İpek kadar yumuşak, bembeyaz kumsalda yürüyüp ayaklarında suyu hissetmenin keyfini çıkarırken sahilin birkaç yüz metre kadar ilerisinde, kumsalın başlayıp çimliğin bittiği noktada birisini gördü. Hiç tereddüt etmeden, suratında meraklı bir gülümsemeyle kadının yanına vardı. Tek parça mürdüm rengi pilili mini elbisesi, dantelli çorapları ve şık beyaz pabuçlarıyla salına salına kendisini izleyen kadın, olsa olsa bir huri olabilir diye düşündü. Başka bir açıklama gelmiyordu aklına. Zira bedeninde yüksek arzular uyandıran bu kadın salt elbisesiyle değil, bukle bukle dalgalanan kahve saçları ve pürüzsüz yüzü ile de bir o kadar çekici görünmekteydi.

Kadının yanına vardığında onu tüm ayrıntılarıyla görebiliyordu artık. Ela gözleri kocaman, dudakları dolgun ve elmacık kemikleri makyajsız olmasına rağmen çıkıktı. Kadın onu; yıllardır tanıyormuş gibi sımsıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Yumuşacık elleriyle adamın ellerini tutup yanaklarına utangaç bir öpücük kondurduğunda hiçbir şey söylemeden ilk önce adamın konuşmasını bekledi. Dili lal olmuş, bedeni taş kesilmişti böyle bir güzelliği karşısında.

"Kimsin sen?" diye sorabildi ta sonra, kendisine ancak gelebilen Utku. Ve sonra sessizce kadını seyre dalabildi.

"Sen kim olmamı istersen oyum," Kadının sesini, bal ve şarap akan bir ırmaktan içmeye benzetebilirdi ancak. Öyle duru, öyle huzurluydu.

Cennetin tadını tam da o anda almaya başladığını hisseden genç adam, hurisi ile zevk dolu anlar geçirmeye başlamıştı bile. Bahçenin her köşesinde sevişiyorlar, bir an çiçek açmışken bir sonraki an olgun meyveleri dallarını sarkıtan ağaçlardan yiyip yoktan peyda olan şarap testilerinden içiyorlardı. Sonsuza kadar sürecek olan bu cennetten bir an bile sıkılmayacağını en kalbi duygularıyla hissediyordu Utku. Aklında dünya tasalarının en ufağı bile yoktu. Yaşadığı en bedbaht hadise bile canını sıkamıyor, canını sıkmak şöyle dursun, kötü hatıraları aklına bile gelmiyordu.

Zaman kavramının yer almadığı bu yerde kim bilir kaç gün veya yıl sonra bir okyanus kenarındaki kamelyada türlü tatların zevkine varırlarken Utku okyanusun laciverdine dalıp gitti. Kulağını dolduran dalga sesleri eşliğinde seyrettiği okyanustan bakışlarını çevirerek kadına yöneltti gözlerini.

"Ben öldüm değil mi? Burası cennet olmalı," dedi meraklı; ama umursamayan, boş bir sesle.

"Ölüm kelimesi ağzına hiç yakışmıyor aşkım," diye cevapladı kadın onu. "Tüm bunları boş ver. Buranın tadını çıkar. Beni öp. Seviş benimle."

Hiç itiraz etmeden o dudaklara kendini tekrar teslim etti. Öyle ya, ölmüşse de burası cennetse de bir şey fark etmezdi. Böyle bir mükafatla ödüllendirilmişken sorgulayıcı tavırlara girmenin alemi yoktu ve o dudakların tadı, Utku'ya her şeyi kabul ettirebilirdi.

İsmini sormayı hiç akıl edemediği hurisinin kollarında, okyanusun maviliğinde, çimenlerin yeşilinde kaybetti kendini. Kuşların ötüşlerine, meyve ağaçlarına, şarap küplerine teslim oldu. Hayattayken bir kez olsun yemeye para bulamadığı en güzel etlerin, içkilerin tadına vardı. Ancak hiçbiri hurinin teni kadar tat vermiyordu ona. Onunla sevişmek, bütün bu cennet nimetlerinden çok daha haz verici ve çok daha tatlıydı. Sadece onun dudaklarıyla beslenebilir, yalnızca onun lavanta kokulu teninde nefes alabilirdi sonsuza dek ve bundan asla şikayetçi olmazdı.

"Bahsedip durduğun şu rüyalar hala devam ediyor mu len?" Serkan, Utku'nun her daim anlattığı aşırı gerçekçi rüyalara garip bir ilgi geliştirmişti. Arkadaşı, gördüklerini öyle bir anlatıyordu ki o bile dinlerken kendisini, bahsedilen cennetteymiş gibi hissediyor, bazen birayı fazla kaçırdığı zamanlarda tahrik bile oluyor; ancak elbette bunu Utku'ya itiraf etmiyordu.

"Evet," diye cevaplayan Utku, kadehinde kalanları tek seferde bitirip anlatmaya devam etti. "Nasıl bu kadar gerçekçi olabiliyor hala anlamış değilim oğlum. Artık korkmaya başladım bu durumdan. Psikologa gitmeyi falan düşünüyorum."

Gerçekten de son bir aydır her gün gördüğü bu aşırı gerçekçi rüyalar, ilk zamanlarda fazlasıyla keyifli gelse de günler geçtikçe korkutmaya başlamıştı adamı. Bir yandan rüyasındaki kadını aklından çıkaramıyor, bir hayale aşık olduğunu görüyor, öte yandan aklına türlü çeşit ihtimaller

MKAANS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

hücum ediyordu. Teorilerinden bazıları beyniyle, çoğu ruhuyla ilgiliydi. Deliriyor olmaktan ödü kopuyordu.

"Abartma be oğlum, altı üstü rüya işte. Belki de bir sevgili edinme zamanının geldiğini söylüyordur beynin. Ama tabii senin bileceğin iş. Yardımım dokunacak olursa yanındayım."

Ertesi gün, yeni bir rüyadan daha uyanmıştı. Lakin bu defaki, bir aydır gördüklerinden oldukça farklıydı. Aynı kadınla, cennetindeki hurisiyle, hayali sevgilisiyle yine o sonsuz çimlikte buluşmuştu. Bu kez huri, onunla sevişmek ya da çeşitli zevklerin tadını çıkarmak yerine sadece konuşmuştu. Kısa bir konuşmaydı bu ve Utku uyandıktan sonra her kelimesini hatırlıyordu.

Etraflarında geyikten karacaya, sincap sürülerinden yılanlara, kuşlara kadar onlarca hayvan sakince kendi hallerinde yaşamlarını sürdürürken Utku ve kadın, ulu orman ağaçlarının arasında yürümekteydiler. Hava, her zamanki gibi teni yalayıp ferahlık hissi uyandıran hoş bir esintiyle doluyken gökyüzünde tatlı bir renk cümbüşü hakimdi. Ne yazık ki uyanıkken tarif edemeyeceği renklerdi bunlar, zira hiçbiri dünyadaki renk skalasında yer almıyordu.

"Ne kadar güzel bir yer," dedi Utku. Orman havasını ciğerlerine çekince adeta kendinden geçiyor, mutlu olmak için uyuşturucuya mahkum insanlar gibi gülücükler saçıyordu etrafına.

"Evet," diye cevapladı onu sevgilisi. "Bu ormanda yürümek en keyifli anılarımı yaşatmıştır hep. Seninle olanları."

"Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?" Utku sevgilisinin belinden tutup onu nazikçe durdurmuş ve dudaklarından bir yudum almak için kadını kendisine yöneltmişti.

"Biliyorum aşkım, lakin sana bir şey söylemem gerek," diyerek kendisini geri çeken huri, bedenini adamdan kurtarıp Utku'nun yüzüne tarif etmesi zor bir ifadeyle bakarak devam etti.

"Artık sana ölmediğini ve burasının cennet olmadığını söylemem gerek aşkım. Bütün bunlar birer rüyadan ibaret. Her gece uyuduğunda buraya geliyor ve bütün bunların gerçek olduğunu sanıyorsun."

"Hayır korkma, korkma aşkım. Bu kötü bir şey değil. Bunu sana söylüyorum, çünkü artık bana gerçekten aşık olduğunu biliyorum. Ve aşkımızı gerçek dünyaya da taşıyabiliriz. Üç gün sonra seni bekliyor olacağım. Oraya gel ve benimle buluş. O zaman sana daha fazlasını anlatacağım. Üstelik gerçek dünyada."

Her zamanki gibi biraz yorgun; yine de mutlu uyanmak yerine korkunç bir kabustan kurtulmuş gibi irkilerek kalktı o sabah. Rüyasının her bir anını iliklerine kadar hatırlıyor, onları rüyadan ziyade birer anıymış gibi hissediyordu. Şaşkınlığını, korkusunu, ama daha ziyade merakını bastırmaya çalışıp normal hayatına geri dönmek üzere yatağından çıktı. Bütün bunlar aklını yavaş yavaş yitiriyor olmasına delalet etse de para kazanmak, hayata kaldığı yerden devam etmek mecburiyetindeydi.

Aklından bir türlü çıkaramadığı o konuşmayı gün içinde belki yüzlerce kez tekrar eden Utku, gün ilerledikçe ne yapması gerektiği konusundaki kararsızlığının içinde bir bataklığa gömülür gibi kayboluyordu.

Devamlılığı olan bu rüyaları görürken doğal olarak her şeyin gerçek olduğuna, ölüp cennete gittiğine, o huri ile sonsuza kadar mutlu yaşayacağına inanıyordu. Hoş, uyandıktan sonra bir süre daha aynı etkiyi bedeninde hissediyorsa da rüyanın etkisinden kurtulması zor olmuyordu. Ancak o son gece her şeyi değiştirmişti.

Kadının sözlerinden sonra rüyada olduğunun farkına varan Utku, ne yapacağını bilememiş, büyük bir hayal kırıklığıyla kalakalmıştı. Ancak bir yandan da sevgilisinin sözlerine yürekten inanmış, uyandığında onunla buluşmak için hurisine söz

vermişti. Lakin şimdi, gerçek hayatın koşturmacasına dalıp yaşam mücadelesi içine girdiğinde bunun aptalca bir fikir olduğuna saatler geçtikçe biraz daha inanıyordu.

Saatlerin akmak bilmediği bir günün sonunda kaldırımlarda boş boş yürüyüp kendini eve attığında hala ne yapacağına karar verebilmiş değildi. Bir yandan kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünerek kadının verdiği adrese gitmekte zarar görmezken bir yandan gelecekte böyle bir aptallık yaptığına pişman olacağını düşünüyordu.

Günün yorgunluğunu atmak; ama daha ziyade düşüncelerini durultmak maksadıyla soğuk bir duşun ardından balkonda eğreti bir meze sofrasıyla birlikte şarap açtı. Karşısındaki manzara rüyalarındaki kadar güzel olmasa da yaz gününde tanrı mucizesi gibi gelen esinti eşliğinde kendini, karanlık gökyüzünü izlemeye bıraktı.

Şehir ışıkları altında haşmetlerini yitiren yıldızları seyre dalmışken bütün o rüyaları düşündü. Sevgilisini, cennet olarak hayal ettiği o yeri, dünyada asla tadamayacağı nimetleri ki her birinin tadı hala damağında dolanıyordu…

Belki şimdi uyusa, o rüyanın içine tekrar girip bir daha uyanmasa ve sonsuza dek orada kalsa mutlu olabilirdi; lakin rüyaların gerçekleşmesine, bilinçaltının fiziksel bir forma dönüşmesi fikrine nasıl yaklaşacağını bilemiyordu.

O gece ve ertesinde bir gram uykuya yatamadı. Uzun süren düşünceler sonunda merak ve biraz da kayıtsızlıkla kadının tarif ettiği yere gitmeye karar verdi. Sonuçta umduğu şey karşısına çıkmasa bile kaybedeceği bir şey yoktu.

Uykusuz geçen iki gecenin ardından sızıp kaldığında uzun zaman sonra ilk defa deliksiz, rüyasız bir uyku çekmişti. Randevu günü, buluşmaya iki saat kala kalktığında bir saatini yine düşüncelerle geçirmiş, sonunda üzerine günlük bir kıyafet geçirip rüyalardaki sevgilisinin verdiği adrese yollanmıştı.

Yaşadığı küçük şehrin en işlek caddesinde, evvelden veterinerlik fakültesi olarak kullanılmaktayken şimdilerde atıl vaziyette duran binayı adres vermişti kadın. Oraya varması yürüyerek ancak yarım saatini alacaktı. Lakin yola revan olduğunda ayakları sanki kendisinden bağımsızca oraya gitmek istemiyormuş gibi ağır aksak hareket ediyordu. Sıcak yaz akşamında yürüdüğü insan dolu kaldırımlardaki yalnızlığıyla tam buluşma saatinde eski fakültenin önüne geldi.

Tahta reklam panolarıyla çevrelenmiş fakülte bahçesine girmenin bir yolunu biliyorduysa da binanın arkasına geçmeden önce araç trafiğine kapalı yoldaki banklardan birine oturup fakülteyi öylece izledi. Buluşma saatinden beş dakika sonra yine geri geri giden adımlarla okulun arkasına dolaştı. Cadde ışıkları ve açık gökyüzünden dünyaya yansıyan güneş ışınlarının aydınlattığı fakülte bahçesinde görmeyi hiç beklemediği hayali sevgilisini aramaya koyuldu.

Toza, pisliğe ve insanoğlunun her türlü çöpüyle kirlenmeye terk edilmiş bahçedeki banklardan birinin arkasındaki kadını görünce bir an kalp krizi geçirecek gibi oldu. Eli ayağı titredi, ağzı kurudu, midesinde bir şeyler düğümlendi. Şok olmuş vaziyette kadına doğru ilerleyip o olduğundan emin olacak kadar yaklaştı. Şüphesiz ki rüyalarında neredeyse bir ömür boyunca zaman geçirdiği, seviştiği, dünya zevklerinin tamamına sonuna kadar vardığı hurisiydi karşısında kanlı canlı dikilen bu kadın.

"Merhaba sevgilim, hoş geldin," diye karşıladı adamı. Sesi bile tıpkı hatırladığı gibiydi. Cennetteki hurinin selamının karşılığı, Utku'nun ağzından kekeleyerek ve birkaç kez denemenin ardından çıkabildi:

"Senin gerçek olabileceğini düşünmemiştim." Sesi hala titrek ve boğuktu. Kadın ise tıpkı rüyalarında gördüğü gibiydi. Ne eksik ne fazla. Bukle bukle saçları omuz dekolteli beyaz elbisesinden

dökülüyor, ela gözleri Utku'ya özlem ve aşkla bakıyordu. "Kusura bakma," diye devam ettirdi sonra sözlerini. "Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemiyorum şu an."

Kadın, her zamanki sıcak gülümsemesiyle Utku'yu hoş karşılayıp onu yanına çağırdı. Adam, kadının bir adım önüne kadar yaklaştı ve durdu. Ona sarılmak, dolgun dudaklarından uzun uzun öpmek istiyor; ancak bedeni bu isteğini karşılayamıyordu. Aynı şekilde huri de Utku'ya dokunmaya yeltenmiyor, öylece durmuş onu izliyordu. Şimdi tam karşısında duran bu kadının gözlerine bakarken, birkaç dakika önce aklından geçenleri tamamen unutmuş, bütün bunların gerçekliğini kabul etmişti. Bir an sonra kadın, bal şarabı akan derelerin sesi kadar duru ve huzuru sesiyle konuşmaya başladı.

"Sevgilim," dedi derince bir nefes alarak. Kadının senindeki şehvet, Utku'ya, adeta onun kölesi olmuş gibi hissettiriyordu. "Cennetimizde sana anlattıklarımı hatırlıyorsun değil mi? Gerçek dünyada da birlikte olabileceğimizi söylemiştim sana."

"Hem de kelimesi kelimesine." Diye cevapladı. Kadın, Utku'nun gözlerinin içine bakarak büyülü sözlerine devam etti istediği yanıtı aldıktan sonra:

"Beni tanımadan evvel inançsız olduğunu söylemiştin. Şimdi söyleyeceklerime de inanmanı istiyorum; çünkü bu ikimizin geleceği için oldukça önemli sevgilim. Beni hapsolduğum o rüya aleminden tamamen kurtarman gerek. Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Senden istediğim de aslında çok basit bir şey."

"Yapman gereken tek şey, doksan dokuz harften mürekkep ismimi gözlerimin içine bakarak tek nefeste telaffuz etmek. İşte o zaman, her ne kadar cennet gibi görünse de benim için bir hapishane olan o yerden kurtulacağım aşkım. Ve seninle birlikte bu dünyada yaşayabileceğim. Bunu benim için, ikimiz için yapabilir misin?"

"Evet aşkım, senin için her şeyi yaparım," Utku bu sözleri hiç tereddüt etmeden, anında dillendirmişti. Her gece başka bir gerçeklikte asırlar boyu beraber olduğu sevgilisini yanında, gerçekten yanında istiyordu.

Kadın, Utku'nun onayından sonra kısacık bir sevinç çığlığı atarak sevgilisinin karşısında, adamın o pek sevdiği salınma hareketini yaptı.. Dudaklarındaki o hafif kıvrımı ve gülen gözlerinin etrafa yaydığı mutluluk büyüsünden nasibini fazlasıyla almış olan Utku da aynı sevinçle gülümsemekteydi. Anlaşmanın ardından orada daha fazla kalamayacağını belirten kadın, isminin yazılı olduğu bir kağıdı tozlanmış bankın üzerine bıraktı ve hüzünle karanlığa karıştı.

Eski veterinerlik fakültesi bahçesinde tekrar yalnızlığıyla baş başa kalan Utku kağıda baktığında o tek kelimelik ismin uzunluğu karşısında şaşkınlığa uğramış; ancak büyük aşkına verdiği sözü tutma konusunda bir tereddüde kapılmamıştı. Bu kelimeyi tek nefeste telaffuz edecek ve aşkını esaretten kurtaracaktı.

Yedinci köyün üzerinden geçtiği sırada işittiği doğum sancılarını takip eden cadı, küpünü o evin damına kondurdu. Gece karanlık ve sessizdi. Yalnızca acıyla çığlık atan gebe kadının iniltileri ilişiyordu kulağına ve bu ona inanılmaz heyecan bahşediyordu.

Doğumun gerçekleşmesini sabırsızca bekleyen cadı, kadının iniltileri kesilip yerini poposuna şaplak atılan bir bebeğin ağlayışları aldığı vakit küpünden çıktı. Evin arka tarafındaki pencerenin önüne atladı. Görebildiği kadarıyla evde yalnızca yeni doğum yapmış kadın, ebe ve baba bulunmaktaydı. Aynı gecede yedinci kez taze doğmuş bebek yiyeceği için her zamankinden kudretli olacaktı ve içeridekilerden korkmasına gerek yoktu.

O gece üç göz odadan ibaret fakirhanedeki çığlıkları kimse işitmedi. Koca karınlı cadı karı üç yetişkini tek el hareketiyle öldürmüş, ölü anasının kucağında gözleri bile açılmamış oğlan

çocuğunu kan ve çamura bulanmış nasırlı ellerine almıştı. Bebeği midesine indirmeden evvel yalpa yalpa yürümesine sebep olan koca bedenini dışarı sürüdü.

Küpünü büyü marifetiyle damdan indirip bulutlu gök altında bineğine atladı. Açlığı daha fazlasını yiyebilecek kadar büyük olsa da günün ağarmasına az bir vakit kalmıştı. Gündüzlerini kapanarak geçirdiği mezbeleliğine vardığında onu rahat rahat yiyebilirdi. Böylece gün ışığına yakalanmamak için kara bulutların üstünde kayboldu.

Cadı karı, günün doğmasına birkaç dakika kala inine girdi. Burası ufacık bir ışık huzmesinin bile sığınamayacağı kadar örtülü bir yerdi. Tek odadan ibaret inin her tarafına üzerinde sinek ve türlü çeşit haşerenin uyuştuğu ceset parçaları saçılmış, kan ve çamur kuruları duvarların adeta sıvası haline gelmiş vaziyetteydi.

Yalnızca cadının kendisinin görüp bulabileceği yerlerde saklı, yaprakları büyülü olmasa şimdiye dek dökülüp gidecek, cildi bebek derisinden imal birkaç kitap vardı ki bunlar, kötülerin de kötüsü büyülerin yazılı olduğu, habis kelimelerin işlendiği kara kitaplardı.

Cadı karısının kendi has görünümü de en az mezbeleliği ve kitapları kadar mide bulandırıcıydı. Hatta belki daha fazla. Zira onun insanlığından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Gökte uçtuğu küpe zar zor sığabilen bedeni tostoparlak, siğiller ve nasırlı benlerle kaplı suratı ürkünçtü. Sivilce ve kıllarla kaplı gözler ve kocaman bir yumrudan ibaret burundan ibaret yüzünde noksan olan ağzı, yüzlerce yıl uğraştığı habis büyülerin sonucunda yer değiştirmiş idi. Cadı karının binlerce masum bebeği yuttuğu o kara mezar, bir vakit sonra başından ayrılıp sahiden olması gereken yerde, karnında belirmiş ve olduğundan daha büyük bir hal almıştı.

Kaçırdığı yedinci bebeği, kalbi hala atmaktayken parça parça yedi. Karnındaki ağzı kocaman, dudaksız bir yarıktan ve yüzlerce çürümekte olan dişten ibaret olan cadı, tek gecede yedin yeni doğmuş bebek yemiş olmanın gücüyle gerildi. İçini dolduran büyüyü iliklerinde hissediyordu. Şu anda dünyadaki en kudretli cadı olabilirdi ki bunu teyit etmek için canı gidiyordu. İki gece sonra emir almak üzere toplanacakları Kırım Kocakarısı'na kafa tutacaksa gücünün sınırlarını öğrenmeliydi.

Kırım göklerinde, bir kimsenin haberdar olmadığı cazular meclisine küpünü kondurduğunda gece kasvetli ve gök kara bulutlarla kapalıydı. Yedi bebeğin yiyicisi büyük bir kibirle kondu meclise. Oradaki diğer tüm cadılardan, hatta Kırım'ın Kocakarısı'nda bile daha üstün görmekteydi kendisini. Bu gece dağıtacağı meclise şöyle bir baktı. Onlarca cadı emir almak üzere el pençe divan durmakta, ezikçe beklemekteydi pirlerini.

Yedi bebek yiyen cadı, sabi kanının ona bahşettiği büyüyle kendini ortaya attı. Uzun bir tiradın ardından diğer cadı karılarının kahkahaları eşliğinde Kırım Kocakarısı'nı meydana davet etti ve daha o sözünü bitirmeden damladı cadıların piri.

Pek heybetli, irice bir kadındı bu. İki metreye yakın boyu ve beş adam cüssesindeki bedeninden sarkan kara saçları yağlı ve lime limeydi. Gözleri apak; lakin olanı olmayanı, ölüyü diriyi, cinniyi faniyi gören gözlerdi bunlar. Karnında en azından yüz kere bin bebeğin cesedi dolanmaktaydı ve namı onlarca yüz yıldır bilinmekteydi Kırım ellerinde.

Kırım Kocakarısı Kele Kâtun, ilkin ezik büzük göründü, titrek bir sesle aman diledi rakibesinden. Parmaklarını birbirine dolayıp elini eteğini öptü. Pirimsin, emirberimsin çekti karşısındaki karından ağızlı toparlak cazuya. Lakin daha fazla dayanamadı bu tiyatroya ve koca göğü titreten bir kahkaha koyuverdi ortalığa ki diğer cadılar da ona katılınca Kırım'da bir zelzele peyda oldu. Zangırtıyla uykudan kalkan analar kendinden evvel bebelerini, balalarını kucaklayıp onlara kanat gerdi zelzele dinene dek.

"Erkimi elimden almaya niyetlendin demek?" diye parladı

karının suratına doğru ve büyü yapmaktan kapkara olmuş sol işaret parmağıyla etrafında toplaşan diğerlerini işaret etti. "Şahit oldunuz, açıkça meydan okundu bana. Deyin hele, bu hadsize hangi cezayı reva görmeli? Hangi laneti salıvermeli üstüne ki ölümden beteriyle yüzleşsin ve her gün defalarca kez bilsin haddini?"

Yedi bebeğin katili, yelkenlerini indirmediği gibi bu küstahlık karşısında daha bir bilenmiş, ağzını açıp lanetli kelimeler böğürmeye başlamıştı. Kurtçukların oynaştığı dudaklarından dökülen her bir sözcüğün ardından kah gökten taşlar yağdırıp rastgele bir cadıyı afallatıyor kah etraflarını çevrelemiş bataklıktan alevler fışkırtıyordu. Kele Kâtun'un tebaası ise, onu kısa sürede alt edebilecekken bir tanesinden bile karşı hamle gelmediği gibi bu aciz haline gülüp cadı pirinin yapacaklarını merakla beklemekteydiler.

Delirmişçesine sağa sola saldıran, cadılar pirine küfürler yağdırıp üzerine yürüyen cadı, Kırım Kocakarısı'nın tek lafıyla taş kesilince meclise buz gibi bir sessizlik çöktü. Kele Kâtun, kendisinden de uzun asasını sol elinde tuttuğu halde cadının burnunun dibine dek vardı. Yedi bebeğin yiyicisi, cadılar pirinin karşısında bir heykel gibi hareketsiz beklemekten başka bir şey yapamıyordu. Koca karnında yarılmış ağzı açık, yağlı saçları cadılar pirinin nefesiyle savrulmaktaydı. Gür ve hırıltılı sesini büyüyle harmanlayıp meclise toplanmış yüzlerce cadının duyacağı şekilde konuşmaya başladı Kele Kâtun:

"Hadsizliğini görmezden gelebilir yahut seni şuracıkta öldürebilirdim. Lakin sana öyle bir ceza keseceğim ki ibreti alem olsun. Olsun ki bundan böyle bana karşı gelebilmek cüretini gösterecek olanlar ayağını denk alsın," Asasını havaya kaldırıp cadıları işaret etti ve bu defa onlara hitaben konuşmasını sürdürdü. "İyi izleyin, bu adını sanını bilmediğim karının başına gelecekleri! İyi seyredin ismi bilinmez şu hadsize edeceklerimi ve görüp ders alın. Alın ki bilin yerinizi, emirlerimi sorgulamayı kendinize yedirmeyin!"

Karnındaki yarıktan hırıltılar çıkararak cadılar pirine yalvarıp yakarırken, Kele Kâtun asasını bir kez daha kaldırıp çamurlu zemine üç defa vurdu. Mutlak sessizliğe boğulan mecliste, az sonra gerçekleşeceklerin gerginliği, kötülüğün bedenleşmiş hali olan bu kadınları bile korkutmaktaydı. Kırım Kocakarısı, cadılar piri Kele Kâtun, bedeninden sarkan onlarca çaputun, abanın, cübbenin ceplerinden ne olduğu meçhul türlü çeşit nebat ve uzuv çıkarıp kah yerlere, kah düşmanının üzerine saçarak bir büyü duasına başladı.

"Bu geceden itibaren yürüyemeyeceksin dünyada. Mezarında diri kalacak; ancak rüyalarda ulaşabileceksin insanoğluna. Ve ancak sana verdiğim ismi telaffuz edebilen çıkarsa dönebileceksin cazuluğa!"

Cadılar piri Kele Kâtun, yedi yeni doğmuşun katili olana bir isim verdi ki bu tam tamına doksan dokuz harften oluşan bir lanetti aslında. Ve sonra cadı olmadan evvel, hala bir insanken öldüğünde gömüldüğü mezarına tekrar koydu onu. Yedi bebeğin yutucusu asi cazu, artık mezarından kalkıp özgürce dolaşamayacak, küpünü kara göğün tepesinde uçuramayacaktı. Yalnızca rüyalarda dokunup kandırabildiği insanlardan yardım dilenecek, onu kandırmayı başarabilirse de ismini tek nefeste telafuz edebilmesini ummaktan başka bir şey elinden gelemeyecekti.

Utku, sevgilisinin, eline tutuşturduğu kağıtta yazılı kelimeyi tek nefeste telaffuz edebilmek için gecesini gündüzüne katmış çalışıyordu. İlk okuduğunda neredeyse her hecede tekliyor, okuması en azından yarım dakikasını alıyordu. Yine de elbette vazgeçmeyecek, bunu başarmak için elinden gelenin fazlasını yapacaktı.

Sevgilisinin, rüyalarındaki cennette karşısına çıkan hurinin

adını söyleyebilmek için hızlı okuma tekniği kitapları okumaktan diksiyon eğitimi almaya kadar her yola başvurdu. Günler geçtikçe kendini o tek kelimeyi tek seferde okuma mevzusuna daha da kaptırıp günlük hayattan kendini soyutlamaya başladı.

Haftalar sonra, tüm o çalışmalarının karşılığını büyük oranda almaya başlamıştı. Artık imkansız gibi olan o ismi zorlanmadan okuyabiliyor; ancak yine de tek nefeste telaffuz etmekte zorlanıyorduysa da aşkına gerçek anlamda kavuşacağına dair güvenç artıyordu.

İsmi tek seferde söyleyebilmeye başladığında artık bunu tek nefeste yapma denemelerine geçmişti. Birkaç haftadır yaptığı nefes egzersizleri sayesinde bunu da kısa zaman sonra başarınca artık önünde sevgilisiyle buluşması, onunla gerçekten birlikte olabilmesi için bir engel kalmamıştı.

Tüm o süreçlerde, uykularında yine onunla birlikte oluyorduysa da artık gerçeklik hissi yerini bilinçli rüyaya, cennetin tadını çıkarmalar, gerçek hayatta buluştuklarında yapacaklarının planlarını konuşmaya bırakmıştı. Üstelik yalnızca bunlar değil, kadın kendisinden de bol bol bahsetmiş, neden ve nasıl böyle bir kargışla lanetlendiğini de anlatmıştı Utku'ya. Utku ise tereddütsüzce kabul etmiş, ona tüm kalbiyle inanmıştı.

Fiziksel dünyada, sevgilisinin bir hayal olarak görüneceği son buluşmaları, şehrin biraz dışında kalan bir ören yerinde olacaktı. Yine bir akşamüstü alacalığını vakit olarak kararlaştırmışlardı ve bu defa Utku, ilk defasında olduğundan çok daha heyecanlıydı. Güzelce giyinip hazırlandıktan sonra bu defa buluşma vaktinden on dakika erken orada bulunmuş, sevgilisinin gelmesini beklemeye başlamıştı.

Bir yaz akşamına göre erken olmasına rağmen piknikçilerden ya da gizli saklı buluşmak zorunda kalan sevgililerden eser olmayan ören yerindeki çeşmenin hemen yanındaki masalardan birine oturdu. Parfümünün kokusunu tekrar tekrar kontrol ediyor, üstünü başını düzeltiyor, heyecanını bastırmak için yanına aldığı romdan ufak yudumlar içiyordu.

Birazdan salına salına kendisine doğru gelen varlığı görünce aniden ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Ortada bir yerlerde buluştular ve olanlar oldu. Elbette konuyu açan kadındı:

"Hazır mısın sevgilim? Adımı söyleyecek misin?" Utku yutkundu, ciğerlerine derin bir nefes çekti ve tüm heyecanı birden yok olmuş gibi o doksan dokuz harflik ismi bir çırpıda söyleyiverdi.

O kelimenin ağızdan çıkmasıyla kadının sevinç içinde dans etmeye başlaması bir oldu ki biraz sonra kadın, gerçek hayata dönmek şöyle dursun sanki incecik bir buz tabakasından oyulmuş da kuru güneşin altında kalmış gibi buhar oluverdi. Ne olduğunu anlamayan Utku şaşkın vaziyette öylece kalakalmıştı ki hava zaten kararmışken gökyüzü de birden üşüşen kara bulutlarla kapanmaya koyulmuştu.

Yuvarlana yuvarlana gökyüzünü kaplayan bulutların üstünden yeryüzüne ulaşan uğultular gök gürültüsünden daha ürkünç, habis yanı bulunan seslerdi. Utku olduğu yerde olayları idrak etmeye çalışmaktan başka bir şey yapamazken uğultular da daha derinden ve anlaşılır olmaya başlamıştı.

Hırıltılı, boğuk, cırtlak, tok ve tiz kadın sesleri birbirine karışmış; anlaşılmaz kelimeler heba ederek bu uğultu kakofonisini sürdürüyorlarken başını göğe çeviren Utku acayip bir manzarayla yüzleşti. Kara bulutların üstünden onlarca küp ve küplerin içinde insansı nesneler karmaşa içinde uçarak, süzülerek, alçalarak yere inmekteydiler.

Cazular bir dakikaya kalmadan yere konmuş, yedi yeni doğmuşun yiyicisi olan lanetli cadının kandırdığı bu zavallı ademi çevrelemişlerdi. Her biri merak, neşe ve başkaca sıfatla olacakları izliyordu. Çoğu sırf doksan dokuz harfli isimle lanetlenen cadının mezarından kalkıp buraya

geldiğinde ne yapacağını görmek için merakından uçup gelmişti. zavallı Utku ise tüm duyguları alınmış ve geriye et, kemik, deri ve kandan doluşan bir torba kalmıştı. Öyle boş, öyle donuk bakıyordu çevresine. Cadılardan birinin 'altına işedi' diyerek kahkahalarla onu gösterdiğinden ise habersizdi.

Bu meraklı ve gürültülü kalabalığın bekleyişi kısa zaman sonra sona erdi. Utku'nun bir huri sandığı cadı karı, yüz yılı aşkındır binemediği küpünün içinde örenliğe inmişti şimdi. Asırdan da nice vakit ağzına değil yeni doğmuş bir bebek bedeni, bir damla taze kan bile değmemiş olan asi cadının eski halinden eser kalmamıştı. Ağız demeye bin şahit o yarık hala karnında görünüyorsa da taze bebe yemekten şişmiş bedeni artık iyice cılızlaşmış, memeleri sarkıp yeri süpürür hale gelmişti. Ağızdan yoksun suratında ise bu defa siğil ve yağlı sivilceler değil, türlü çeşit solucan ve börtü böcek dolanmaktaydı. Göz oyuklarındaki iki kara top; evvelden de ışıltısız olsa da şimdi göz kapakları elmacık kemiklerine dek sarkmış, gözlerini tamamıyla örter hale gelmişti.

Cadı karı küpünü yere kondurunca evvela etrafını sarmalayan diğer cazuları kinli gözlerle dikizledi. Seneler evvel Kele Katun denen cadı karının ona zulmünü alkışlayan bu işe yaramaz kalabalık, şimdi kendi çabaları ile kurtulduğunda onu mu alkışlamaya gelmişti? Tiksinerek baktığı cadı karıların önüne, karnındaki yarıktan kan, çamur ve çürük diş muhteva eden ağız dolusu bir tükürük bırakarak onlara lanet etti. Şimdi asıl görmek istediği biricik sevgilisi, onu tutsaklıktan kurtaran kahramanı Utku idi.

Çürümeye yüz tutan sarkmış göbek derilerinin arasındaki ağzımsı yarıktan konuşmaya başladığında Utku da hala buz kesmiş bir vaziyette dikilmekteydi. Arada bir ağzından anlaşılması güç sözcükler çıkar gibi oluyorduysa da daha çok birbirine vuran dişlerinin takırtısı duyuluyordu.

"Beni o cehennemden kurtardığın için tekrar teşekkür ederim sevgilim," dedi karı. "Senin kadar zeki birisinin o lanet ismi okuyabileceğinden emindim zaten," deyip ağızdan muaf suratını adamın tıraşlı yanağına değdirdi.

Cadı karının öpücüğüyle irkilen Utku hala baygınlık geçirmemiş yahut ödü patlayarak ölmemişse de öpücüğün gerçekliğini hissedinceki tepkisi midesindekilerin tamamını cadı karının önüne kusmak oldu. Ne var ki doksan dokuz harfli ismin lanetinden kurtulmuş cadının hala yerini koruyan büyü hünerleri, onu bu şok durumundan çıkarıverdi. Karının bunu yapmaktaki amacını Utku bilmiyordu; ancak örenliği doldurmuş diğer tüm cazular biliyordu bu hareketin maksadını.

"Beni kandırdın!" dedi büyünün etkisiyle bilincine kavuşan Utku, cadının bedenine iğrentiyle bakıp tekrar kusmak ister gibi öğürerek. Ancak cümlelerin gerisini getiremedi.

"Seni kandırdığım falan yok," diye cevapladı cadı karısı onu. "Ben sana gerçek halimin de güzel olduğunu söylemedim. Sadece gerçek dünyada birleşebileceğimizi ve bunu nasıl yapabileceğini söyledim. Sen de kabul ettin." Bu defa nasır ve tırnaktan ibaret eliyle adamın poposuna bir şaplak atıp kahkaha patlattı ve devam etti:

"Yine de bu seni öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor aşkım. Bir bebek kadar lezzetli olmasan da ilk öğünümün beni kurtaran kişi olmasını istiyorum."

SON

ZALİM ZÜHTÜ
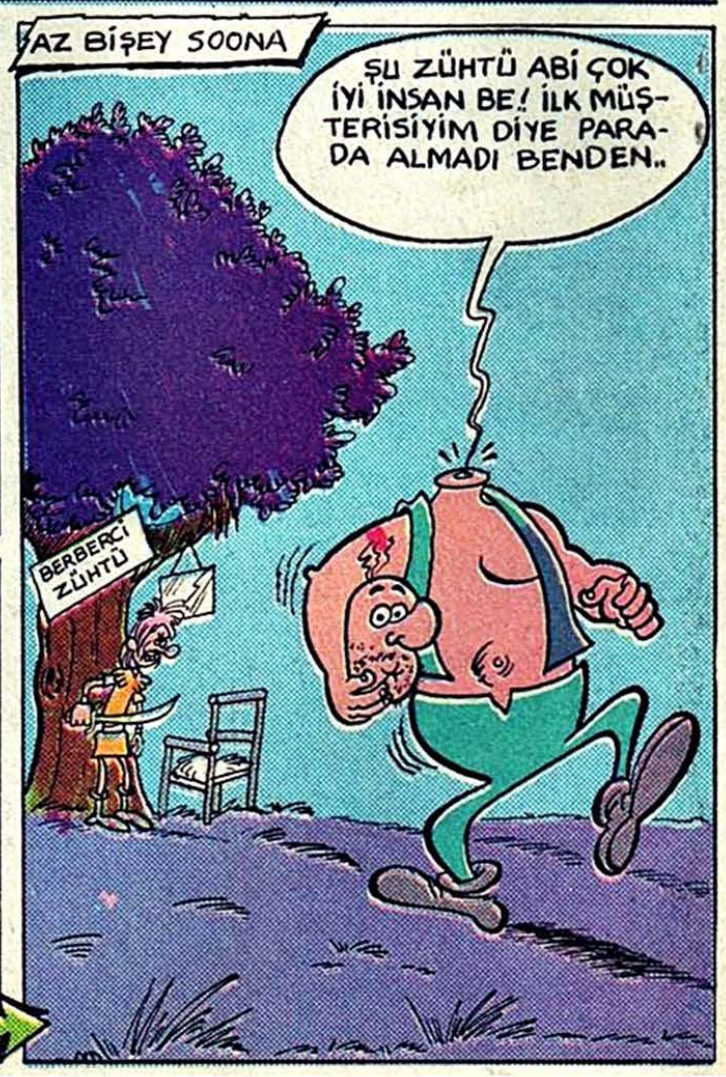
Mesut Ekener